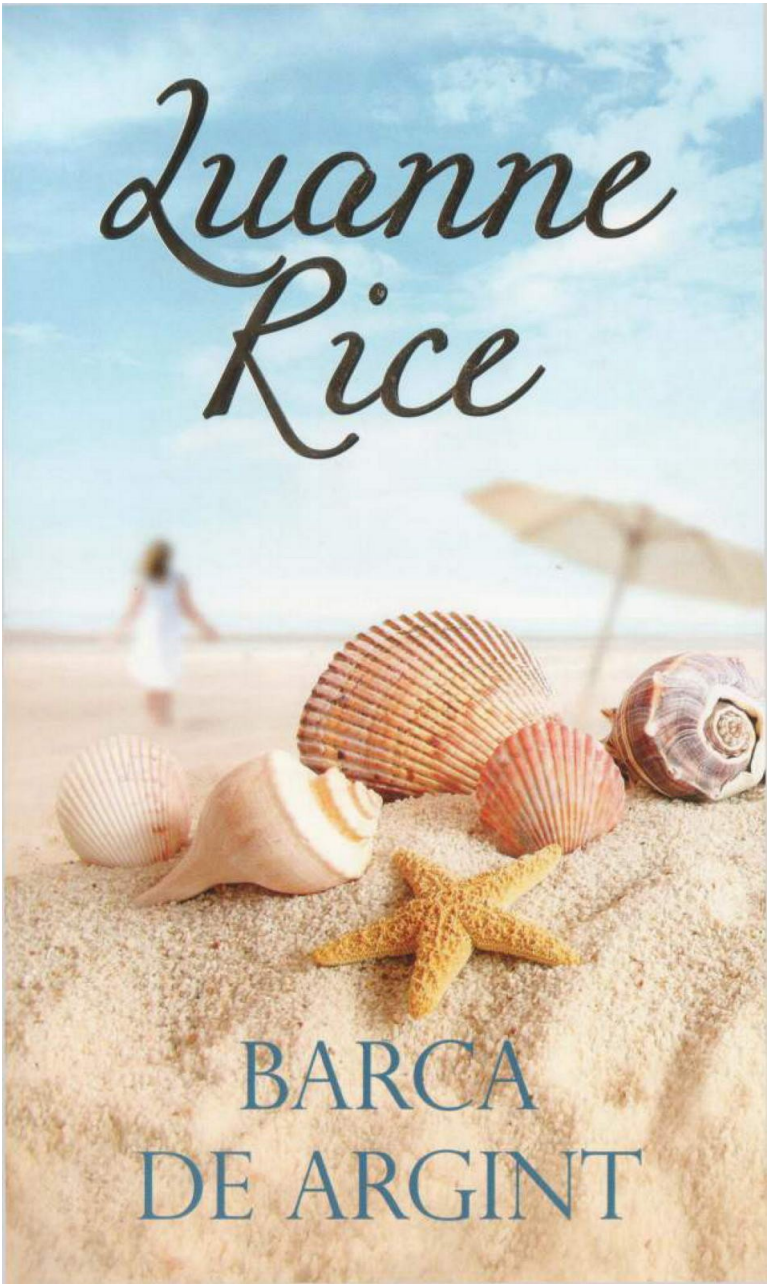

LUANNE RICE
Barca de argint

Traducere din limba engleză Anca Cristina Ilie

Luanne Rice
The Silver Boat
2011 Luanne Rice

Lira, parte a Grupului Editorial Litera

Barca de argint
Luanne Rice
2012 Litera
Editor Vidraşcu şi fiii
Copertă: Andrei Gamarţ

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Barca de argint / Luanne Rice; trad; Anca Cristina Ilie.
— Bucureşti: Litera International, 2012 ISBN 978 – 606 – 600 – 896 – 9 L Ilie, Anca Cristina (trad.)
821.111 (73) – 31 = 135.1

PARTEA ÎNTÂI

Trei dimineţi la rând cu brumă erau semn ca din Scripturi pentru vechii locuitori din Vineyard cum că iarna a luat sfârşit şi vine primăvara.

Henry Beetle Hough

Capitolul 1

Darrah McCarthy se aşează pe treptele de granit de la intrarea în casa cu multe coridoare şi acoperită cu şindrilă gri a mamei sale, ascultând valurile care se spărgeau de ţărm, dincolo de lac. Cu o noapte în urmă fusese furtună, care ridicase în vârtejuri valurile înalte şi sălbatice ale oceanului, iar prin deschiderea mare a lacului sărat, ea vedea turnurile înalte de apă gri-verzuie ridicându-se şi căzând cu forţă, spuma valurilor strălucind în lumina dimineţii.

Vântul puternic din noaptea trecută izgonise toţi norii, iar cerul devenea, aşa cum îi plăcea Deliei să-i spună, de un „albastru fericit”. Soarele nu topise încă bruma, care licărea pe zidurile vechi şi pe iarba ţepoasă, pe crengile liliacului şi pe statueta din piatră ce-l înfăţişa pe Buddha, aflată în grădina de verdeţuri. Bătrânele pisici ale mamei ei se furişau înapoi acasă după o noapte petrecută ascunse în hambar şi păreau smotocite, mititele şi trecute.

— Ce-aţi prins? întrebă ea.

O ignorară, ca de obicei, şi se frecară de uşa din plasă, cerând să fie lăsate înăuntru, iar smocuri de blană gri rămaseră prinse în ochiurile plasei. Darrah le lăsă să intre, ridicându-se şi rotind de mânerul uşii din spatele ei. Când cele cinci pisici intrară, Scup, labradorul negru al mamei sale, se strecură afară. Dădu un ocol rapid curţii, lăsând urme de lăbuţe prin stratul de brumă, iar apoi veni să se aşeze lângă ea, pe trepte, stând rezemaţi unul de celălalt.

Scup îşi vârî botul în palma ei. Era atât de slab, încât Darrah putea să-i simtă sub degete şira spinării. Îl mângâie uşor, iar câinele începu să latre. Îi promisese o plimbare cu maşina. Se ridică în picioare şi îşi pipăi buzunarele vestei ca să se asigure că are cheile de la maşină la ea.

Nu încuiau niciodată această casă, numită Daggett’s

Way, spiritul familiei Daggett, cu multe secole înainte de naşterea lui Dar, iar ea nu încuia niciodată Hideaway, căsuţa ei galbenă de pe plajă, refugiul aflat în capătul vestic al proprietăţii de şase hectare a familiei sale, pe ţărmul Oceanului Atlantic, în Chilmark, Massachusetts.

Deschise portiera din spate a maşinii sale Subaru break de culoare turcoaz, îl lăsă pe Scup să urce şi inspiră aerul proaspăt. Narcisele galbene erau gata să înflorească în pâlcuri prin toată curtea şi pe la colţurile casei cu şindrila roasă de vreme; în vârfurile crengilor de liliac începuseră deja să apară muguraşi. După o iarnă lungă şi rece pe Insula Martha's Vineyard, în sfârşit venise luna aprilie. Darrah îşi simţi mâinile îngheţate, aşa că închise portiera şi îşi vârî mâinile în buzunare. Tremura, iar cauza nu era numai răcoarea dimineţii.

Cunoştea prea bine această senzaţie, de când avea doisprezece ai; tot ce conta în viaţa ei era gata să dispară. Nu fusese cu-adevărat pregătită pe-atunci, dar acum mici semne de avertizare îi apăreau la tot pasul: facturi, termene-limită, contracte, apeluri constante şi nedorite şi e-mailuri de la Island Properties.

Urcându-se în maşină, descoperi că Scup sărise pe locul pasagerului din dreapta. Se uită în ochii lui adânci şi căprui şi se întrebă dacă el presimţea schimbarea iminentă. Câinele văzuse cutiile pe care le tot strânsese de la magazinele Alley's şi Chilmark.

Ieşi cu maşina de pe alee pe South Road şi îşi dădu seama că era prea devreme ca să meargă să aştepte feribotul. O luă la dreapta, trecând pe lângă cimitir şi conduse pe şoseaua mărginită de un zid de piatră şi de un rând de stejari, observând soarele care se ridica deasupra copacilor. O maşină venea spre ea, îndreptându-se spre vest – un alt localnic care rămânea şi iama pe insulă. Îşi făcură cu mâna în semn de salut. Intră în parcarea de la Alley's şi cercetă camionetele în căutarea celei a lui Andy Mayhew Iat-o, de un alb murdar, cu un braţ cu scripete în spate şi cu logout pictat pe uşă.

Urcă scările de la intrare şi se uită după Andy, dar nu-l văzu, în schimb îi salută pe toţi cei care se aflau acolo şi-şi beau cafeaua. Oprindu-se la panoul cu anunţuri, luă la mână toate bileţelele şi cărţile de vizită până când găsi o notiţă scrisă pe un carton mai gros, ce purta în relief însemnul heraldic al familiei Harrison Thaxter. Aşa comunicau ei.

Când vin *fetele*? scrisese el pe dosul cărţii de vizită, cu un stilou.

Luând creionul agăţat cu o sfoară de panou, scrise la rândul ei:

Apoi, pentru că nu ştia când avea să citească răspunsul, adăugă: (Vineri, 9 *aprilie*).

— Când o să-şi ia şi el un telefon? zise Andy, oferindu-i o cană aburindă de cafea neagră.

— Când o să-şi ia şi el o casă? întrebă la rândul ei.

Chicotiră amândoi. Harrison, Surorile McCarthy, Andy şi un grup restrâns de prieteni crescuseră aici – mai întâi veniseră vara pe insulă, iar apoi unii dintre ei deveniseră localnici.

— Te simţi bine? întrebă Andy apropiindu-se, iar braţele li se atinseră.

— Da, spuse ea. Mă duc să le aştept pe surorile mele. Abia aştept.

— Eşti sigură? insistă el.

Era înalt, creştetul capului ei abia dacă îi atingea bărbia.

— Foarte sigură, îi răspunse ea, zâmbindu-i larg, de parcă n-ar fi vorbit deja despre asta cu o seară în urmă, de parcă aşternuturile ei n-ar fi păstrat încă fierbinţeala trupurilor tor. O să fie greu să lăsăm în urmă toate astea.

— Nu trebuie să… începu el.

— Mulţumesc, Andy, i-o reteză ea, ducând un deget la buzele lui.

— Vrei să vin cu tine? întrebă el.

Ea scutură din cap.

— Ai de reparat un zid de piatră.

— Am găsit nişte granit frumos, acoperit cu licheni, spuse el. Vrei să vii să vezi mai târziu?

— Am să încerc, îi promise ea. O să petrecem următoarea perioadă între noi, surorile.

El vru să spună ceva, dar se opri.

— Ce? îl întrebă ea, dar el clătină din cap.

— Ne vedem diseară, spuse el.

Îşi atinseră palmele, iar apoi ea o porni înapoi spre automobil. Coborî geamul în timp ce ieşea în marşarier din parcare. Lăsă aerul rece să intre în maşină, sorbind în acelaşi timp din cafea.

Darrah ajunse la Vineyard Haven exact la timp ca să vadă feribotul de la ora nouă ocolind capul West Chop şi strecurându-se spre port. Pescăruşii ţipau, rotindu-se deasupra punţii superioare. Indiferent de momentul din an, mereu simţea bucuria aşteptării atunci când zărea feribotul apropiindu-se. Putea fi oricine la bord – dar de data asta era sigură că aveau să fie Rory şi Delia.

Sări afară împreună cu Scup şi rămase în picioare lângă maşină. Feribotul Island Home scârţâia şi scrâşnea, troncănind înainte şi-napoi printre uriaşii piloni de lemn măcinaţi de intemperii. Se auzi zgomot de lanţuri când feribotul aruncă ancora. Darrah se uită cu atenţie în mulţime, cu inima bătându-i să-i sară din piept.

Începură să descarce vehiculele. Îşi ţinu răsuflarea. Acesta era cel mai nou feribot al celor de la Steamship Authority. Darrah stătuse împreună cu surorile şi mama ei pe puntea feribotului, ascultându-i pe Carly Simon, pe fiul acesteia Ben Taylor, pe Kate Taylor şi pe alţii care voiseră să ureze bun venit noului feribot. Darrah desenase scena şi i-o dăduse căpitanului. Acesta o măgulise, căutându-i semnătura:

— Un tablou original de Darrah McCarthy, spusese el. Fiicelor mele nu le va veni să creadă!

— Spuneţi-le că le voi desena pe ele pe punte data viitoare.

— Ooo, se mirase el. Asta sună a promisiune.

— Chiar este, spusese ea şi se ţinuse de cuvânt, surprinzându-l pe căpitan şi pe copiii acestuia într-o scenă din următorul ei roman grafic.

I-ai acum, iat-o pe Delia, la volanul maşinii sale Volvo break verde, făcând semn cu mâna pe geamul deschis. Darrah îi făcu şi ea semn, observând-o pe nepoata Deltei, Vanessa, ridicându-se să vadă pe geam de pe bancheta din spate, şi îşi dădu seama că Rory şi copiii ei nu se aflau în maşină.

Darrah o urmă pe Delia până la un loc mai larg unde aceasta opri, băgă capul în maşină şi îşi îmbrăţişă sora mai mică. Se legănau şi parcă nu mai voiau să-şi dea drumul una alteia din braţe. Vanessa ţinea o păpuşă la încheietura braţului şi ţipa:

— Bunăbunăbunăbună!

— Bună, Vanessa! o salută Darrah. Bună, bună! Unde este Rory?

— Oh, Doamne, zise Delia. Sunt trează de la ora trei dimineaţa şi am nevoie de multă cafea înainte să încep să povestesc despre asta. A vrut să vină cu maşina ei. Putem să mergem acasă şi o să-ţi povestesc pe urmă? Ai auzit de Pete? Oh, lasă asta acum. Hai să mergem şi vorbim acasă.

— Desigur, spuse Darrah.

Îşi ţinea sora de mână şi nu voia să îi dea drumul sau să iasă din maşina acesteia. Însă Scup aştepta şi blocau traficul, aşa că o sărută pe Vanessa şi alergă înapoi la maşina ei.

Delia Monaghan o luase înainte. Vorbea cu Vanessa şi îi arăta locurile pe unde treceau.

— Acolo locuieşte, vara, prietena mea cea mai bună, Amy, iar acela este stejarul cel bătrân – vezi crengile ace» le-a mari, cate coboară până la pământ şi se ridică din nou – toţi ne căţăram în el, iar acela este golful în care tăticul tău pescuia crabi şi heringi.

— Taţi! spuse Vanessa.

Delia îi întâlni privirea în oglinda retrovizoare şi îi zâmbi.

— Da! Tăticul tău!

Conduse mai departe şi totul fu bine până trecu de cimitirul Chilmark; aruncându-şi privirea pe deal, încercă să vadă piatra de mormânt a mamei sale. Aproape că se revedea, împreună cu surorile ei şi jumătate din locuitorii insulei, stând acolo în lumina de octombrie. Sezonierii se întorseseră la Vineyard şi, împreună cu rezidenţii insulei, se adunaseră ca să-şi ia la revedere de la Tilly McCarthy. Toată lumea era acolo, în afară de Pete.

— Oh, mamă! oftă Delia.

Înmormântarea fusese ultima ocazie când le văzuse pe surorile ei. De obicei se adunau pe insulă de Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, dar sărbătorile fără mama lor, adăugate la realitatea lucrurilor ce-aveau să urmeze, fuseseră prea mult pentru ea şi nu putuse suporta; serba fiecare în felul ei.

Delia îşi petrecuse sărbătorile alături de soţul ei şi de nepoată – mama Vanessei avea numai optsprezece ani şi era însărcinată din nou cu copilul altui bărbat, astfel că profita de orice ocazie ca s-o lase pe Vanessa la Delia.

Rory îşi petrecuse sărbătorile alături de cei trei copii şi fără soţul ei.

Darrah probabil că fusese împreună cu Andy Mayhew; Delia nu prea înţelegea această relaţie. Legătura lor ţinea de-o veşnicie, dar nici nu se mutau împreună, nici nu se căsătoreau cu altcineva.

Delia îşi adună gândurile înainte de a intra cu maşina pe aleea din faţa casei mamei sale. Vederea clădirii mari o umplu de dor şi o făcu să se gândească la copilărie – atât la propria copilărie, cât şi la cea a lui Pete, iar acum, la copilăria Vanessei. Parcă o şi vedea pe mama, înaltă şi încăpăţânată, îmbrăcată în blugi tociţi şi o cămaşă de pânză, cu părul alb într-o tunsoare scurtă, practică, sub şapca de vară cu cozoroc alb.

Ce mamă bună fusese… Practic îşi crescuse copiii

singură, după ce tatăl Iot le părăsise. Toată situaţia fusese năucitoare şi devastatoare pentru întreaga familie, dar Tilly McCarthy încercase mereu să le menţină moralul ridicat. Cămăşile de pânză în culorile plajei – albastru ca marea şi cerul, verde ca papura, portocaliu ca apusul soarelui, roz aprins ca trandafirii de pe plajă – acele culori goneau întunericul din casa lor, le făcea pe fete să creadă, cel puţin câteodată, că viaţa era frumoasă şi strălucitoare.

Inventa ocazii speciale, magice. Fetele coborau pentru micul dejun şi găseau indicii pe masă. Steluţele decupate însemnau că în acea seară urmau să meargă pe plajă, să întindă pături pe nisipul rece şi să se uite pe cer ca să înveţe constelaţiile şi să vadă stelele căzătoare.

Trei pensule legate cu funde din frunze de papură indicau că plănuise o expediţie artistică; îşi încărcau echipamentul în maşină şi găseau un golfuleţ. O mlaştină sau o colină. Îşi scoteau şevaletele, blocurile de desen comandate de la Sennelier din Paris, cutiile cu acuarele Winsor & Newton în miniatură pentru fiecare, se aşezau şi pictau en *plein air*, *o* versiune feminină a impresioniştilor la sfârşit de secol douăzeci. Numai Darrah se ţinea de pictură; Delia şi Rory se plictiseau şi treceau la altceva, începeau să exploreze împrejurimile. Mama lor nu se supăra, atâta vreme cât toată lumea se distra.

— Am ajuns, spuse Delia, desfăcând centura de siguranţă de la scăunelul Vanessei.

Darrah veni la ea şi se îmbrăţişară îndelung.

— Bună, Vanessa! spuse Darrah.

— Plajă! exclamă Vanessa.

— Da, o să mergem în curând şi la plajă, zise Delia.

Bucătăria era rece, aşa că Darrah vârî câţiva buşteni groşi în sobă. Delia se uită împrejur. Când veneau ca să deschidă casa în fiecare an de Ziua Eroilor, trebuiau să strângă pânzele de păianjen de pe la colţuri, fecale de şoareci şi coji de ghinde scăpate de veveriţe pe hornul casei. O dată găsiseră un schelet întreg de peşte în şemineu şi nu-şi putuseră imagina decât că un vultur

scăpase peştele deasupra casei lor şi acesta nimerise chiar pe horn.

— Oh, Doamne! zise Delia, mergând s-o îmbrăţişeze pe Darrah, care făcea cafea în bucătărie.

Sora ei mai mare părea slabă, aproape scheletică; mereu fusese aşa, de parcă ar fi fost adepta unui fel de ascetism ascuns. Delia părea grasă pe lângă ea, cu talia plină. Se trase deoparte şi dintr-odată se simţi mai slabă.

— Nici nu-ţi imaginezi cât de mult am aşteptat să stăm aşa de vorbă! Telefonul pur şi simplu răpeşte plăcerea discuţiei.

— Ştiu, spuse Darrah punând doi biscuiţi tradiţionali irlandezi într-o tigaie.

Soba trosnea pe măsură ce se încălzea.

— Mama n-a cedat niciodată în faţa cuptorului cu microunde pe care i l-am cumpărat, spuse Delia.

— Îi plăcea să păstreze lucrurile vechi şi originale cât mai mult timp, admise Darrah.

— Oh, draga de mama! se emoţionă Delia. Încerca să aibă totul sub control şi să-şi menţină şi un bun echilibru în viaţă. Imaginează-ţi cum e să fii prinsă la mijloc între bunica, cu felul ei englezesc de-a fi, şi tata, care parcă nu a lăsat niciodată în urmă ţinutul Cork.

— Da, o aprobă Darrah cu ochii la Vanessa, care îşi strângea păpuşa în braţe şi se juca cu Scup pe podea. Veneam mereu aici şi eram fetiţele sărace într-o lume cu sânge albastru.

Delia râse. Scup se apropie de ea dând din coadă, iar ea se aplecă să-l mângâie.

— Păduchiosule bătrân! îl alintă ea. Sărmana lui coadă nu mai are niciun fir de păr rămas. Ce-o să facem cu el?

— O să păstrez câinele şi pisicile, spuse Darrah.

— Unde anume? întrebă Delia.

— Mă gândesc la asta. Unde e Rory?

— Vine cu un feribot mai târziu, spuse Delia. Ceva în

legătură cu Jonathan.

— O să vină când poate, spuse Darrah după care luă o pauză. Povesteşte-mi despre Pete.

Delia închise ochii şi-şi aminti ziua în care, cu doi ani şi jumătate în urmă, îl condusese pe Pete, singurul ei copil, la aeroport. Abandonase şcoala la American University în mijlocul semestrului. Delia şi Jim pierduseră taxa de şcolarizare pe care o plătiseră deja, iar Jim se simţea trădat şi era furios. Pete petrecuse trei veri la rând mergând la pescuit de crabi cu luntraşii lângă Kent Island, în Golful Chesapeake. Dar după ce-şi abandonase studiile a hotărât să-şi caute norocul la pescuit în Alaska. Se câştiga bine, spunea el. Avea să le dea înapoi părinţilor banii pe care îi pierduseră pe taxele şcolare. Ea l-a crezut; niciodată nu se îndoise de adevărul spuselor fiului ei. Dar la două zile după ce el zburase la Anchorage, un şerif venise la ei acasă chiar lângă Annapolis, aducând cu el o citaţie de la tribunal pentru Pete, căruia îi fusese intentat un proces de paternitate.

— Pierde tot timpul ăsta preţios alături de Vanessa, spuse Delia. Fetiţa are aproape doi ani.

— Ştiu, confirmă Darrah, punând pe masă cănile cu cafea.

— Vorbeşti cu el? întrebă Delia, apucând cana din faţa ei, aproape cerşind răspunsul.

— Mă sună uneori.

— Şi pe mine mă sună, zise Delia. Acasă, când ştie că sunt la muncă, şi la muncă, atunci când ştie că sunt acasă. Nu suportă să discute cu mine.

— Nu e vorba de tine, încercă s-o liniştească Darrah. Nu se suportă pe sine însuşi.

— Fiul meu este tocmai în Alaska, pescuieşte pe vreme rea… numai atunci poate să se urce pe o barcă. Pescarii de acolo sunt foarte suspicioşi în legătură cu cei din afară.

Păstrară liniştea o vreme; Darrah se gândea la pericolele furtunii, la ce se putea întâmpla cuiva care se

afla pe o barcă, pe mare, pe o astfel de vreme. Delia nu se putea îndepărta de trecut; o făcea să se teamă până şi în gânduri şi în vise.

— Sunt traulere mari, cu carenele solide, de oţel, se auzi Delia spunând.

— Asta e bine. Probabil că şi ei ţin la propriul teritoriu, ca şi pescarii de aici, spuse Darrah. Şi ca luntraşii din golf, nu-i aşa?

— Ştiu, dar îmi fac griji pentru el, ca nu cumva să-i fie frig şi foame. Câştigă bine atunci când vreun căpitan este disperat să găsească echipaj şi îl ia şi pe el – dar nu poate să se bazeze pe asta. Mă tem pentru el atunci când este pe vreun pescador – şi aproape la fel de tare atunci când nu este. E la doar un pas de şomaj. Uneori mă gândesc că poate nu vrea să muncească pentru ca statul Maryland să nu îi ia banii pentru creşterea copilului.

Darrah îşi trase scaunul mai aproape.

— Îşi dă şi el seama de toate astea, spuse Darrah. Nu îi iau apărarea, dar ştiu că o să-şi revină. Are prea mult din tine ca să mai continue să facă asta multă vreme.

Delia clătină din cap cu putere.

— Eşti cea mai responsabilă persoană pe care o cunosc, insistă Darrah.

— Plicticoasă, vrei să spui.

— Niciodată, negă Darrah. Doar serioasă şi bună.

Venind din partea surorii ei mai mari – calmă, zveltă, neconvenţională descrierea i se părea plictisitoare ca naiba. Dar îi zâmbi lui Darrah, ca s-o facă să creadă că a acceptat complimentul.

Niciuna dintre ele nu-l pomenise pe tatăl lor sau periculoasa lui călătorie pe mare. Nici nu era nevoie să facă asta, pentru că povestea era vie în sufletele lor, le făcuse să fie ceea ce erau. Ori de câte ori Delia deschidea unul dintre romanele grafice ale lui Darrah, vedea exact cât de bântuite le fuseseră vieţile. Darrah exprimase suficient de bine misterul pentru toate cele trei surori.

Acum veniseră să facă ordine şi să strângă lucrurile

din casa familiei, iar Delia se întreba ce surprize aveau să găsească, ce rămăşiţe de dovezi de dragoste, pierdere, precum şi marea întrebare care rămâne în urma tuturor acestora.

Darrah aproape că se vedea pe plajă, împreună cu surorile ei şi cu micuţul Pete: primul nepot al mamei lor, primul ei nepot. Construiau castele, se jucau în apa mică de la mal, îi arăta cum să folosească lopăţica şi găletuşa de plastic, deschidea umbrela de soare pentru ca băiatul să poată trage un pui de somn la umbră. În vara în care împlinise doi ani, l-au dus pe Caii înaripaţi la Oak Bluffs şi apoi să ia o îngheţată de la Mad Martha, în Edgartown.

Jim, soţul Deliei, venea foarte rar la Vineyard; i se părea un loc prea snob şi prefera să rămână acasă.

Când Pete s-a făcut mai mare, Darrah şi surorile ei l-au învăţat să înoate. Când avea treisprezece ani, Darrah şi Andy l-au ajutat să prindă primul val pe o placă mare. I-au arătat cele mai bune locuri pentru surfing la răsărit şi la apus de soare, l-au privit prinzând primul biban cu dungi. Harrison l-a primit la bordul bărcii lui de pescuit Hatteras Sportfish, astfel încât Pete a putut să intre în turneul de pescuit de lufar, l-a învăţat să facă noduri speciale, i-a arătat cum să navigheze pe barca familiei Herreshoff 12.

Pe atunci, Pete era pregătit să participe la cursele clubului de iahting şi îşi găsise nişte prieteni cu o barcă cu vele Rhodes 19. Darrah fusese foarte încântată când Pete a recunoscut că nici cursele, nici clubul de iahting nu erau pentru el; îi plăcea mai degrabă să se lase purtat de vânt, fără să se preocupe de competiţie sau de cine are cel mai scump echipament.

Ca o mătuşă responsabilă, Darrah considera că era de datoria ei să îi lase moştenire plaja, natura şi lucrurile legate de mare pe care ea le iubise mereu. Multe dintre acestea le moştenise şi ea de la tatăl ei, şi îi povestise nepotului despre Mike McCarthy, ce tată minunat fusese şi ce priceput constructor de bărci. Avea mereu mâinile aspre şi crăpate, iar Darrah era mândră de cât de iscusit şi

de muncitor era.

Mergând cu reveriile ei şi mai în urmă, la vara în care avea unsprezece ani, Darrah se vedea pe sine, împreună cu părinţii, pe plajă. Se vedea pe sine, alături de surorile ei, făcând surfing pe creasta valurilor lungi, înotând cu mama lor iar şi iar, încântată de fiecare val care le purta până la marginea nisipului alb. Tatăl ei, obişnuit cu coastele stâncoase din sud-vestul Irlandei, voia să intre repede în apă ca să-şi salveze fiicele de fiecare dată.

Rămâneau fără apă de băut, complet înfrigurate, şi stăteau întinse pe păturile aşezate pe dunele de nisip, unde soarele le prăjea şi vântul era ţinut departe de iarba de pe plajă. Mama le invita la picnic şi se aruncau asupra coşului, devorând mâncarea. Îi plăcea la nebunie să-şi vadă părinţii unul lângă celălalt pe şezlongurile joase de plajă: mama lor se simţea perfect în elementul ei, iar tatăl lor era stângaci în şort de înot şi cu ochelari de soare, ca şi cum ar fi preferat să fie în salopetă şi cizme, şlefuind o placă de lemn şi unind-o cu următoarea pe barca pe care tocmai o construia. Darrah adora faptul că mama lor încerca să îl înveţe pe tata să se relaxeze.

Familia McCarthy trăia între două lumi. Când coborau de pe feribot lăsau în urmă una dintre vieţi şi intrau în alta. Pe timpul anului şcolar, în căsuţa lor din Noank, Connecticut, Darrah o vedea pe mama ei prefăcându-se că nu crescuse într-o familie bogată şi încercând să se obişnuiască treptat cu rezolvarea problemelor legate de cheltuielile casei şi pregătirea prânzului pentru fete şi soţul ei. Dar când venea vara şi se întorceau în vila cea mare de pe malul lacului sărat, cu terasa largă şi cocktailuri la apus de soare, atunci îşi recâştiga semeţia. Darrah şi surorile ei i se alăturau vesele, ca şi tatăl lor, din propriile motive.

Darrah, surorile ei şi prietenii lor cei mai apropiaţi mergeau cu bicicletele peste 30 de kilometri până în Edgartown. Îşi petreceau acolo ziua navigând pe bărcuţe cu pânze, şi dacă se făcea prea târziu, mama lor venea să le ia, cu tot cu biciclete, cu maşina. Mergeau la

Menemsha, vorbeau cu băieţii de pe bărcile de pescuit, mâncau sandvişuri cu homar pe docuri. În zilele ploioase, se îngrămădeau sub acoperişul verandei şi învăţau cum să facă şi să repare velele bărcilor cu ajutorul sforilor cerate şi folosind piele de la manşoane vechi, sporovăind întruna.

Serile de dans de la Community Center erau plăcute, sălbatice şi romantice. Cânta o formaţie locală şi toată lumea dansa. Darrah îşi amintea cum îi bătea inima, intensitatea dansurilor lente în compania lui Andy, cu trupurile lipite unul de altul, aproape ţinându-şi răsuflarea, vrând să nu se mai termine niciodată. Dar mereu se termina – se termina dansul şi venea vremea să meargă acasă. Darrah voia mereu ca fericirea să dureze, dragostea şi lucrurile bune să rămână neschimbate, dar primise o dovadă timpurie că niciodată nu se întâmpla aşa.

În anul în care împlinea doisprezece ani, viaţa lui Darrah, aşa cum fusese până atunci, luase sfârşit. Corpul ei continuase să se mişte, însă spiritul ei zburase departe, după tatăl ei. Părinţii ei se despărţiseră în acea iarnă, iar în vara următoare el a plecat spre Irlanda ţie o barcă pe care o construise cu mâinile lui. A sunat o dată acasă dintr-un port din Kerry, iar apoi a dispărut undeva dincolo de coastele abrupte şi stâncoase dintre Capul Dunmore şi districtul Cork.

Numai Darrah îl urmărise cu privirea pe tatăl ei plecând, în lumina limpede de după o furtună, şi, ca şi cum ar fi fost gardianul acestuia, multă vreme a simţit că era vina ei că el nu s-a mai întors.

Mama lui Darrah a încercat s-o liniştească, legănând-o într-una dintre nopţile cu cele mai rele coşmaruri. I-a explicat ceea ce Darrah ştia deja: că tatăl ei venise la Vineyard pe când era un tânăr în căutarea unui teren pe care bunicul lui irlandez pretindea că îl moştenise, că era dreptul său prin naştere. Se îndrăgostise şi se însurase cu mama lor, avuseseră copii, petrecuse ani întregi construind bărci, dar nu uitase niciodată motivul iniţial pentru care venise la Vineyard.

— Iubita mea, îi spunea mama, tatăl tău era bântuit de ceva dinlăuntrul său. Ştii ce înseamnă asta?

Darrah asculta şi nu voia să recunoască faptul că ştia ce înseamnă.

— Un sentiment atât de puternic, încât începea să be pentru el mai important decât orice altceva pe lume.

S-a întors în Irlanda ca să scape de noi? întreba Darrah.

— Nu, răspundea mama. Dimpotrivă. Avea ideea asta că dacă merge în Irlanda şi se întoarce cu dovada proprietăţii asupra pământului, atunci asta ne va face să-l apreciem mai mult, să-l iubim mai mult.

— N-aş putea să-l iubesc niciodată mai mult decât îl iubesc deja, spunea Darrah, însă mama nu-i mai răspundea.

Poate că dragostea lor fusese deja pusă prea mult la încercare; resentimentele şi încăpăţânarea lui o îndepărtaseră. La numai doisprezece ani, Darrah îşi dădea seama de felul în care apropierea dintre părinţii ei se risipea, asemenea plajei mâncate de furtunile iernii, în ultimul an.

Darrah îşi dăduse seama ce însemna „bântuit”. Şi-l amintea pe tatăl ei mergând pe proprietatea care aparţinea soacrei lui. Darrah mersese cu el de atâtea ori, explorând toate cele şase hectare, de la gardul de grozamă cu flori galbene din partea de răsărit, până la coliba galbenă, numită Hideaway, din marginea de apus. Mergeau pe jos de la South Road până la marginea lacului sărat, căutând însemnele şi stâlpii lăsaţi de inginerii topografi.

— Cum arată? îl întreba ea, mergând alături de el.

— O linie oblică pe un bolovan, un ţăruş de fier sau poate o piatră de granit.

— Şi ce rol au acestea?

— Marchează locul în care se termină proprietatea unei persoane şi începe cea a altei persoane.

— Dar tot terenul acesta este al bunicii, de ce căutăm

aici? întreba Darrah.

— Pentru că nu ştii niciodată peste ce poţi să dai.

Ea ridica privirea, speriată de intensitatea din privirea lui.

— Eu sunt un nimeni, spunea el. Un constructor de bărci. Dar aici este o comoară, Danrah. Direct de la strămoşii noştri, un pământ acordat chiar de regele Angliei.

— Tată, tu eşti irlandez, spunea ea, iar asta îi aducea un zâmbet amar pe faţă.

Sentimentele prea puternice o copleşiseră şi, după acea plimbare împreună cu tatăl ei, a apărut Dulse.

Capitolul 2

Rory McCarthy Chase se îndrepta acum spre feribotul de prânz, dar i se părea din ce în ce mai puţin posibil să îl prindă. Pornise târziu la ora şapte dimineaţa, condusese pe I-95 de la Old Lyme, Connecticut, ştiind că n-avea cum să se mai întâlnească cu Delia la vaporul de la ora nouă. Îl sunase pe Jonathan la ora unu noaptea, pierzând orice speranţă că avea să mai poată adormi la loc.

— Vino cu noi, îi spusese ea, ca şi cum ar fi fost o conversaţie normală, la o oră foarte politicoasă. La Vineyard a început totul între noi doi. Hai să mergem acolo, s-o luăm de la capăt, să uităm tot ce s-a întâmplat.

— Rory, răspunsese el, cu o voce guturală şi ameţit încă de somn, te cunosc. Nu poţi să uiţi ce s-a întâmplat. Te doare prea tare.

— Măcar recunoşti.

— Înţelegi ce vreau să spun?

— Nu, e târziu, sunt doar obosită…

— Nu trebuie să conduci mâine?

— Du-ne tu cu maşina, îi ceruse ea. Aşa am procedat mereu. Tu conduceai, iar eu mă jucam diverse jocuri cu copiii. O să le lipseşti foarte tare. Cum putem să mergem fără tine?

— Rory, murmurase Jonathan încet, deja treaz acum. Suntem despărţiţi. Eu încă… Eu încă ţin la tine. Dar sunt cel care te-a rănit şi nu pot să fiu în acelaşi timp şi cel care te linişteşte. Du-te acolo, petrece-ţi timpul cu surorile tale. Lasă-i pe Sylvia, Jenny şi Obadiah să se distreze pe plajă, să se joace cu Vanessa. Lasă-le pe mătuşile lor să îi răsfeţe. Şi pe tine la fel, bine?

— Chiar o iubeşti? vrusese Rory să afle.

— Alys naie nicio legătură cu asta, subliniase Jonathan. Dar da, o iubesc.

Rory lăsă să-i scape un geamăt. Închisese telefonul şi se întinsese în pat, analizând fiecare cuvânt pe care şi-l

spuseseră, şi de ce Jonathan îşi pierduse minţile, şi cum era ea convinsă de faptul că el se îndrăgostise de cineva mai tânăr doar din cauza problemelor financiare pe care le avuseseră odată cu căderea pieţei de artă, şi cât de fragil este egoul masculin, şi cât de tristă era toată povestea asta, şi cât de mult îl iubea încă, şi cât de tristă era povestea asta. În jur de ora patru dimineaţa căzuse într-un somn chinuit.

În sfârşit, se aflau pe şosea, după ce luaseră un mic dejun rapid la Niantic Burger King. Traficul pe I-95 era destul de lejer şi imediat ce o luară pe l-195 în Providence, autostrada se întinse în faţa lor străjuită de pini, umplând maşina de mirosul puternic care îi amintea mereu lui Rory de vacanţele cu familia. Chiar înainte ca Jonathan…

— De ce n-a venit şi tati? întrebă Jenny, după ce se chinuise să ţină întrebarea în ea mai bine de o oră.

— Păi… începu Rory.

— Pentru că este cu Alys acum, răspunse Obadiah în locul mamei.

— O urăsc, sări Jenny.

— Iubito, nu spune „urăsc”, îi zise Rory.

Ţinea mâinile strânse pe volan, aplecându-se înainte, de parcă asta i-ar fi putut duce mai repede la vapor. Îşi amintea misterele despărţirii propriilor părinţi – nimeni, cu atât mai puţin catolicii irlandezi sau britanicii de sânge albastru, nu discutau astfel de lucruri pe-atunci. Dar mama lor fusese atât de bună cu fiicele ei, ajutându-le să treacă peste toate astea cât mai uşor. La asta aspira Rory.

— Tatăl vostru vă iubeşte încă, spuse Sylvia. Asta contează.

Rory îi aruncă Sylviei – cel mai înţelept şi cel mai mare dintre copiii săi, din prima ei căsătorie, chiar şi aceea doar o reacţie la una dintre repetatele despărţiri de Jonathan – o privire recunoscătoare în oglinda retrovizoare.

— Dar o iubeşte pe Alys mai mult, insistă Jenny. Căci altfel, ar fi cu noi.

— Despărţirile n-au nicio legătură cu copiii, spuse Sylvia, iar Rory îşi recunoscu propriile vorbe, spuse cu mult timp în urmă.

— Aşa este, confirmă Rory. Taţi vă iubeşte la fel ca întotdeauna şi vă va iubi mereu.

Făcu un efort fantastic să le zâmbească în oglinda retrovizoare în timp ce conducea, ca să le dea asigurări lui Jenny, în vârstă de opt ani, şi Obadiah, de nouă ani, că sora lor vitregă Sylvia, de paisprezece ani, ştia despre ce vorbeşte.

Acum, ajungând în cele din urmă la Woods Hole, Rory conduse spre şirul de maşini. Nu era prea rău, iar Dave, matelotul care se ocupa cu urcarea şi asigurarea maşinilor la bord, îi conduse pe vaporul care pleca la prânz, lăsându-le şi câteva momente la dispoziţie înainte de a porni. Se auzi sirena, şi echipajul începu să ridice ancora şi să strângă parâmele chiar înainte ca Rory şi copiii să coboare din maşină. Cala mirosea a gaz de eşapament şi aer sărat. Toată lumea se grăbea să urce scările ca să stea pe punte.

Farul Nobsica şi Institutul Oceanografic Woods rămâneau în urmă, iar ei întoarseră privirile în faţă ca să vadă cum se apropiau de Vineyard. Vântul le bătea destul de aspru în faţă, dar razele soarelui erau calde. În ciuda a tot, Rory era bucuroasă că merge acasă.

Darrah luă o pauză şi îl duse pe Scup la ea acasă, în timp ce Delia îi dădea Vanessei să mănânce de prânz. La numai patru sute de metri de casa familiei, pe terenurile care fuseseră în familia mamei sale de sute de ani, alergară prin iarba înaltă, trecură pe lângă arbuşti de liliac, printre pietre de hotar, pe lângă vechea pivniţă, printr-un crâng de merişori noduroşi, până la cabana dărăpănată de pe plajă, pe care familia ei o numise întotdeauna Hideaway, Refugiul.

Construită din lemn de pin şi sprijinită pe piloni, în caz că apa sărată se revărsa peste mal, cu un duş exterior atârnat afară numai din iunie până în octombrie şi cu o podea veşnic plină de nisip, acesta era locul pe care

familia sa îl folosea ca să-şi ţină lucrurile pentru plajă, să se schimbe şi să facă un duş la soare.

Când Darrah se mutase de tot la Vineyard, în vara de după terminarea şcolii de artă, izolase şi refăcuse acoperişul Refugiului, îmbrăcată în pantaloni de salopetă, un tricou cu Mad Martha, o şapcă Red Sox şi mănuşi de latex care să-i apere degetele de tăioasa fibră de sticlă roz.

Le oferise bere tuturor celor care voiau să o ajute, iar ziua devenea o petrecere continuă alături de toţi prietenii ei rămaşi pe insulă după Ziua Muncii. Vopsiseră cabana în galben, iar Andy construise o verandă micuţă, care îi plăcea foarte mult lui Darrah.

Acum, odată ajunsă aici, îşi verifică repede e-mailul. Locul ăsta era un amalgam de rustic şi tehnică modernă destul de ciudat; ea avea acolo un iPhone la încărcat; un computer MacBook Pro de 17 inchi şi un MacBook Air; şi vechea ei tabletă digitală pentru desenat argintie Wacom CTE-640, cu un capăt legat cu scotch. Editorul ei japonez îi dăduse alta mai nouă drept cadou, însă Darrah era ataşată de vechiul model şi de poveştile care ieşiseră de pe tabletă.

Părţile mai puţin tehnice şi mai importante ale spaţiului ei erau priveliştea peste lacul sărat spre Oceanul Atlantic şi amintirile în care familia se întorcea aici după ce petrecea întreaga zi pe plajă. Dulse se ascundea în spatele pânzelor de păianjen de pe sus, vrând să fie invitată să coboare. Darrah nu ridica privirea. Căutând prin e-mail-uri, ştia ce va găsi.

Iată-l – ultima cerere a agenţiei imobiliare Realtor de a le permite noilor proprietari şi arhitectului acestora să vină acolo în timpul vacanţei de primăvară a copiilor, pentru a putea începe construcţia imediat după terminarea vacanţei.

Darrah îi dădu un biscuit lui Scup. Deschise geamul de lângă pat şi lăsă briza mării să pătrundă în casă. O clipă se gândi la ritualul din fiecare primăvară, de a pune plase la ferestre aici şi la casa mare. Anul acesta, n-avea să mai

fie problema ei.

Pe drumul înapoi spre casa mare, încercă să practice meditaţia Tonglen. Mersese în concedii anuale pe o insulă aflată la nord de Nova Scoţia, unde medita şi învăţa să se relaxeze şi să ia lucrurile aşa cum sunt. O introdusese şi pe mama ei în budismul tibetan în ultimii câţiva ani, iar asta îi adusese în suflet acceptarea şi pacea atunci când inima ei ceda încet-încet. Meditaţia Tonglen era o modalitate de a dezvolta compasiune faţă de ceilalţi, inspirând durerea lor fierbinte cum e smoala şi picurându-le deasupra dragoste răcoroasă, albastră. Avându-i în minte pe noii proprietari şi pe arhitectul acestora, Darrah rămase blocată în smoala fierbinte.

Până ajunse la casa familiei, reuşise să se răcorească suficient cât să zâmbească la vederea maşinii mari, vechi şi albastre a lui Rory.

— Hei, strigă ea, intrând în bucătărie.

Rory şi Delia stăteau la masă, dar Rory sări în picioare la vederea ei.

— Darrah McCarthy, eşti o gură de aer proaspăt!

— Şi tu la fel, Rory, fetiţo! exclamă Darrah, şi se ciocniră una de alta, îmbrăţişându-se.

— Şi eu la fel! sări Delia, croindu-şi drum în cercul lor.

Darrah era mai înaltă decât amândouă şi le înconjură cu braţele. Se simţea de parcă ar fi încercat să se ţină agăţată de lună. Astrul cel mic şi strălucitor care stătea ca de ceară agăţat pe cer, dar scăpa o dată pe lună, atunci când nopţile deveneau negre. Îşi strânse surorile la piept, parcă nevrând să le mai dea drumul, încercând să oprească tot ce avea să urmeze.

— Cineva a fumat, spuse Delia, îndepărtându-se.

— Adu-mi aminte să nu te mai îmbrăţişez altă dată, spuse Rory, scuturându-şi părul brunet de parcă ar fi putut să-şi scoată mirosul de fum din el.

— Nu am vrut să spun asta, se apără Delia. Mă gândesc la mama, la boala ei de inimă. Te iubesc şi vreau

să trăieşti veşnic.

— Amin pentru asta, spuse Rory. Pentru noi toate.

— Că veni vorba de „amin”, începu Delia. Mi se pare atât de ciudat să văd statueta lui Buddha în grădină.

— Tata a luat catolicismul cu el când a plecat, spuse Rory. Cel puţin în ceea ce mă priveşte. E prea devreme pentru o bere?

— Soarele e sus! exclamă Delia.

Rory deschise două beri Heineken şi o Cola fără zahăr pentru Darrah. Ciocniră şi băură.

— Unde sunt copiii? întrebă Darrah.

— La plajă.

— Vanessa este atât de drăguţă, spuse Rory. Cum este maică-sa?

— E frumoasă, are optsprezece ani, trăieşte pe internet, răspunse Delia.

— Este vreo şansă ca ea şi Pete să fie din nou împreună vreodată? întrebă Rory.

— Ah, nu, negă Delia.

— Păi, sunt sigură că el fiice o grămadă de bani acolo şi îi strânge pentru educaţia Vanessei. Am auzit de pescari de crabi care fac şi o sută de mii într-o iarnă. Noi ştim pe cineva care *a* vrut să meargă acolo, spuse Darrah. Cu un plan strălucitor de făcut bani.

— Harrison, spuseră în acelaşi timp surorile.

— Dar era cam mult de muncă, totuşi, adăugă Rory. De fapt, de pescuit.

Pomenirea prietenului lor din copilărie înveseli atmosfera. Harrison venise într-o zi cu ideea unui ghid numit G/iidul leneşului în *viaţă*. Dar chiar şi el era conştient că n-avea s-o scrie niciodată, pentru că ar fi trebuit să muncească s-o scrie, iar lui îi plăcea prea mult să fie leneş. Darrah scoase fileurile de lufar pe care le fripsese cu o seară înainte, iar Delia găsi unul dintre castroanele de lut ale bunicii în fundul dulapului.

Rory tăie felii de lămâie pe un tocător, apoi le stoarse

peste peşte, iar Delia turnă puţin ulei de măsline verzi, piper şi sare de mare în salata de lufar.

Darrah tăie felii din pâinea Rickard pe care o cumpărase cu o seară înainte de la Cronig's. În timp ce surorile ei făceau sandvişuri cu peşte pentru ele şi Sylvia, ea găsi unt de arahide şi gem de căpşune şi rubarbă pentru Jenny şi Obadiah. Împachetară totul într-un coş de răchită, luară cu ele pulovere şi jachete de fleece şi ieşiră să-i caute pe copii.

Traversară câmpul spre plajă. Bruma se topise sub soarele cald, dar văzură urme de paşi prin iarba maronie. Mergând după urme în jos, pe deal, pe lângă lac, zăriră poteca de lemn, albită de sare, aruncată în stuf de o furtună de iarnă.

— Trebuie să punem la loc chestia aia, le atrase Delia atenţia.

— Nu şi anul ăsta, îi aminti Darrah.

— Ştii ceva? întrebă Rory. Putem să discutăm cu noii proprietari şi să amânăm toată chestia asta cu mutarea cel puţin o zi? Vreau să mă bucur de revederea noastră fără să fiu obligată să fac şi altceva.

— E un plan bun, spuse Darrah, dar se gândea numai la ultimul e-mail al celor de la Realtor.

— Şi negarea e o soluţie, zise Delia.

Merseră mai departe, coborând pe aleea nisipoasă dintre două dune sculptate de vânturi. Oceanul albastru strălucea şi, înainte ca Darrah să-şi vadă nepoatele şi nepotul, îi auzi ţipând de pe plajă.

— Mătuşă Darrah! strigă Obadiah, aruncându-se la picioarele ei şi apoi cătărându-se ca să-i dea o îmbrăţişare. Am văzut pe cineva dezbrăcat!

— Este adevărat, confirmă Jenny.

— Ah, vine primăvara pe plaja Lucy Vincent. Ce-aţi făcut voi doi, uriaşilor, cu nepoţelul şi nepoţica mea?

— Noi suntem! spuse Obadiah.

— Oh, Dumnezeule, voi sunteţi! exclamă Darrah. Apoi se întoarse spre Sylvia, care stătea puţin mai în spate,

timidă. Silvy, eşti atât de frumoasă!

— Nu sunt, ripostă ea, sărutând-o pe Darrah.

— Ba eşti extrem de frumoasă, insistă Darrah. Arăţi exact ca mama ta.

Părul de culoare închisă şi ochii albaştri; toţi moşteniseră culorile acestea, dar Sylvia avea strălucirea lui Rory, un fel de sălbăticie ascunsă, gata mereu să iasă la iveală. Darrah îşi amintea vremea când erau copii, cum toţi băieţii de pe insula Vineyard o doreau pe Rory. Cu ochii ei mari albaştri, cu picioarele lungi şi bronzate şi cei mai mici bikini care se găseau de vânzare pe Circuit Avenue.

Rory şi Harrison fuseseră cei mai buni prieteni şi sufletul tuturor petrecerilor şi nebuniilor; îşi strângeau calabalâcul în Cadillac-ul Eldorado vechi al tatălui lui Harrison, cu interiorul din piele roşie, şi mergeau cu el peste tot pe insulă, iar pe drum luau diverşi prieteni sau îi duceau acasă.

Darrah îşi amintea cât de mândru era Harrison s-o aibă pe Rory în dreapta lui când conducea. Ea îi aprindea ţigările, dădea radioul pe postul lui preferat, râdea tot timpul la glumele lui spontane. Nu erau romantici, dar nu erau nici lipsiţi de romantism. Erau un monstru sexual de dorinţă reprimată.

Darrah se uită spre sora ei acum. Era încă atrăgătoare, păstrând sclipirea aceea misterioasă. Rory mergea pe lângă Sylvia, vorbind încetişor şi râzând de ceva ce îi povestea Silvy. Darrah îşi dorea să fi avut la ea caietul de schiţe.

Se îndreptau cu toţii spre cel mai cald loc, sus pe dune – scăldat de soare, la adăpost de briza mării. Sylvia şi Rory întinseră păturile; Delia o luă pe Vanessa de la Darrah, care desfăcu coşul de picnic. Scoase farfuriile albastre şi şerveţelele de pânză cu floricele.

Andy le făcu o surpriză şi coborî la ele.

— Ia te uită cine e aici! spuse el, venind spre ele în salopetă şi cu bocancii de lucru.

— Andy, bună!

— Mă bucur să te văd, Mayhew! spuse Rory.

— Şi eu la fel, Chase, mă bucur să te văd.

Darrah zâmbi, îi făcu loc pe pătură şi îi dădu jumătate din sandvişul ei. El dădu din cap mulţumindu-i şi îşi zâmbiră unul altuia. Se sărutară, iar Darrah simţea că surorile ei sunt cu ochii pe ea.

— Cum a fost iama pentru toată lumea? întrebă Andy.

— Afacerea lui Jim a mers foarte prost, spuse Delia. Dar sperăm ca lucrurile să-şi revină în această primăvară.

— Cam aşa a fost şi aici, spuse Andy. Construcţiile s-au redus mai mult decât era de aşteptat. Cu toate astea, acum începem să ne revenim.

— O să fie bine, spuse Delia. Mereu se întâmplă aşa.

— Care-i treaba cu Harrison? întrebă Rory. Ne-a trimis felicitări de Crăciun cu o poză în care se vedea o coroniţă pe o uşă uriaşă de garaj.

— Cel puţin, e festiv, glumi Andy.

— Aşa a fost mereu, spuse Rory. Slavă Domnului! Dar serios acum – unde locuieşte?

— Hai să spunem doar că a trebuit să reducă din costuri, spuse Darrah.

— Da, avea nişte probleme cu legea prin ianuarie, spuse Andy.

Cu toţi ştiau ultimele veşti. Harrison fusese prins pătrunzând prin efracţie la primărie ca să fure bustul de bronz al tatălui său, Harrison Thaxter senior – cunoscut pentru filantropia sa în vremurile bune bust care fusese licitat la executarea silită din urmă cu doi ani. Poliţia ar fi retras acuzaţiile dacă el pur şi simplu ar fi înapoiat bustul, dar Harrison îl scosese de pe insulă, îl ascunsese undeva şi refuzase să spună unde.

— Au spus că asta este a doua infracţiune, le anunţă Andy.

— *Câinii*? întrebă Rory.

— Ce-i cu câinii? întrebă Obadiah. Care câini?

— Ai lui Harrison, spuse Rory. Îşi iubea foarte mult

câinii. Probabil că ar fi trebuit să îi ţină mai mult în lesă. Îi tot fugeau.

— S-au mai întors vreodată acasă? întrebă Jenny.

— A-ha! zise Rory şi îşi îmbrăţişă copiii ca să-i liniştească, dar fără să le spună, de fapt, povestea.

Cu patru ani în urmă, foarte bătrânii câini şoricari ai tatălui lui Harrison fugiseră din nou şi fuseseră prinşi de Poliţia Animalelor la vânătoare de iepuri în grădina altuia. Amenzile pentru incidentele anterioare se strângeau tot mai multe, iar poliţistul nu voia să îi elibereze pe Fred şi Rose până nu aveau să fie plătite integral. Aşa că Harrison se dusese cu maşina la adăpostul de animale, după miezul nopţii, se folosise de o scară ca să sară peste gardul de sârmă – luxându-şi glezna la coborâre îngenunchease şi îşi strecurase trupul masiv printre cuşti, ieşind cu câinii lui chiar pe uşa principală.

— Oh, Harrison, zise Delia. Nu poate să se poarte şi el ca la cane?

— N-a făcut asta niciodată, şi nici n-o s-o facă vreodată, spuse Andy. Probabil că nici măcar nu ştie ce scrie „la carte”.

— Ba da, ştie, spuse Rory şi se înecă. Doar că nu-i pasă. Dragostea faţă de tată şi faţă de câinii lui înseamnă mai mult decât regulile.

— Încearcă să spui asta şi oficialităţilor oraşului, interveni Delia.

— Când putem să îl vedem pe unchiul Harrison? întrebă Jenny.

— Cutând, promise Rory.

— Sunt rechini în apa de aici? întrebă Obadiah cu mâna streaşină la ochi, uitându-se la mare.

— Uneori, răspunse Andy.

— Tati a spus că mergea să facă surfing chiar pe lângă ei, continuă Obadiah. Rechini albaştri şi rechini mako şi, o dată, chiar un rechin Marele Alb.

— Am îndoieli în ce priveşte Marele Alb, spuse Rory.

— Doar pentru că aşa a spus tata? întrebă Obadiah.

— A fost unul care a rămas prins într-un fac sărat pe Cuttyhunk acum vreo două veri, spuse Andy. În mărime naturală.

— Nu mi-e frică de rechini, spuse Obadiah. Abia aştept să învăţ să fac surfing alături de ei. Tati a zis că o să mă înveţe. Suntem norocoşi pentru că, deşi trebuie să vindem casa bunicii, eu şi Jenny putem încă să venim la Vineyard să stăm cu buni şi bunelu.

— Tati spune că Vineyard o să fie mereu al nostru, zise

— Aşa este, răspunse Rory.

— Dar nu înţeleg, continuă Jenny. Cum se poate ca Vineyard să fie mereu al nostru, dar al tău, nu?

— Oh, draga mea. Este ceva legat de taxe. Bani. Uneori, oamenii nu-şi permit să păstreze lucrurile pe care le iubesc.

— Exact ca Harrison, spuse Andy.

— Exact ca el, căzu de acord Rory şi, încă o dată, Darrah îşi dori să fi avut la ea caietul de schiţe ca să surprindă privirea din ochii surorii ei.

Capitolul 3

Sentimentul de unire a familiei şi schimbările iminente i-l readuseră în memorie pe tatăl ei. În acea noapte îl visă, tânăr, brunet şi chipeş. Ea avea doisprezece ani şi amândoi stăteau pe doc în portul Menemsha, la numai câţiva kilometri depărtare. Visul părea foarte real, erau aceleaşi detalii şi aceleaşi întrebări.

Venise în America din Cork. Lucrase pe şantiere navale din Portul Southwest, din Maine şi până la Tiverton, Rhode Island, şi mereu voia să strângă bani ca să ajungă să stea cât de mult pe insula Martha's Vineyard. Oamenii îl şicanau, spunând că soarta l-a condus direct la Mathilda „Tilly" Daggett. Iar el răspundea că da, aşa era, ca un cadou din partea regelui Charles I.

Modul în care mama lui Tdly îşi înclina bărbia spunea totul: era convinsă că atracţia ginerelui ei fusese mai degrabă faţă de Daggett's Way decât de inima lui Tilly. Din cea mai fragedă copilărie, Darrah îşi amintea de divergenţele dintre bunica şi tatăl ei. Acestea o făceau să dorească să-i ia partea tatălui chiar şi atunci când, cel puţin la suprafaţă, lucrurile păreau în regulă. Familia lua masa împreună. Bunica îi cerea tatălui să taie friptura la masă. Trebuia să fie ceva normal, însă părea că ea îi dă ordine. Nu ajuta nici felul în care el măsura cu pasul pământurile bunicii după cină, cu ochii în pământ, chiar şi atunci când era prea întuneric ca să mai distingă ceva.

Chiar dacă se aflau pe insulă la Vineyard sau acasă la Noank, Connecticut, părinţii ei se certau mereu în legătură cu banii. Şoapte care se auzeau din dormitorul cu uşa închisă, pe scaunele din faţă în maşină atunci când credeau că fetele dorm, şi felul în care masa din sufragerie era mereu plină cu facturi, ca un puzzle ce aştepta să fie rezolvat, iar Tilly se chinuia să-l rezolve, Michael refuzând să accepte orice ajutor din partea soţiei sau a mamei acesteia.

Ziua Eroilor fusese cea mai grea dintre toate. Părinţii

lui Darrah erau despărţiţi de luni întregi. Tatăl ei lucra ture duble ca să-şi termine barca pe care o construia de doi ani.

Folosea barca acoperită a unui prieten, dincolo de golful Menemsha, o colibă ancorată la mal care se legăna odată cu valurile. Lua feribotul spre Vineyard singur la sfârşit de săptămână, iama, lăsându-şi familia la Noank.

În ciuda despărţirii, când a lansat barca la apă, Tilly a fost cea pe care a luat-o cu el pe mare prima; Darrah şi-a privit părinţii plecând din port, spre strâmtoarea Vineyard, până au dispărut din câmpul vizual. Cerul era de un albastru strălucitor, fără nori. Dar când s-au întors, mama ei avea ochii roşii, iar tata părea foarte hotărât.

— Mama a plâns? a întrebat Darrah atunci când Tilly a coborât pe doc şi s-a îndepărtat, lăsându-i singuri.

El nu a răspuns, doar a continuat să verifice parâmele, să se asigure că sunt bine strânse.

— Nu-i place barca? a insistat Darrah.

— Sigur că îi place, a răspuns el, admirându-şi opera: lungă de peste opt metri şi jumătate, cu catena şi cabina vopsite în alb perlă; catargul şi celelalte lucruri lustruite străluceau în culoarea maro-auriu.

— Barca asta nu este ca altele pe care le faci, a remarcat Darrah.

— Pentru că este doar a familiei noastre. Am construit-o pentru noi, nu pentru bani.

Tatăl ei o mai dusese până atunci pe Darrah pe mare – dar mereu pe bărcile altora. Era atât de priceput, oamenii îl angajau ca să le proiecteze şi să le construiască bărcile, apoi îl angajau din nou ca să-i înveţe tot ce ştia despre navigaţie şi despre mare.

— Bunicul meu ar fi mândru, şi nu spun asta cu falsă modestie, a zis el.

— De ce n-o spui cu modestie? a întrebat Darrah.

— Păi, nu-mi place să mă laud. Dar în atelierul lui am învăţat să fiu tâmplar, şi nimic nu era destul de bine făcut pentru bătrânul. Era critic. Foarte critic. Dar m-a învăţat

toate trucurile pe care le ştia el. Uită-te la carcasa calei.

— Carcasă? a întrebat Darrah.

— Şlefuită atât de fin, încât nici nu vezi îmbinările.

— Este cea mai frumoasă barcă pe care am văzut-o.

— Se numeşte *Irish* Darling, „Draga mea irlandeză”, după draga mea Darrah.

— Adevărat?

El a confirmat dând din cap.

— Da. Şi după mama şi surorile tale. Cu un nume ca ăsta, va putea cu uşurinţă să navigheze de la Menemsha la Cork, a spus el. Peste Atlantic şi direct în portul Kinsale.

— Vreau să merg în Irlanda, a cerut Darrah.

— Vei merge, Darrah. Îţi promit că vei merge într-o bună zi. Nu în această vată, dar în curând. După ce mă întorc cu dovada.

— Dovada a ce?

— A dreptului nostru moştenit prin naştere.

— Tot nu înţeleg, tati.

— Oh, este o poveste despre un încurcă-lume.

— Şi încurcă-lume este rău?

Tatăl ei a râs într-un fel care i-a dat fiori pe şira spinării şi a făcut-o să zâmbească şi ea timid. Chiar şi la doisprezece ani, prin venele lui Darrah curgeau fire magice, care prindeau fiecare senzaţie şi emoţie din familia sa. Când tatăl ei râdea nu era semn bun.

— Nu, deloc, a spus el. Unii dintre cei mai buni oameni sunt încurcă-lume.

— Adevărat? a vrut ea să ştie.

— Cu siguranţă.

— Putem să urcăm la bord? a întrebat Darrah.

Tatăl ei a ridicat-o de pe doc, iar ea s-a apucat să exploreze ambarcaţiunea. A încercat să deschidă toate dulapurile de pe podea şi pe cele suspendate, s-a prins cum se deschide fiecare, a atins mânerele tuturor. Tatăl ei îmbinase totul cu atâta grijă, făcuse lemnul să se potrivească până în cele mai mici detalii, vopsise suprafaţa

cu lac strălucitor de chihlimbar, crease poliţe înguste deasupra paturilor din cuşetă, pentru ca ele să aibă un loc unde să-şi ţină cărţile, caietele şi vopselele pentru pictură.

— Poţi să găseşti ascunzătoarea? a întrebat el.

— Ca să se ascundă cineva în ea? a vrut ea să ştie.

El a izbucnit în râs.

— Nu. Mai mică.

Ea s-a uitat în fiecare sertar şi dulap, a întins mâna până în spate, a închis ochii, în căutarea unor mici ridicături sau a ceva ce n-ar fi trebuit să se afle acolo.

Din nou el a râs, privind-o cum încearcă să îşi dea seama. În cele din urmă, i-a arătat: puntea părea foarte solidă, fabricată din lemn de tec şi de stejar. Dar dacă apăsai pe un pătrăţel mic de lemn, se ridica o bucată de podea, lăsând loc suficient pentru a ascunde lucruri cum ar fi paşapoarte, bilete, orarul mareelor şi un sextant de alamă.

— Ce tare! a izbucnit ea şi l-a îmbrăţişat, simţind în nări amestecul cunoscut de fum, rumeguş şi lac.

În visul ei, Darrah îl simţea că-i scapă, că se îndepărtează de ea, de parcă deja ar fi plecat să traverseze oceanul, şi se întreba cum fusese posibil ca un document, indiferent cât de important ar fi fost, să îl facă să plece. Apoi Darrah s-a trezit, transpirând panicată.

Pe timpul anului, familia lui Darrah locuia într-o casă confortabilă, cu şindrilă de culoare gri şi obloane albastre, aflată în oraşul-port Noank, Connecticut: la distanţă de un drum cu autobuzul de şcoală, un drum cu bicicleta până la şantierul naval unde lucra tatăl lor. Bunica cumpărase casa pentru părinţii ei la naşterea lui Darrah.

Dar în opera artistică a lui Darrah, căsuţa lor obişnuită se metamorfoza. Ea crease o serie de romane grafice despre Dulse, o fetiţă al cărei tată dispăruse din viaţa ei – în ciuda promisiunilor pe care-i le făcuse – exact aşa cum se întâmplase cu tatăl lui Darrah. Scene în alb, negru şi gri; iarnă veşnică, zăpadă murdară, gheaţă peste râul Mystic şi peste contururile portului Noank.

Ferestrele căsuţei închipuite dădeau spre un golfuleţ plin de lebede îngheţate pe apă. Darrah plutea prin camere ca o fantomă, dizolvată într-un abur, exact aşa cum era când se despărţiseră părinţii ei. Nu îi spuseseră aşa, „despărţire”; ei ziceau doar că el va dormi pe şantier o vreme. Însă Darrah ştia.

Apoi au spus că el va face o călătorie în Irlanda. Darrah aproape că se simţea eliberată. Poate că avea să aducă acel document şi să se întoarcă acasă şi totul va fi bine.

Dar lucrurile s-au înrăutăţit şi, în cele din urmă, s-au despărţit. El a pornit cu barca peste Atlantic, a dat un telefon ca să spună că a reuşit să ajungă în Irlanda şi apoi nu s-a mai întors niciodată.

Oasele lui Darrah se transformaseră în apă, iar pielea ei devenise fragilă ca pânzele de păianjen. Parcă ar fi fost ruptă în două şi se simţea ca şi cum inima îi fusese furată de unul dintre acei vulturi pleşuvi care coborau în fiecare iarnă din zonele arctice.

Bunica lor se mutase de la Boston la Noank. Darrah îşi amintea că nu o văzuse plângând niciodată – sau măcar arătând tristă –, ca şi cum misiunea ei era să ridice moralul întregii familii, să-i pună la loc pe drumul cel bun, să vindece rănile copiilor, bând ceşti nesfârşite de ceai.

În visele lui Darrah şi în desenele cu Duke, bunica ei purta o coroană. Tatăl ei se plângea mereu de căsuţa din Noank, spunând că nu darul era cel care îl deranja cel mai tare, ci faptul că soacra lui îi amintea mereu de la cine venise acest dar – adică nu el fusese cel care plătise pentru casă.

Reveria lui Darrah se risipi, dusă spre golfuleţul pe malul căruia se plimbase noaptea cu tatăl ei, ca să se uite la cer şi să înveţe despre stele. Luminile străluceau în oraş şi în port, dând o nuanţă lăptoasă întunericului. Îi arătase constelaţia lui preferată, Orion, iar ea îi arătase preferata ei, Pleiadele – surori adunate la un loc.

Trezindu-se brusc înainte să se crape de ziuă, Darrah

uită unde se afla şi că era un trup compact, uman, mai în vârstă decât fusese tatăl lor atunci când plecase. Andy dormea lângă ea. Coborî din pat, îşi trase pe ea nişte blugi şi un pulover, luă o pătură călduroasă de fleece şi ieşi să se aşeze afară. Scup o urmă, dădu roată prin curtea îngheţată şi se întinse la picioarele ei.

Asta era disciplina ei, dimineaţa şi seara. Se aşeza pe o bancă joasă de tec între Hideaway şi cărarea care cobora spre plajă, privind cerul la răsărit de culoarea florilor de levănţică, cu stelele strălucitoare atârnate atât de jos, încât păreau că perie câmpul şi marea. Îi luă ceva timp să se liniştească, dar în cele din urmă începu să-şi urmărească respiraţia, observând cum expira şi inspira. În curând se opri, sesizând răceala din aer şi sunetul valurilor care se spărgeau de ţărm.

Totul este efemer; totul trebuie să piară.

Nevoia de a accepta ceea ce e de neacceptat o condusese la această practică. Fusese sălbatică şi tristă, legănându-se înainte şi-napoi, gata să se piardă pe sine pentru totdeauna. Făcuse tot ce-i stătuse în putere ca să se amorţească, să se protejeze de durere – băuse şi se refugiase în muncă, de parcă acestea ar fi putut să o protejeze de orice pierdere, teamă şi îngrijorare.

La început, aştepta până la ora cinci ca să înceapă să bea: un scotch în timp ce recapitula tot ce muncise în acea zi. Apoi vin la cină, sticluţe de vin alb, atât de multe încât începuse să se simtă ruşinată când le scotea din casă. Whisky-ul a fost înlocuit de votcă pentru că avea un gust mai curat, iar ea spera că o va ajuta să scape de ceea ce devenise o plictiseală criminală.

Ajunsese să dea la miezul nopţii telefoane pe care apoi nu şi le mai aducea aminte; se trezea dimineaţa şi-şi găsea scrisul mărunt pe un bileţel lângă pat, prefixe telefonice necunoscute, nume şi porecle ininteligibile. Odată a apăsat butonul de reapelare şi, auzind vocea unui fost iubit, a închis încet, umilită.

Apoi o prinsese o puternică furtună de zăpadă într-un

moment când nici măcar nu ar fi trebuit să conducă maşina, pe drumul înapoi spre casă după o petrecere de Crăciun. Se împiedicase de o piatră în curte şi se trezise a doua zi dimineaţă acoperită de zăpadă. Partea stângă a feţei sale era vânătă, tumefiată, cu tâmpla tăiată şi un fir de sânge îngheţat pe obraz. În loc să sune la numărul de urgenţă, s-a dus la frigider, a scos votca Stoli, şi-a turnat un pahar şi s-a aşezat lângă fereastră, uitându-se la zăpada de afară, fascinată de iluzia optică – nu mai puteai distinge cerul de pământ.

Dar consecinţa cea mai rea a excesului de alcool nu erau rănirile, ratările dramatice, telefoanele jenante. Ci pierderea lentă şi dureroasă a sinelui. Darrah se îndepărtase de prieteni, de familie şi de viaţă cât de mult se putea. Bea ca să se simtă vie şi apoi bea ca să se simtă amorţită. Nu exista cale de mijloc. Iar ce era cel mai rău, poveştile dispăreau. Dulse se ascunsese undeva, iar printre mahmureli şi leşinuri, Darrah nu o mai găsea nicăieri.

Cum stătea acum pe bancă, îşi strânse mai bine pătura în jurul ei. Cu fiecare respiraţie, îşi lăsa umerii să coboare mai mult. Se trezi că se deschide, expunându-şi sufletul sensibil şi simţindu-se foarte tristă. Contactul era proaspăt şi crud, dar era realitatea. Atât de mult timp, nemişcarea îi amplificase temerile. Se simţea goală pe dinăuntru şi singură, intra în panică şi sărea de pe bancă sau de pe pernă la primele sentimente dureroase.

La două săptămâni după ce căzuse în zăpadă, începuse să meargă la Alcoolicii Anonimi – o întâlnire de dimineaţă la spitalul din Oak Bluffs. Asta fusese cu cincisprezece ani în urmă. Şi Andy se vindecase de alcoolism acolo. Doi oameni care aveau nevoie de singurătate se alăturaseră grupului ca să-şi salveze propriile vieţi. Acum Darrah se ducea la întâlnirile matinale tot mai rar. Aveau loc astfel de întâlniri peste tot pe insulă, la diferite ore ale zilei, oricând simţea nevoia să meargă.

Când îşi termină meditaţia, cerul era de un albastru profund. Se ridică în picioare, se întinse şi la fel făcu şi

Scup. Intră din nou în Hideaway şi îl găsi pe Andy tot adormit. Se uită la el o clipă. Amândoi erau nişte singuratici, nu încercaseră niciodată să locuiască împreună, dar era fericită să-l vadă în patul ei.

Se aplecă să îl sărute, iar el se răsuci şi pătura căzu de pe el. Era înalt, cu pielea bătută de soare şi de vânt, avea un zâmbet atrăgător şi era puternic. Darrah rămase în picioare lângă pat, îşi descheie nasturii, lăsându-şi hainele să cadă pe podea. Se uită apoi la propriul trup şi îi plăcu ce vede.

El îi luă mâna şi o trase în pat. O sărută, cu o mână pe ceafa ei, apoi îşi coborî buzele pe gâtul ei, pe umeri, pe sâni. Sfârcurile i se întăriră şi nu mai putea să stea nemişcată. Îşi croi drum în jos şi îi apucă membrul cu buzele. El gemu, iar ea îşi dori să-l înnebunească.

Simţi că el era gata să termine şi se retrase. Stătea încă întins pe spate, aşa că ea se urcă pe el atât de umedă, încât el alunecă imediat şi o pătrunse. Îi prinse sânii în palme, iar ea începu să se mişte făcând cercuri mici. Încercă să încetinească ritmul, dar el nu-i dădea voie şi de fapt nici ea nu prea voia. Cu braţele în jurul gâtului lui, ea îşi coborî pieptul pe al lui, mişcându-şi coapsele puternic în sus şi în jos. El scoase un sunet de durere, apoi şi ea făcu acelaşi lucru, simţind totul înăuntrul ei topindu-se, fierbinte.

Apoi se strecură sub pături, iar el o înveli cu grijă. Se uitau unul în ochii celuilalt. Andy avea riduri pe faţă şi în jurul ochilor verzi. Părul său castaniu încărunţea, dar tot îi mai amintea de băiatul alături de care crescuse. Îşi petrecuseră fiecare vară împreună, dar numai cu cinci ani în urmă prietenia lor devenise ceva mai mult de atât.

— Bună dimineaţa, spuse el. Tocmai ţi-ai stricat meditaţia?

— Am îmbunătăţit-o.

— Azi-noapte vorbeai în somn.

— Şi ce spuneam?

El zâmbi şi clătină din cap.

— Cuvinte de neînţeles.

„Limba lui Dulse”, se gândi Darrah. Se dădură jos din pat şi făcură duş împreună. Ea voia să facă dragoste din nou şi era evident că şi el voia acelaşi lucru. Dar trebuiau să plece.

— Pot să te scot la o plimbare înainte să se trezească surorile tale? întrebă el după ce se şterseră şi se îmbrăcară. Să-ţi arăt peretele de stâncă.

— Da, spuse ea, şi plecară.

El deschise uşa camionetei, iar Darrah şi Scup urcară. Andy ieşi de pe alee, cauciucurile scrâşnind pe pământul îngheţat. Se opri la Alley’s ca să ia cafele, iar Darrah verifică dacă Harrison îi răspunsese la bilet – nu-i răspunsese, întorcându-se amândoi în camionetă, Andy se îndreptă spre o potecă privată din West Tisbury.

Darrah era tăcută. Avea mare nevoie să-l vadă pe Andy, aproape în fiecare seară. Dar erau ocazii când avea nevoie de singurătate, când trebuia să se cufunde adânc în propriul suflet, în natura şi amintirile care îi guvernau munca. În seri ca acelea, nu putea să fie cu el. Şi el era la fel. Avea nevoie de viaţa lui singur, în baraca de lemn. Asta o întrista uneori, că nu puteau să-şi ofere mai mult unul celuilalt.

El îşi continua drumul, pe sub o arcadă de crengi de stejar despuiate. Pădurile dese erau pline de pini înalţi, într-o groapă se zărea un ochi de apă primăvăratic, iar apa întunecată strălucea îngheţată.

Andy parcă maşina, iar Darrah şi Scup îl urmară pe poteca acoperită de ace de pin şi frunze căzute, având grijă să nu alunece pe suprafaţa îngheţată. Jos se afla un izvoraş care curgea rece ca gheaţa dintr-un heleşteu ce începea să se dezgheţe. Trecură de cealaltă parte a apei şi rămaseră pe marginea unui câmp ce părea fără sfârşit.

— Asta a fost una dintre primele ferme ale insulei, spuse el. Iată iazul morii.

— Unde-i casa? întrebă ea.

— Nu e nicio casă acum. Doar o gaură unde a fost o

pivniţă şi acest iaz. Şi peretele…

— Presupun că noul proprietar vrea să umple iazul, poate să sape o piscină şi să construiască un ditamai conacul, mai mare decât cel pe care îl are la Greenwich.

— Nu va fi niciun conac, spuse Andy. A vrut doar să repar zidul. Aşteaptă să vezi.

Urcară dealul de dincolo de iaz şi iată-l, pietre masive şi robuste, tăiate din granit şi acoperite cu licheni verzi-argintii şi strălucind de ger. Arăta de parcă s-ar fi aflat acolo de când lumea, izvorât din gheţarul pe care îl forma Insula Vineyard.

— Care parte ai reparat-o? întrebă Darrah, cercetând îndeaproape.

— Nu-ţi dai seama? întrebă la rândul lui Andy. Înseamnă că am făcut treabă bună.

— Ai făcut, spuse ea. Arată cu totul de secol optsprezece.

— Mai devreme, spuse el. De pe la anul 1600.

— Impresionant, Andy. Nici nu-mi dau seama!

Andy primi complimentul cu mândrie. Apoi, ajutând-o să treacă prin poarta de lemn, spuse:

— Asta este ceea ce voiam să-ţi arăt.

Ea se uită în jos, la o bucată de granit de forma unei gogoşi, cu un diametru de aproximativ 120 de centimetri, îngenunchind, îi simţi suprafaţa tare.

— Piatră de moară? întrebă ea.

— Aşa este, confirmă el.

— Ce măcinau?

El îngenunche lângă ea, scurmă pe lângă roată, scoase câteva boabe de porumb pietrificate.

— Un mare câmp de porumb se întindea odinioară de aici şi până la Alley’s. Desigur, proprietatea a fost înjumătăţită de douăsprezece ori. Partea neatinsă de aici este de vreo două hectare.

Îi luă mâna şi se ridicară amândoi în picioare. Îl auziră pe Scup scurmând printre frunzele de stejar căzute.

— Mulţumesc că mi-ai arătat toate astea, spuse ea. Mai ales acum.

— M-am gândit că trebuie să ştii că mai sunt încă unele părţi ale insulei rămase neatinse. Sau aproape, spuse el, uitându-se la perete şi la zidul de moară.

O duse cu maşina înapoi şi o lăsă pe aleea din faţa casei. Ea îl sărută îndelung, ţinându-l strâns, vrând parcă să se întoarcă amândoi la Hideaway. În schimb, sări din camionetă şi o luă la fugă spre casă împreună cu Scup.

Capitolul 4

Delia se afla în faţa chiuvetei din bucătărie şi-şi sorbea cafeaua. Ea şi Rory rămăseseră seara trecută până târziu în pijamale, de vorbă în faţa şemineului. Îşi amintiseră serile târzii din urmă cu mult timp, în care petrecerile puteau să ţină până la ziuă.

De Crăciun şi de Revelion, musafirii se adunau în jurul focului aprins în şemineul din sufragerie; în serile călduroase de iulie se împrăştiau afară în curte şi beau cocktailuri de vară, creaţie proprie a lui Tilly McCarthy, Moet & Chandon amestecat cu suc proaspăt de piersici. Timpuri fericite, minunate.

Delia se uită afară pe fereastra bucătăriei, zărind prin gardul viu o camionetă albă. Trase pe alee, iar ea o văzu pe Darrah sărutându-l pe Andy şi îndreptându-se apoi spre casă.

— Bună dimineaţa, spuse ea, pupând-o pe Darrah când intră. Nu a vrut şi Andy să intre?

— A trebuit să plece la lucru.

Darrah îşi turnă cafea. Era ceva în neregulă dacă Delia dorea ca Darrah să aibă pe cineva în viaţa ei? Nu că la ea totul ar fi mers strună cu Jim, nici pe departe. Dar îi făcea bine să ştie că este cineva alături de ea, persoana pe care o iubeşte şi la care ţine, cea care o iubeşte la rândul ei.

— Eşti bine? întrebă Delia.

— Da, răspunse Darrah.

Delia se îndoia. Chiar se simţea bine? Era posibil? Ele toate fuseseră crescute să creadă că mariajul şi copiii erau calea de urmat. Plecarea tatălui lor o dărâmase pe Darrah. Rory şi Delia fuseseră mai puternice sau poate că putuseră cumva să ţină departe aceste sentimente. Le ajutase şi simţul practic. Delia scoase lista ei şi extrasele bancare ale mamei lor, care se întindeau pe ani de zile, pregătită să treacă la afaceri.

— Suntem pregătite de asta? întrebă ea.

Darrah scutură din cap.

— Trebuie să facem asta. M-am uitat prin fiecare cont, am văzut cum soldurile scădeau pe măsură ce facturile medicale se tot adunau.

— Ştiu, am fost aici, zise Darrah.

Delia simţi că ia foc, dar inspiră adânc. Fiecare dintre surori ajutase în felul ei, dar era adevărat: Darrah fusese prezentă tot timpul.

— Îmi pare rău, spuse Darrah. Nu am vrut să sune aşa. Îmi amintesc doar cât de greu a fost să scriu cecurile în fiecare lună, văzând cum se topesc banii ei. Mi-era frică să nu se termine de tot înainte să i se oprească inima. Am fost norocoase că am putut să o ţinem acasă până la sfârşit.

— Ştiu cât de mult a însemnat pentru ea, zise Delia. Să fie cu tine şi cu asistentele particulare… A avut noroc, Darrah, nu-i aşa? Să poată să stea aici? Să aibă mijloacele care să-i permită asta? Bunica a făcut posibile atât de multe, dacă te gândeşti bine.

— Da, o aprobă Darrah. Cealaltă lume. Aşa numeau casele cele mari ale bunicii.

— Ştii la ce mă gândeam acum? întrebă Delia. Îmi aminteam de petrecerile mamei. Erau atât de sălbatice şi de minunate.

Darrah se rezemă de blatul de la bucătărie, cu braţele încrucişate. Purta blugi strânşi pe picior şi un pulover negru, şi cu toate că părul ei negru era încă umed, Deliei îi părea de o eleganţă strengărească.

— Petrecerile acelea erau modul mamei de a ţine tristeţea departe, spuse Darrah. Nu le ţinuse niciodată înainte de plecarea tatii, dar după aceea s-a înconjurat de cât mai multă lume, îşi trăgea efectiv prietenii aproape ca să poată să uite… Delia ştia că acesta era teritoriul sacru al lui Darrah. Nu crezi că l-a uitat cu mult timp înainte? Erau despărţiţi atunci când el a plecat.

— Nu, îi replică Darrah. A sperat că tata se va întoarce.

Tu ai sperat, ar fi vrut să spună Delia. Pentru Delia şi Rory, supravieţuirea însemnase să accepte să tatăl lor nu se mai întorcea acasă. Traversase Atlanticul – măcar acest mister fusese rezolvat.

La aproape o lună de când plecase de pe Insula Vineyard, le dăduse telefon chiar de pe coasta West Kerry, din Irlanda, unde ancorase într-un port de periferie, cu pânzele făcute franjuri şi cârma ruptă într-o furtună sălbatică. Un singur telefon acasă, câte un minut pentru fiecare, soţia sa, Rory şi Delia. Cinci minute pentru Darrah. Şi de atunci nu mai auziseră niciodată de el. Reuşise să ajungă în Irlanda, dar mai avea de făcut un ocol al făţarnicei coaste Cork, şi asta era tot ce ştiau ele.

— Darrah…

— Este în regulă, o întrerupse ea.

— Bine atunci, făcu Delia în timp ce bătea darabana pe carneţelul din faţa ei. Hai să revenim la asta. Este o proprietate pe malul mării. Reimpozitările au fost de-a dreptul brutale.

— Mama nu a bănuit niciodată cât de ridicate vor fi.

— Crezi că ştia înainte să moară că va trebui să vindem?

— O îngrozea numai gândul ăsta, spuse Darrah. Însă era prea slăbită ca să se ocupe cu-adevărat de asta; voia să creadă că vom putea păstra mereu locul ăsta.

Uitându-se la conturi, Deliei îi trecu ceva prin gând: dacă vindeau Daggett’s Way, le-ar mai fi rămas ceva bani. Putea să folosească partea ei ca să-şi ajute financiar familia, să-i dea lui Pete cât avea nevoie ca să-şi revină. Banii nu contau deloc pentru ea, decât în măsura îţi care puteau să o ajute să-şi adune familia la un loc.

— M-am trezit, anunţă Rory, apărând în bucătărie şi îndreptându-se direct spre cafetieră. Aţi rezolvat totul fără mine? Bravo, atunci hai să mergem la plajă!

— Bună dimineaţa, spuse Delia.

— Ai dormit bine? întrebă şi Darrah.

— Da. L-am sunat pe Jonathan doar o singură dată.

— De ce l-ai mai sunat? o apostrofă Delia.

Rory ţinea cana între palme şi sufla în cafea.

— Păi, ştiam că galeria nu merge prea bine cu economia asta, dar mă gândeam că poate tot mai avem un tablou sau două care merită vândute, ca să avem bani pentru taxe. Nu avem.

— Dar a fost un bun pretext ca să-l suni, conchise Darrah.

— Uită de asta, în regulă? Ce-o să facem în legătură cu banii?

— Este de rău, oameni buni, spuse Delia cu ochii la carnetul de cecuri. Indiferent cum am lua-o, nu sunt destui bani aici. Cred că am putea să discutăm cu consilierul de la taxe, să încercăm să obţinem un plan bun de plăţi în rate.

— Cu ce? întrebă Rory.

— Ştiu, spuse Darrah. Asta e problema.

— Uite ce e, nu se va rezolva în această clipă.

— Nu se va rezolva deloc, spuse Delia. Pur şi simplu, aceasta e situaţia.

— Delia! o apostrofă Darrah.

— Calmaţi-vă, interveni Rory. Avem nevoie de o pauză. Ce facem astăzi?

— Mă gândeam să mergem să-l vedem pe Harrison, spuse Darrah.

— Oh, da, aprobă Rory, şi începură să zâmbească toate. Ziua deja devine mai bună.

Lăsară copiii acasă. Sylvia n-avea nicio problemă să-i supravegheze şi să ia o pauză de la statul cu adulţii. Darrah o luă pe drumul lung, conducând maşina prin Chilmark spre Menemsha, pe lângă Centrul Pazei de Coastă, pe lângă pieţele de peşte, spre capătul şoselei. Un trauler se îndepărta cu zgomot de port.

Dincolo de golful cu valuri înspumate se afla Lobster viile, o limbă de pământ îngustă pe care familia lor făcea picnicuri în serile de vară, aşteptând să vadă apusul

soarelui şi răsăritul lunii. Darrah şi surorile ei se uitară peste apă la pilonii rupţi, înclinaţi, rămăşiţe ale docului de unde plecase odinioară tatăl lot.

— Acum e timpul să fim fericite, spuse Rory. Nu uitaţi – *fericite*. Nicio tăcere melancolică până la miezul nopţii.

— Sunt în culmea fericirii, se auzi Delia.

Darrah se uită în oglinda retrovizoare ca să vadă dacă fusese sarcastică. Rory, care stătea alături de ea pe locul din dreapta, îşi aprinse o ţigară şi suflă mici rotocoale de fum. Delia deschise geamurile din spate demonstrativ, iar maşina se umplu de aerul sărat şi rece. Darrah se lăsase de ţigări la douăzeci de ani, dar fumatul crease în adolescenţă o legătură specială între ea şi Rory – pe lângă faptul că îşi făcuseră găuri pentru cercei una alteia: îşi amorţiseră lobul şi marginea urechii cu cuburi de gheaţă, trăgând câte o duşcă de whisky ca să-şi uşureze durerea, şi folosiseră un ac gros de cusut pentru asta, apoi îşi atârnaseră în fiecare gaură cerculeţe de aur cumpărate de la Oak Bluffs.

Darrah întoarse la capătul şoselei, merse înapoi prin Menemsha şi Chilmark, pe drumuri împădurite care duceau spre Oak Bluffs. Aerul mustea de iz proaspăt de pin şi stejar primăvăratic. Acesta era un alt teren, despărţit de plajă şi de oraşe. Aproape gol, cu excepţia unor cabane risipite ici şi colo în pădure – dintre care una era a lui Andy părea un tărâm solitar şi ciudat.

— Nu mi-l pot imagina pe Harrison trăind tocmai aici, spuse Rory.

— Spune-mi că a cumpărat cinşpe hectare de pământ aici, plănuind să construiască o replică a conacului părinţilor săi din Edgartown, sări Delia.

— Nu chiar, zise Darrah.

— La înmormântarea mamei arăta la fel ca întotdeauna, îşi aminti Rory.

Darrah se gândi la felul cum arăta Harrison în acea zi. Cu un pardesiu albastru, cămaşă albă, cravată de la clubul de iahting, pantaloni cu buzunare laterale, în

picioare cu pantofi Top Siders, mai gras ca oricând, ştergându-şi lacrimile şi jelindu-şi „cealaltă mamă”. Apoi Darrah semnalizã schimbarea direcţiei de mers, chiar dacă nu era niciun pic de trafic pe niciunul dintre sensuri. Făcu la dreapta chiar pe lângă un indicator pentru Depozitele Insulei şi apoi intră pe o cărare nisipoasă care ducea la un rând de magazii.

— Ce-i asta? întrebă Delia. Am crezut că am fost de acord să nu depozităm nimic din lucrurile mamei.

— Exact, spuse Rory. Las-o încolo cu excursiile pe insulă şi hai să mergem să-l vedem pe Harrison.

Darrah conduse mai departe în zigzag, urcând o colină. Magazii metalice înguste se aliniau de o parte şi de cealaltă a şoselei şi, pe măsură ce urcau, clădirile deveneau mai mari, construite din beton. Darrah se rătăcea mereu aici, dar zări farfuria antenei satelit pe unul dintre acoperişurile plate, se îndreptă spre acel loc şi îl găsi pe Harrison într-un halat de satin, întins ca o balenă eşuată pe plajă pe un şezlong pliant din pânză.

— Bine aţi venit! spuse el, ridicându-se rapid să le întâmpine.

— Ce mama dracului?! se miră Rory ieşind din maşină. Cred că glumeşti!

Harrison o întâmpină apoi şi pe Delia, trăgându-le înti O uriaşă îmbrăţişare în stil Harrison.

Uşa de garaj a construcţiei era deschisă, iar Delia inspectă interiorul. Darrah se uită la ea să-i vadă reacţia; un pat cu baldachin pe patru piloni; trei chitare vechi şi două viori, daruri de la cineva căruia îi făcuse un serviciu, atârnau pe perete; un birou de colecţie, măiestrit sculptat cu delfini şi scoici; scaunele aurite care înfrumuseţaseră cândva sufrageria din apartamentul părinţilor săi din Beacon Hill.

— Aici ascunzi tu comorile familiei? întrebă Delia.

— La naiba, nu! răspunse Harrison. Nu v-a spus Darrah? Aici locuiesc, dragă.

— Locuieşti într-o magazie – spuse Rory cu voce

plată.

— Da! exclamă Harrison. Costă o sută de dolari pe lună – iar impozitul este deductibil. Intraţi.

— Nu pot să cred! se minună Rory. Nu poate fi adevărat.

— Sunt bogat în multe, multe feluri, spuse el cu o voce baritonală.

Darrah îi urmă, în timp ce Harrison le arăta surorilor ei televizorul cu ecran plat, computerul şi micul dormitor.

— Cum e posibil aşa ceva într-o magazie? întrebă Delia.

— Este ceva industrial, dragă, spuse el. Gândeşte-te la apartamentele din Manhattan, în anii ’80. Odată cu dezvoltarea industriei uşoare. Electricitate, apă curentă. Televiziune prin satelit. Am închiriat sub numele de Thaxter Enterprises.

— Care cu ce se ocupă?

— Navighează, bea şi curtează doamnele, spuse el.

Darrah ştia că primele două sunt adevărate, dar trecuse ceva vreme de când Harrison mai curtase pe cineva. Nu se plângea niciodată, dar ea ştia că decăzuse. Nu era Icar, însă tatăl lui fusese cu siguranţă – îşi pierduse banii la jocuri de noroc, îşi topise aripile la mesele de ruletă din Monaco şi Las Vegas, zdrobindu-se de pământ, asemenea personajului legendar. După moartea subită a tatălui său, Harrison rămăsese cu datoriile acestuia, lovit de realitatea că banca era stăpână pe apartamentul din Boston şi pe locuinţa de vară de pe Water Street din Edgartown. Dar nu-şi făcuse publică situaţia financiară; Darrah era unul dintre puţinii lui confidenţi.

— Dar nu ai duş, remarcă Delia, uitându-se în baie.

— Pentru asta merg la clubul de iahting! Unde le voi duce pe surorile McCarthy pentru prânz chiar acum. Doar să mă schimb.

Rory merse cu Harrison în camioneta sa albastră, iar Darrah şi Delia îi urmară. Delia avea o mulţime de întrebări, inclusiv cum de-şi permitea calitatea de membru

al clubului de iahting dacă locuia într-un loc mai rău decât o parcare pentru camioane, iar Darrah îi spunea întruna să-l întrebe pe Harrison. Coborau cu maşina în Edgartown, trecând pe lângă casele acoperite cu şindrilă ale căpitanilor de navă şi pe lângă tribunalul din cărămidă, diverse magazine mici şi cafenele.

Darrah parcă maşina în spatele lui Harrison, care arăta mai elegant decât îl văzuse toată iarna, în pantaloni de bumbac, un tricou cu guler roşu şi jacheta de fleece verde-închis pe care i-o dăruise ea de Crăciun. Când mergea, se auzea un clinchet din buzunarele lui pline de chei. Când ajunseră la clubul de iahting, Delia scutură poarta, mirată.

— Este închis, spuse ea dezamăgită. Am uitat, se închide iama, nu-i aşa?

— Se redeschide în mai, spuse Harrison vesel. Comandantul a lăsat apa deschisă ca să pot veni să-mi fac duş.

Scoase o cheie şi descuie poarta, o ţinu cât să treacă toate cele trei surori, şi le conduse spre docul uscat de soare. Se aşezară una lângă alta, cu picioarele atârnate peste mal, aşa cum făceau şi când erau copii, aşteptând lecţiile de navigaţie şi apoi regatele. Darrah observă că Harrison se ţinea tot mai aproape de Rory; era un secret ştiut de toată lumea faptul că o iubise întotdeauna.

— Presupun că nu putem să luăm prânzul dacă e închis, spuse Delia.

Harrison vârî mâinile în buzunarele jachetei de fleece şi scoase trei sticle de un sfert de litru de lichior Benedictine şi coniac.

— Prânzul! spuse el. Îmi pare rău, Darrah.

— Nu-i nicio problemă, spuse ea, văzându-i pe toţi cum răsucesc capacele şi apoi ciocnesc.

— Pentru toate vremurile bune, spuse Rory, privindu-l pe Harrison în ochi.

— Da, întări Darrah, însă Delia lăsă capul în jos.

— Nu o să permit aşa ceva! spuse Harrison

înghiontind-o. Nu e voie cu tristeţe pe docul meu! Deci părinţii noştri au cheltuit toţi banii, impozitele mi-au înghiţit casa şi sunt cât pe ce să o înghită şi pe a voastră, şi ce-i cu asta? Strălucirea soarelui este gratis – mă rog, portul este gratis – mă rog, doar pentru acostări nu este. Nu lăsaţi impozitele să vă pună la pământ! închiriaţi magazia de lângă mine. Plajelor nu le pasă dacă locuieşti într-o casă de pe faleză sau într-un parc industrial. Vine vara!

— Dar cum îţi permiţi „casa” şi clubul? insistă Delia.

— Sunt omul cu dubiţa, dragă, spuse el. Încă mai sunt specializat în livrări de instrumente rare. Există un număr surprinzător de colecţionari aici, pe insulă. Doar săptămâna trecută am avut pe scaunul din dreapta o chitară Martin vintage 000 – 45; mititica valora cu siguranţă o sumă cu vreo şase cifre.

— Ai pus şi tu mâna pe coarde? întrebă Rory. Haide, ştiu că aşa ai făcut!

— Normal! Suna extrem de dulce pentru o chitară. Chiar dacă nu ştiu să cânt.

— Cine a cumpărat-o? întrebă Delia.

— Un tip din DC, casa de lângă Embassy Row. Lucrează pentru guvern ziua şi cântă la Hawk and Dove noaptea.

— Cât de tare, iubire! spuse Rory. E genial. Să ne îmbătăm ca pe vremuri. Înainte de prânz chiar, în ziua în care trebuie să ne apucăm să strângem calabalâcul.

— Priviţi! le arătă Darrah în faţă. O pereche de egrete albe ca zăpada zburau destul de jos deasupra apei, în drumul lor spre Chappaquiddick. Se ridicaseră ca să facă loc pentru On Time, micul feribot care-şi croia drum pe canalul dintre Edgartown şi Chappy, apoi dispărură în spatele unor pini.

— Tata, spuse Rory, punând jos sticla.

— Îţi aminteşti? întrebă Darrah.

— Îmi amintesc de tatăl vostru, spuse Harrison. Era cel mai tare. Ştia mai multe despre bărci decât oricine.

— Ne spunea poveşti despre egrete, interveni Darrah.

Apoi tăcu, întrebându-se dacă şi surorile ei îşi aminteau aceleaşi lucruri. El stătea pe treptele verandei, uitându-se la lacul sărat. La marginea apei strălucitoare se aflau păsări de ţărm, iar preferatele lui erau cocostârcii albaştri cu gâtul lung şi subţire şi egretele albe ca zăpada.

Inventa tot felul de poveşti despre egrete care se îndrăgosteau pe viaţă, migrau în curenţi de aer periculoşi spre Indiile de Vest şi se întorceau pe acelaşi fac în fiecare vară. Spunea că egretele îi recunoşteau pe cei din familia McCarthy, şi la fel şi puii lor, şi că nu uitau niciodată – egretele albe de pe lacul Chilmark şi familia McCarthy erau legate pentru totdeauna prin dragoste şi istorie.

— De ce ne spunea astfel de poveşti? murmură Delia încet, şi apoi pur şi simplu a plecat cu barca?

— Avea de gând să se întoarcă, spuse Rory. Cu Sfântul Graal al lui sau ce-o fi fost ăla.

— „Dreptul lui din naştere”, completă Delia.

— Şi ce folos dacă a eşuat într-un banc de nisip? întrebă Rory.

— Tatăl vostru a fost un navigator iscusit, spuse Harrison dând pe gât jumătate de sticlă şi apoi punând un braţ în jurul lui Rory. Pentru Michael McCarthy, oriunde s-ar afla!

— Pentru el! toastă Rory.

— Eu încă îmi amintesc cum navigam cu el, spuse Harrison.

Darrah simţi că se ridică şi levitează. Văzu scena aşa cum ar fi văzut-o Dulse şi, odată ajunsă acasă, avea s-o scrie şi s-o ilustreze exact aşa, cuvânt cu cuvânt. Băiatul de fost bogătaş, care locuia acum într-o magazie; trei surori obsedate de amintirea tatălui lor care a plecat cu barca şi nu s-a mai întors niciodată.

Două egrete zburară peste port, de această dată spre Katama. Ca şi în viaţa lui Darrah, egretele jucau un rol important în romanele sale grafice. Erau cunoscute ca

mesageri, spirite atotştiutoare, cu inima pură, cu gâtul lung şi alb, cu ochii strălucitori şi ciocurile şi picioarele negre.

Dulse zbura uneori pe spatele lor, lăsând păsările albe şi puternice să o poarte pe deasupra dealurilor cu salvie argintie şi buruieni mov, în peşteri de pe malurile lacurilor formate de apa mării, în căutarea năvoadelor de pescuit prinse de stâncile abrupte. Dulse ridica năvoadele în lumina soarelui, căuta prin ele după oase de peşte, oase de balenă, scoici irizate, care fuseseră casă pentru perle, orice strălucea. Scânteierea, indiferent dacă era pe cer, în valuri sau în obiectele aduse de mare, îi aducea mereu un mesaj lui Dulse din partea tatălui ei.

— Darrah, mai eşti trează?

Deschise ochii şi le văzu pe surorile ei şi pe Harrison uitându-se la ea.

— Ce-am pierdut? întrebă ea.

— Nimic, îi răspunse Harrison. Absolut nimic. Bem în soare şi suntem împreună. Viaţa e frumoasă. Nu-i aşa?

Zâmbiră toate. Singurul răspuns posibil.

Capitolul 5

În dimineaţa următoare, un văl de ceaţă se lăsă dinspre răsărit şi cuprinse totul, topi ultimele rămăşiţe de brumă şi îmbrăcă cu picături argintii pânzele de păianjen, pătrunse casa şi tot ce se afla în ea de o umezeală rece. Venise ziua în care începeau împachetatul. Cafeaua picura în filtru, ceainicul şuiera, iar Darrah aprindea focul în sobă.

Delia, Darrah şi copiii lui Rory scoteau cutii din tot felul de ascunzători. Sylvia şi Obadiah erau însărcinaţi să lipească bine cu bandă adezivă cutiile mari de la firma de mutări. Jenny stătea pe podeaua bucătăriei împreună cu Vanessa, rupând ziare în pătrate mai mici, perfecte pentru înfăşurarea lucrurilor de dimensiuni mai reduse.

— Trebuie să separăm cutiile şi să scriem numele noastre pe ele, spuse Delia. Ca să ştim ce ia fiecare.

— Eu mi-aş dori capcanele pentru raţe, spuse Obadiah încet.

— Cred că bunica ta ar fi de acord, spuse Darrah.

— Dar unde-i maică-ta? îl întrebă Delia pe Obadiah.

— Ăăă, vorbeşte cu tata la telefon, răspunse el.

— A găsit ceva foarte acuzator în e-mailul lui! lămuri Jenny.

— Ce vrei să spui? întrebă Darrah.

— Rory îi citeşte e-mailul, explică Delia.

— Ce a găsit? întrebă Obadiah.

— Că el şi A-L-Y-S aveau o relaţie chiar şi înainte ca el să plece de-acasă, spuse Jenny, şi întreg trupul ei se cutremură într-un suspin. Nu suport să-l spun numele, aşa că i-l pronunţ pe litere.

— Oh, draga mea, murmură Darrah îmbrăţişând-o.

— Este groaznic, suspină Jenny.

— Ce este groaznic? întrebă Rory intrând în cameră.

— Nimic, spuse Obadiah repede, vrând s-o protejeze.

— Fără secrete. Spune-mi!

— Tu ai secrete! ţipă Jenny, aproape isterică.

— Mătuşa Darrah zice că pot să păstrez capcanele pentru raţe! ţipă Obadiah, într-o încercare atât de disperată de a schimba subiectul, încât începu să tremure.

— Tatăl tău probabil că are o mulţime de capcane pentru raţe, spuse Rory. În casa părinţilor săi, la doar un kilometru şi jumătate de aici. Sunt sigură că îţi va da voie să le foloseşti.

Obadiah se întoarse de parcă mama lui i-ar fi tras o palmă, foarte sensibil la despărţirea părinţilor săi şi la tensiunea din jurul mamei şi a mătuşilor sale. Jenny suspină iar în timp ce fratele său ieşi în fugă din bucătărie. Apoi Rory oftă adânc şi ieşi după el.

Darrah mai puse nişte lemne pe foc, încercând să încălzească încăperea. Durerea din sufletul lor era mai grea decât ceaţa. Inima ei se frângea, aidoma unei ferestre care se sparge într-o casă veche. Se uită în jur, înregistrând camera ca pe o poveste de dragoste terminată – mobila veche de stejar şi arţar, tablourile, desenele pe care le făcuseră fetele când erau mici, scoici adunate de pe plajă şi strânse în sticle de lapte transparente. Mama şi bunica lor nu aruncaseră nimic.

Pentru Dulse, multe dintre obiectele fabricate de mâna omului nu însemnau nimic. Ea străbătea plaja şi pădurile în căutare de scoici şi pietricele. Cerul revărsa lumini multicolore prin norii tiviţi cu argint, transformând scoicile şi oasele în adevărate comori, iar ea absorbea iubirea pierdută a tatălui său prin pielea fragilă.

Uitându-se prin bucătărie, Darrah ştia că „lucrurile” contau. Sticlă colorată, melci de mare şi bucăţi de lemn adunate în timpul plimbărilor pe plajă alături de ai ei erau la fel de importante ca şi alte amintiri de familie. Inspiră adânc; trebuiau să înceapă de undeva. Luă în mână o mică bărcuţă cositorită de pe o etajeră de mahon de deasupra colecţiei cu linguri a mamei sale, apoi ridică obiectul.

— Cui i-ar plăcea aşa ceva?

Nimeni nu zicea nimic. Darrah presupunea că fiecare

nutrea dorinţe secrete, propriile nevoi de a deţine câte o bucată din acest paradis. Rory intră cu un braţ în jurul lui Obadiah. Ochii albaştri ai mamei şi ai fiului erau la fel de lipsiţi de expresie. „Mă urăsc”, mimă Rory din buze, fără sunet, spre surorile ei.

— Am o idee, sări Delia. Ce-ar fi să luăm bucăţi de bandă adezivă din hârtie, ne scriem numele pe ele şi le punem pe tot ce vrem?

— Şi dacă două persoane vor acelaşi lucru? întrebă Jenny.

— Ne duelăm, răspunse Delia.

— Putem să jucăm darts, iar câştigătorul ia lucrul respectiv, intră şi Rory în joc.

Toată lumea fu de acord cu ideea. În timp ce se împrăştiau prin casa veche, Darrah puse muzica lui James Taylor la casetofonul din bucătărie şi pomi toate boxele din casă. Ţinea încă în mână bărcuţa de cositor; o simţea caldă în palmă. Tatăl ei o lăsase aici; îi povestise odinioară că o adusese din baraca bunicului său, aflată în port la Cork. Îşi scrise numele pe o bucată de bandă şi o lipi pe barcă.

A treia zi de împachetat. Rory merse în vechea ei cameră şi se uită împrejur. Patul de fier, cuvertura matlasată de pe el, dulapul cu sertare pe care ea şi Darrah pictaseră sirene şi balene, unul dintre covoarele realizate manual de mama lor din fuste şi jachete de-ale lor de bumbac care le rămăseseră mici, o acuarelă pe care o pictase mama lor, înfăţişându-le pe Rory şi surorile ei jucându-se pe plajă. Se aşeză cu încetineală. Faptul că se afla în această casă acum o făcea să se simtă şi mai legată de Jonathan.

Îşi petrecuseră timpul împreună în gaşcă o vară întreagă, dar se îndrăgostiseră unul de celălalt la un foc de tabără pe plajă, undeva departe, pe plajele virgine private cunoscute sub numele de Squibnocket Associates. Acest club avea numai vreo sută de familii membre, iar cele ale lui Rory şi Jonathan se numărau printre ele.

Puştii se adunau în jurul focului, printre ei şi

Harrison, Delia şi o mulţime de alţi prieteni ai lor. Luna se ridicase pe cer, stropind valurile cu irizaţii de argint şi aruncându-şi lumina peste Nomans Land, insula din apropiere. Rory se afla în picioare pe linia unde se spărgeau valurile, cu gleznele în apa rece.

L-a simţit pe Jonathan înainte de a-l vedea. Stătea atât de aproape, încât îi simţea respiraţia pe gât ca o briză fierbinte.

— La ce te uiţi? a întrebat el.

— La Nomans Land, a răspuns ea.

— Marina militară a folosit această insulă pentru exerciţii cu bombe, a informat-o el.

— De parcă n-aş şti asta. Doar locuiesc chiar puţin mai jos, pe faleză.

— Ştiu unde locuieşti, i-a replicat el.

Apoi şi-a pus un braţ în jurul mijlocului ei şi a condus-o mai departe de acolo, ca şi cum ar fi protejat-o de un pericol. S-au plimbat vreo sută de metri, cu picioarele goale în spuma albă şi efervescentă a mării, îndeajuns de departe de grup, încât trosnetul focului era acoperit de sunetul valurilor. Uitându-se spre el o clipă, Rory i-a zărit sclipirea din priviri. Câteva minute mai târziu, Jonathan o aşeza pe nisipul tare.

I-a luat faţa în mâini privind-o adânc în ochi. Ea a râs nervos, ca şi cum s-ar fi jucat pretinzând că erau mai mari decât erau de fapt, dar el nici măcar nu zâmbea, l-a dat părul la o parte de pe faţă, i-a mângâiat obrazul, şi-a lipit buzele de ale ei.

Sărutul a fost atât de fierbinte, încât aproape că-i venea să ţipe. El şi-a vârât o mână sub maioul ei de bumbac brodat, iar ea i-a simţit palma pe sân. Apoi, când el şi-a coborât mâna şi mai mult, între picioarele ei, a răscolit-o de o excitare cum nu mai simţise. Brusc, valurile le-au spălat genunchii, căci venea fluxul. Imediat au fost inundaţi de apă sărată şi au izbucnit în râs.

— Ups, a făcut el.

— Nu l-am văzut pe ăsta, a spus ea.

S-au târât mai sus pe plajă, împiedicându-se în pantalonii scurţi. Jonathan nu purta lenjerie intimă, iar ea a fost surprinsă, fascinată, deşi i s-a părut oarecum vulgar.

— Este prima oară pentru tine? a întrebat-o, deasupra ei, cu erecţia fierbinte presând-o pe burtă.

Ea a dat din cap, întrebându-se dacă era prima dată şi pentru el, dar şi-a reţinut întrebarea, pentru că bănuia că nu era.

— Eşti mai frumoasă decât oricare fată de pe insulă.

— Ce mai replică, i-a întors-o ea.

— Nu mă crezi?

Ea n-a răspuns, iar el a sărutat-o. Şi-a croit drum înăuntrul ei, iar ea se simţea de parcă mai avea puţin şi se despica în două. Dar exact atunci a început să se simtă bine, într-un fel sclipitor şi înfiorător în acelaşi timp, şi şi-a muşcat buza până când a simţit gust de sânge. Briza rece şi sărată a mării le mângâia trupurile umede de efort, dar pieptul lui era fierbinte, şi o ţinea foarte strâns.

Rory s-a îndrăgostit începând din acel moment. Au rămas împreună până când el a absolvit Deerfield şi Trinity, iar ea Fitch High School şi Connecticut College, cu specializare în biologie marină.

Apoi el a înşelat-o. Chiar la sfârşitul acelei veri, cu dădaca unei familii din West Chop. În şcoala pregătitoare, cu o studentă de la colegiul privat Miss Porter care mersese la Deerfield să danseze. La Trinity, cu frumoasa asistentă universitară de la cursul de istorie a artei. Rory ştia.

Avea un fel de a-şi da seama de toate. Vocea lui suna di ferit la telefon, nu o privea în ochi atunci când se vedeau, o atingea cu grijă, parcă aşteptându-se să fie pălmuit.

Îi scotocea prin buzunare, prin portofel, în agendă, în agenda telefonică. Atunci când găsea un nou nume de fată scris acolo sau bilete la o piesă de teatru sau la un film despre care nu îi povestise, sau un şerveţel de la vreun cocktail, cu un haiku stupid scris pe el, îl ura. Îl confrunta

cu dovezile vinovăţiei sale şi plângea – iar el o liniştea, îi spunea că fata îi făcuse avansuri, el încercase să se opună, nu însemnase nimic.

S-a despărţit de el „pentru totdeauna” în luna octombrie de după absolvirea facultăţii. Nu putea să suporte grijile şi sentimentul sfâşietor al trădării. S-au mai întâlnit pentru scurte interludii romantice, dar lipsa ei de încredere era puternică, iar el se simţea în permanenţă urmărit şi atacat. Trei veri mai târziu s-au despărţit din nou „pentru totdeauna.

Singurătatea de după el a făcut-o pe Rory să se simtă disperată, ca şi cum ar fi urmat să rămână singură pentru totdeauna. Era cel mai urât sentiment, de parcă ar fi fost goală pe dinăuntru, de parcă n-ar fi putut să existe decât alături de cineva care să o iubească, în această stare se afla atunci când l-a cunoscut pe Alex, un pescar brazilian pe o barcă la Menemsha, unde mersese să ia nişte notiţe despre pescuit, în speranţa de a intra într-un program de masterat la Scripps. Alexander Fortuna era foarte înalt, suplu, bronzat, serios. Părea foarte serios, dar când s-a uitat la Rory, ochii lui erau atât de atrăgători, zâmbetul său atât de sclipitor. Voia să folosească banii obţinuţi din pescuit pentru Facultatea de Medicină, să devină chirurg. Deja absolvise *UMass-Darmouth* – primul membru din familie care obţinea o diplomă universitară.

Ea era intrigată, voia să se îndrăgostească. Alex era tandru, o considera genială, l-a încurajat dorinţa de a absolvi şcoala, ceva ce Jonathan nu făcuse niciodată.

Între excursiile lui Alex la pescuit la Georges Bank, Rory a rămas însărcinată cu Sylvia. Când s-a întors, el a început să caute case pe insulă. Au închiriat una micuţă, proprietatea căpitanului de pe vaporul de pescuit pe care lucra Alex. Casa se afla pe dealul dinspre portul Menemsha. Rory născut-o pe Sylvia şi s-a străduit foarte mult să iubească viaţa pe care o ducea cu Alex, dar nu mergea: îl iubea încă pe Jonathan.

În acea perioadă, părinţii lui Jonathan deja nu o

puteau suporta. Dar surorile şi mama ei îi erau aproape în orice situaţie. Ele toate îl adorau pe Alex, dar bunica ei nu a încetat niciodată s-o împingă spre Jonathan. Îi plăcea ideea ca două clanuri puternice de pe Vineyard să se unească – familiile Dagett şi Chase. Reducea importanţa conexiunii cu McCarthy, negând originea pe jumătate irlandeză a lui Rory. Rory se mărita cu Jonathan, iar copiii aveau să be protestanţi albi anglo-saxoni din generaţie în generaţie.

Abigail Daggett a negociat lucrurile cu părinţii lui Jonathan, iar el şi Rory au avut parte de o nuntă pe Vineyard într-un cort alb la Daggett's Way, cu o recepţie pe aceeaşi plajă unde-şi pierduse virginitatea. Locuiau vara pe insulă şi iama ta Old Lyme, unde Jonathan, iniţial introdus de părinţii săi în lumea bancară, şi-a deschis apoi o galerie de artă specializată în şcoala de impresionişti şi tonalişti americani de la Old Lyme.

Odată căsătoriţi, el părea că s-a liniştit şi părea credincios şi mulţumit. Era bun cu Sylvia. Rory a rămas în alertă în primii ani, păstrând ideea de a studia la Scripps în La Jolla ca o portiţă de scăpare, până când s-au născut Obadiah şi Jenny. Era fericită să-şi crească copiii în sat.

Îi ducea la şcoală, mai târziu i-a învăţat să meargă cu bicicleta la lecţiile de tenis. Se plimba până la galeria lui Jonathan aproape în fiecare zi ca să-i ducă prânzul. Fusese ideea ei să lărgească orizontul galeriei, să expună şi peisagişti şi portretişti contemporani, să găzduiască vernisaje care să atragă tot oraşul.

Nu şi-a dat seama când a început din nou să fie înşelată. El a jurat că nu se întâmplase până când Alys a început să lucreze la galerie ca intern, doar cu un an în urmă. Piaţa căzuse, iar Jonathan spusese că erau norocoşi să aibă pe cineva care să lucreze aproape pe gratis. Rory fusese de acord; la început îi plăcuse de Alys.

Tânără, blondă, proaspăt absolventă a unui master de curator la Bard, Alys era deşteaptă şi adusese idei proaspete despre expunerea lucrărilor şi marketingul

expoziţiilor. Iar apoi Jonathan a luat-o cu el la o Expoziţie de lamă de Antichităţi la New York, în Park Avenue Armory, un eveniment de un weekend obligatoriu pentru comercianţii de ană şi antichităţi. Jonathan avusese mereu un stand acolo.

Rory i-a verificat buzunarele când s-a întors acasă. A găsit o chitanţă de la hotelul St. Regis – cameră de lux şi cină pentru doi, şampanie în cameră şi mic dejun în cameră pentru doi. Doar vederea chitanţei a făcut-o să-i dea lacrimile. Nu-i venea să creadă, fusese sigură că nu avea s-o mai rănească din nou.

Când i-a spus lui Jonathan, acesta nu a negat. Ba mai mult, a anunţat-o că pleacă de acasă; el şi Alys găsiseră o locuinţă la Hadlyme. Era la numai câţiva kilometri distanţă, în sus pe râul Connecticut; putea să-i vadă pe copii la fiecare sfârşit de săptămână.

— Nu se poate! Nu sunt pregătiţi pentru ca tu să ai o iubită, Jonathan. Şi nici eu nu sunt, i-a replicat Rory.

El i-a atras atenţia că dacă nu se comporta rezonabil în legătură cu copiii, el putea oricând să obţină un ordin judecătoresc de custodie comună asupra lor. Şi totuşi a dat înapoi.

Rory era orbită de toate astea. A căzut din nou în vechiul ei obicei de a-l spiona; îi luă urma în linişte, prin e-mailuri şi mesaje, lucru care îi dădea un sentiment de putere deformată. Îi cunoştea parolele de e-mail de ani de zile; le ţinea sub sugativa de pe biroul vechi şi valoros pe care i-l dăruise bunica ei când se căsătoriseră.

Acum laptopul ei zăcea inocent pe patul nefăcut. O striga, de parcă era posedată. Aruncându-şi o privire pe hol, văzu că Delia se afla în camera ei şi la fel şi Sylvia, îi auzea pe Obadiah şi pe Jenny vorbind cu Vanessa în dormitorul matrimonial. Era în siguranţă.

Rory se logă, apoi scrise parola de Gmail a lui Jonathan: „*keithfarm*”. Keith Farm, unul dintre cele mai frumoase panorame de pe Insula Vineyard; părinţii lui locuiau doar puţin mai sus de această proprietate, iar

Jonathan se jucase pe aceste câmpuri când era mic.

Mereu atentă să nu lase urme, Rory citi e-mailurile pe care el le deschisese deja. Atunci când găsea mesaje acuzatoare, îl suna şi îl făcea să recunoască fără a-i dezvălui propriu-zis descoperirea ei. Era ca şi cum el îşi simţea conştiinţa atât de încărcată, încât trebuia să-i mărturisească totul.

Acum, accesând mesajele de dimineaţă, văzu că el şi Alys îşi scriseseră de cinci ori unul altuia de când îl sunase Rory, strigându-i că era groaznic, absolut groaznic că-şi abandonase familia chiar la vârsta la care fiul său avea cel mai mult nevoie de un tată. Şi Jenny! Pe cine avea ca să ia drept model de figură masculină? Un ratat care-şi părăseşte familia pentru o femeie mai tânără?

„Ce scorpie”, îi scrisese Alys ca răspuns la relatarea plină de compasiune – trebui să recunoască Rory – a convorbirii lor telefonică. Simţea că o apucă tremuratul, ardea de furie atât de tare încât abia putea să-şi controleze degetele; degetele ei tastau în aerul de deasupra tastaturii, imaginând un răspuns plin de ură pentru Alys.

— Eşti ocupată acum? întrebă Darrah, ivindu-se în pragul uşii.

— Nu, răspunse Rory, închizând cu zgomot laptopul.

— Ce spun e-mailurile? vru Darrah să ştie.

Rory clătină din cap.

— Nu mă stârni să vorbesc despre ea.

— Alys? întrebă Darrah.

— Da.

— Pot să te întreb ceva?

— Sigur.

— De ce faci asta?

— Ce anume?

— De ce le citeşti e-mailurile?

— Pentru că este atât de tâmpit şi nu-şi schimbă parolele. Este ca şi cum m-ar *ruga* să le citesc. Mi-e milă de bietul prost.

— Dar nu te roagă să le citeşti, spuse Darrah. Chiar mă îngrijorezi.

— Te rog, nu te îngrijora. Doar că e o situaţie îngrozitoare, şi încerc să trec cum pot peste ea.

Darrah îi întinse mâna, mică şi delicată la fel ca a lui Rory, a Deliei şi a mamei lor. Rory ezită o clipă, apoi îi luă mâna. Îşi strânseră degetele. Mâinile lor se potriveau perfect, iar sentimentul era exact ca atunci când erau mici.

— Bună ziua! se auzi o voce de la parter. Bună ziua aaa! Putem să intrăm?

Darrah se înroşi la faţă, lăsând mâna lui Rory să cadă.

— La dracu'! I-am spus să stea departe de noi!

Sări de pe pat şi alergă pe scări.

În bucătărie, înconjuraţi de copii se aflau două femei şi doi bărbaţi bine îmbrăcaţi. Delia îi judecă dintr-o ochire: erau din Greenwich, sau Bedminster, sau Chevy Chase, sau altă suburbie modernă. În timp ce se uita dezaprobatoare la ei, Darrah o apucă de braţ pe blonda tunsă scurt şi o trase cu putere din bucătărie, lăsându-le pe Rory şi pe Delia să facă conversaţie cu ceilalţi trei străini.

— Sper că nu este un moment nepotrivit, spuse cealaltă femeie – chiar şi mai blondă, purtând nişte haine de ţară respingătoare: pantaloni şi jachetă de lână de culoare bej, ghete maro de piele şi o geantă mare de culoare roşiatică, pe care scria cu litere mari, aurii, PRADA. Cred că Morgan a încercat să vă contacteze, dar nu a primit niciun răspuns. Şi aceasta era singura săptămână în care puteam să venim toţi trei!

— Morgan? întrebă Rory suspicioasă.

— Vă rog, eu sunt de vină, spuse bărbatul înalt, slab şi chel, cu un puternic accent englezesc. Purta un costum negru făcut la comandă, avea ochi de un albastru spălăcit şi incisivii superiori puternic deplasaţi în afară. Mi-ar fi fost imposibil să vin de la Londra în alt moment fără să-mi dau programul peste cap.

— Mă simt ca Alice în Ţara Minunilor, spuse Delia

zâmbind şi întinzând mâna. Nu am nici cea mai vagă idee despre ce vorbiţi. Eu sunt Delia Monaghan, iar aceasta este sora mea, Rory Chase.

— Delia… începu Rory.

— Noi suntem familia Little, spuse bărbatul care nu era chiar atât de chel, iar el este arhitectul nostru, Jeremy Stent.

— Arhitect? întrebă Delia, zâmbind încă, fără să înţeleagă.

Se simţea înconjurată de ceaţa de afară, de parcă aceasta intrase în bucătărie şi o înghiţise cu totul. În acelaşi timp, mâinile îi tremurau, parcă simţind ceva ce creierul nu putea să pătrundă.

— Morgan *a spus* că va fi în regulă, spuse doamna Little. Chiar nu am avut nicio altă variantă. Copiii sunt în vacanţă şcolară. Şi arătă afară pe fereastră, spre doi băieţi cu părul blond-deschis care săreau şi alergau fericiţi în cercuri. Iar Jeremy trebuie să fie la Milano marţi.

— Dar de ce aţi venit *aici*? întrebă Delia, în timp ce Darrah şi femeia tunsă scurt, acum cu faţa ca de piatră, se întorceau în bucătărie.

— Trebuia să vă spun, le explică Darrah, întorcându-se spre Delia şi Rory. Am ignorat e-mailurile şi telefoanele, însă Morgan a adus clienţii şi arhitectul oricum. Am sperat că putem să terminăm cu partea noastră înainte să ne ocupăm de partea lor…

— Vrei să spui… începu Delia.

Se uita fix la sora ei ca să nu fie nevoită să explodeze imediat în faţa străinilor.

— V-o amintiţi pe Morgan Ludlow, spuse Darrah. De la Island Properties. Ea a vândut casa noastră, iar aceştia sunt cei care au cumpărat-o.

Delia simţi că îi creşte tensiunea. Rămase şi ea surprinsă să constate că îşi poate ţine mânia în frâu. Doar merse spre Morgan Ludlow, apucând-o uşor de umeri, şi o întoarse spre uşa de la bucătărie.

— Îmi pare rău, spuse Delia, cu ochii la familia Little

şi la Jeremy Stent. Dar acesta chiar nu este un moment potrivit. Pur şi simplu, nu este.

— Dar, spuse doamna Little, uitându-se la Morgan Ludlow, de ce ne-ai spus că nu-i nicio problemă să venim, dacă este?

— Te rog, Darrah, insistă Morgan, în timp ce Delia continua să o împingă spre uşa bucătăriei. Domnul acesta a zburat tocmai de la Londra!

— Şi ne va demola casă, spuse Darrah.

— Familia Little va hotărî ce va face cu proprietatea… spuse Morgan.

— Am înţeles, spuse Darrah. Dar deocamdată încă este a noastră, iar sora mea are dreptate. Momentul nu e deloc potrivit.

Delia se simţea atât de mândră de Darrah – de ele toate – de cele trei surori McCarthy, pentru că sunt tari pe poziţii atunci când e vorba de ceva care le aparţine. Cel puţin până la închiderea de la sfârşitul lunii.

— Dacă înţelegerea cade după chestia asta? întrebă Rory după ce plecară străinii.

— Nu-mi pasă nici cât negrul sub unghie, zise Darrah. Sper să cadă.

— Şi eu la fel, o susţinu Delia. Aproape că îmi doresc să ia Fiscul casa.

Copiii se ascunseseră, dar văzând că se schimbase atmosfera, se întoarseră şi începură să pună întrebări. Poate le răspundea cineva; Delia o luă în braţe pe Vanessa şi o ţinu strâns. Darrah opri muzica. Afară îl văzură pe arhitectul Jeremy măsurând terenul cu pasul şi luând notiţe, de parcă se gândea cât teren avea să acopere cu noua construcţie. SUV-ul mare negru al lui Morgan se afla pe alee.

Darrah făcu o supă de roşii şi sandvişuri calde cu brânză. Toată lumea mâncă, hotărând că era prânzul perfect pentru aşa o zi ceţoasă. Delia îşi aminti momentul în care îşi pusese mâinile pe umerii acelei femei şi-şi spuse că dacă ar trebui, ar face din nou la fel.

Voia să-l sune pe Jim să-i povestească fiecare detaliu. Voia să-l sune pe Pere, să-i povestească ce pierduse. Rory turnă câte o Cola fără zahăr pentru fiecare şi ridicară cu toţii paharele să toasteze. Când Delia se uită din nou pe fereastră, SUV-ul negru plecase.

Capitolul 6

În fiecare seară găteau toate felurile de mâncare preferate cu ingrediente de la pieţele de pe insulă în fiecare zi, una dintre surori îşi asuma sarcina de a face cumpărăturile: piaţa de peşte Menemsha, piaţa de legume şi fructe Tirsbury, ferma Fiddlehead, Cronig's, pescăria Larson, măcelăria Shiretown, Soigné din Edgartown.

Găteau calcan fript, spanac cu smântână, cartofi noi. Raclette cu brânză Gruyère şi cu cartofi noi, salată cu fasole verde, seminţe de dovleac şi de rodie. Cotlete de miel cu cartofi cu rozmarin şi sos de mentă făcut în casă. Peşte-spadă fript pe grătar, sote de broccoli italian cu usturoi, quinoa neagră amestecată cu roşii tăiate felii. Darrah bea Pellegrino, iar Rory şi Delia împărţeau o sticlă de vin.

Aceste mese erau delicioase, dar erau şi un prilej de bucurie, mai ales timpul pe care îl petreceau împreună cu gătitul, la masă şi cu strânsul după masă. Deşi zilele treceau, mâncarea rămânea la fel de bună. Dar surorile, şi chiar şi copiii, începură s-o lase mai moale cu împachetatul. Ştiau ce urmează. Şi nici chiar mâncarea delicioasă nu putea împiedica acest lucru.

Într-o seară, Darrah sări peste cina cu surorile ei. Se simţea pur şi simplu prea prăfuită, şi înfrigurată, şi bătrână. Petrecuse încă o zi punându-şi în cutii copilăria şi amintirile de familie. O dureau spatele şi umerii, îşi simţea mâinile aspre şi dureroase, iar trupul acoperit de o pojghiţă subţire şi lipicioasă de praf. Petrecu douăzeci de minute în cel mai fierbinte duş posibil, îşi spălă părul şi lăsă apa să curgă peste ea.

Închizând ochii, se gândi la misterul apei, la felul în care aceasta înconjura insula şi dădea naştere lacurilor

glaciare adânci, şi cum ceaţa părea un nor care nu s-a scurs încă în ploaie, se gândea la felul în care apa îi fusese inspiraţia pentru Dulse.

Închise robinetele, se şterse şi-şi puse un tricou negru cu anchior şi pantaloni negri, largi, de bumbac. Se aşează şi se uită lung, fără s-o vadă propriu-zis, la bărcuţa de cositor care fusese adusă din baraca din port a străbunicului ei din Cork.

Îşi luă carnetul pentru schiţe. Mintea îi era doldora de idei, inspirate de durerile şi bucuriile zilei: găsirea păpuşilor Kewpie ale bunicii, înfăşurate în pături de bebeluş, într-un cufăr sculptat cu modele complicate. Vizita arhitectului era un memento că lucrurile aveau să se schimbe, şi chiar foarte curând. Darrah se hotărâse să creeze un personaj după el, un stăpân al întunericului pe nume Argideen, după un râu irlandez aflat aproape de Timoleague, în partea vestică a regiunii Cork.

Uitându-se la pagina goală, aproape că-şi vedea personajele prinzând viaţă. Foile de hârtie albă velină aveau 21/28 cm, lipite pe partea stângă. Cerneala, care figura şase elemente grafice pe fiecare pagină, cu câte o grilă şi o zonă de notiţe pentru fiecare element grafic, era aceea numită invizibilă, astfel încât grila să poată fi eliminată atunci când foaia era scanată şi introdusă într-un program de grafică.

Mereu începea cu schiţe în creion, cel mai mult plăcându-i creioanele mecanice Bic galbene cu mină de O, 5 sau O, 7. Cu mult timp în urmă, mama îi cumpărase o frumoasă pereche de creioane Mont Blanc şi, cu toate că Darrah se simţea încă sentimentală în privinţa acestui cadou, îi plăcea mai mult felul în care simţea în palmă creionul mai ieftin şi faptul că guma din capătul său nu mâzgălea niciodată foaia.

După schiţă, continua desenul în alb-negru cu creioanele de desen Pigma Sensei Manga – de foarte bună calitate, trimise direct din Japonia – folosind linii mai groase pentru prim-plan şi linii mai subţiri pentru fundal.

Când trecea la cerneală, ştergea creionul.

Darrah era considerată foarte curajoasă printre artiştii grafici pentru că lucra cu culori teale, nu digitale; puţini făceau asta, pentru că o singură greşeală putea să distrugă întreaga pagină. Colora fiecare pagină cu markere Prismacolor, de la deschis spre închis, mai ales nuanţe de albastru. În ultimii ani începuse să folosească mai des acuarelele. Mediul acesta părea mai potrivit pentru personajele şi povestea care întruchipa atât de multă apă.

Apoi mai trecea odată cu creioane Sakura Micron de calibru mic, de O, 2 sau O, 3, şi haşura umbrele – trasări atât de fine, încât cititorii nici nu observau liniile, ci doar simţeau diferenţa de adâncime a culorii.

Fiecare dintre cele şase tablouri reprezenta câte un aspect al zilei, tradus în lumea lui Dulse. Aceasta era prima reunire a lui Dulse cu surorile ei în mai mult de un secol. Pentru că Dulse era un spirit al apei, motivat de durere şi dorinţă, era foarte puternică. Putea să zboare pe deasupra ca un nor, dar şi să se strecoare prin crăpăturile din podea precum apa care curge.

Surorile ei se aflaseră sub vraja unui blestem de o sută de ani aruncat de bunica lor. De unde venea ideea asta? Darrah se întreba şi ea, în timp ce desena. Doar Dulse era conştientă de pierderea tatălui lor, pe care îl căutase în tot acest timp. El avusese ceva de demonstrat, doar că dispăruse mai înainte de a spune cuiva despre ce era vorba. Surorile ei fuseseră transformate în *Rosa rugosa*, trandafiri frumoşi de pe plajă – de un roz cald, cu frunze veni şi spini ascuţiţi, aflaţi la marginea dunelor de nisip.

De îndată ce Dulse aflase, dintr-o scrisoare ascunsă în biroul de abanos al bunicii, îşi concentrase toată puterea în ploaie, aceasta căzând peste trandafiri, spălând dunele de nisip în mare, permiţând valurilor turbate ale oceanului să devoreze plaja şi să apuce rădăcinile adânci şi noduroase ale trandafirilor. Rădăcinile se transformau apoi

în picioarele a doua fete, iar surorile lui Dulse, Heath şi Finn, reveneau la viaţă. Dulse se prefăcea, la rândul ei, într-o coloană de apă, apoi într-o fată, şi în cele din urmă îşi îmbrăţişa surorile.

Următorul tablou le înfăţişa din nou în casa bunicii lor de pe Insula Vineyard. Pentru că bunica murise, surorile se aflau acum în siguranţă aici. De ce era ea – sau subconştientul ei – dintr-odată suspicioasă în legătură cu bunica ei? Heath îşi îngropa picioarele goale în pământul grădinii, iar Finn cerea elixir făcut din nectar fermentat de caprifoi.

Darrah se lăsă pe spate, uitându-se la camera pe care o desenase – familiară, şi totodată străină. Arăta de parcă făcea parte din casa lor reală – decorată cu mobilă de epocă, cu perdele decolorate de bumbac şi covoarele împletite ale bunicii, cu cărţi în bibliotecă, un şemineu de piatră cu dulapuri deasupra poliţei, o vană largă şi un vas de cupru pentru vreascuri – cu toate că Darrah nu-l mai văzuse până atunci.

Se hrăni din vise şi imaginaţie şi începu să deseneze un SUV negru în curte, Argideen făcându-şi pentru prima oară apariţia în această serie. Îl desenă exact aşa cum arăta: înalt, slab, dar musculos, chel, îmbrăcat într-un costum negru făcut la comandă în Hong Kong. Îi făcu ochi lipsiţi de spirit de culoare maro, aproape galbeni.

Se lăsa amurgul, ultimele lumini străluceau roşiatic prin ceaţă. Auzi camioneta lui Andy pe prundiş şi ieşi să-l întâmpine. Construia dulapuri pentru cărţi şi vopsea interiorul unei case de pe South Summer Street în Edgartown, iar când o sărută, mirosea a rumeguş, vopsea şi terebentină. Pantalonii şi ghetele pe care le folosea la vopsit aveau pete de un verde pal, primăvăratic.

— Îşi fac ceva autentic? întrebă Darrah.

— Da, confirmă el. Au mers la Societatea Istorică pentru a se asigura că pereţii sufrageriei lor imită întocmai stilul precolonial din Edgartown.

— Bogătaşi, spuse ea zâmbind.

— Îmi plătesc facturile, conchise el luându-i mâna şi conducând-o spre verandă. Aş vrea să te pot ajuta cu toate.

— Oh, Andy!

— Ştii că aş face orice.

— Ştiu.

Stăteau pe şezlongurile înalte, iar Darrah se uita spre lac. Dincolo de dune zări crestele valurilor, cu spuma de culoarea lavandei în lumina apusului. Andy îi luă mâna. Nu prea pomeneau despre dragoste, însă prietenia lor îndelungată se baza în mod evident pe asta. Ea îl simţea aproape şi asta îi era de ajuns.

— Ai avut o zi grea? vru el să ştie.

Darrah confirmă dând din cap.

— Aţi terminat parterul?

— Aproape. Cam tot ce ne-am propus la parter şi mare parte din dormitoarele de la etaj.

— Vrei să vin şi eu să vă ajut mâine?

Ea îi zâmbi.

— Ai o slujbă.

— Aşa este, spuse el.

Avea o voce puternică, minunată, şi uneori îi cânta. Tocmai se pregătea să îi ceară asta, când auzi primele sunete care coborau de pe Abel Hill, din copacii care înconjurau cimitirul Chilmark, din adâncul pădurilor, din mlaştinile şi heleşteiele de pe toată insula.

— Broaştele chiţăitoare! exclamă ea.

El ascultă şi confirmă din cap.

— Ai dreptate.

Brotaci de primăvară: broaşte micuţe care se caţără în copaci ca nişte clopoţei, pentru o perioadă scurtă de timp în luna aprilie. Doar pe Vineyard erau numiţi „broaşte chiţăitoare”, un nume care data din anii 1600, atunci când Bartholomew Gosnold, exploratorul englez, a descoperit insula şi i-a dat numele după fiica sa, Martha.

Darrah închise ochii, ascultând corul. Se simţea puţin vinovată pentru că nu lua cina cu surorile ei, dar acum şi le

imagina la numai câţiva paşi de aici, ascultând acelaşi cântec. Sunetele primăvăratice le uneau, iar ea şi le imagina fermecate de muzica naturii. Îl ţinea pe Andy de mână, legănându-se pe veranda din faţa casei şi ascultând strigătul ascuţit, vibrant.

— Ai vrea să mergi la o întâlnire? o întrebă el.

— Da, aş vrea, răspunse ea, şi îşi luă puloverul.

În acea seară se trezi primăvara. După cină, Rory şi Delia ieşiră în curte cu copiii şi ascultară cântecul brotacilor. Se opriră nemişcaţi, în linişte, apoi toată lumea explodă încercând să reproducă sunetele: înalte, exuberante, cu voci tremurătoare, chemând parcă, la rândul lor, broaştele. Jenny făcea roata ca la gimnastică, iar Obadiah începu să alerge în jurul curţii, descărcându-şi tonele de energie reprimată.

— Luaţi-vă puloverele, spuse Rory îndreptându-se spre maşină. Facem o plimbare!

Ea şi Delia stăteau în faţă, Obadiah lângă Vanessa şi păpuşa ei în scaunul special din spate, iar Silvy şi Jenny pe al treilea rând de scaune al maşinii cu şapte locuri. Rory coborî geamul şi scoase cotul în afară, permiţându-le astfel tuturor să savureze aerul sărat.

La început se îndreptă spre Edgartown, dar când se apropie de aeroport se uită la Delia.

— Facem un ocol? întrebă ea.

— Crezi că e acolo?

— Aşa am sentimentul.

— Unde mergem? întrebă Sylvia când îşi dădu seama că intrau pe un drum lăturalnic.

— Să luăm un musafir surpriză.

Rory urmă aceeaşi rută pe care îi dusese Darrah, pe şoseaua mărginită de pini, apoi în parcul industrial, conducând până la ultima magazie, în vârful dealului pitic. Era întuneric acum şi nu se vedea lumină din nicio magazie. Dar prin fereastra deschisă a maşinii auzi sunetul slab al unui meci de baseball.

— Ce este locul acesta? întrebă Obadiah, uitându-se

împrejur. E cam ciudat.

— Mamă, este pustiu, spuse Sylvia.

— Nu, draga mea, am venit să-i facem o vizită unchiului Harrison.

— Ura! se bucură Obadiah, şi-şi desfăcu centura de siguranţă.

— Ar putea să fie o greşeală, şopti Delia. Să venim noaptea, neanunţate, cu copiii?

— Cum am fi putut să-l anunţăm? întrebă Rory. Nu are telefon. Copiii ieşiseră deja din maşină când ea distinse un uşor iz de mâncare gătită. Delia se asigură că închide toate portierele cu zgomot, iar Rory merse la uşa de garaj şi bătu cu putere.

— Eşti aici? strigă ea. Gaşca ta de admiratori a venit să te răpească.

Linişte. Nu se mai auzea nici măcar meciul de baseball; închisese televizorul şi se ascundea înăuntru. Apoi auzi două pufuri de la un spray cu aerosoli menit să ascundă dovezile. Un minut mai târziu, uşa grea de metal se ridică şi se zări silueta lui Harrison pe fondul luminii albastre a ecranului plat al televizorului.

— Măi, măi, se miră el. Dacă nu e chiar gaşca mea preferată de admiratori?

— Ai mai mult de una? întrebă Obadiah rânjind.

— Ha! Mult mai multe! sări Harrison. Sunteţi deja al treilea grup care se opreşte aici în seara asta.

— De ce eşti aici? întrebă Jenny.

— Aici? întrebă Harrison lungind cuvântul ca şi cum ar fi fost cel mai ciudat lucru să fie întrebat aşa ceva. Aici locuiesc.

— Nu, spuse Jenny. Locuieşti în casa mare albă a căpitanului din Edgartown.

— Cu docurile! adăugă Obadiah, Unde îţi ţii barca.

Harrison dădu din mână a lehamite.

— Oricine poate să locuiască într-o casă mare şi albă cu docuri. Asta e mult mai tare!

— De fapt, chiar este, spuse Sylvia, aruncându-şi ochii prin magazie.

— Unchiule Harrison, insistă Jenny. E ca o magazie.

— Păi, ai dreptate, spuse el. Mulţi ar numi-o aşa. Eu prefer s-o numesc „acasă”. Vreţi să intraţi ca să urmăriţi meciul de baseball? Red Sox contra Yankees. Şi am covrigei şi bere.

— Nu avem voie să bem bere, îl avertiză Obadiah.

— Păi, puteţi să mâncaţi covrigei, nu-i aşa? întrebă Harrison.

Rory îl luă de mână:

— Vii cu noi. Mergem în oraş la o îngheţată.

Făcu ochii mari. Harrison nu refuzase niciodată până acum îngheţata. Pleoscăi din limbă, iar copiii izbucniră în râs. Era îmbrăcat în pantaloni scurţi şi un tricou, dar intră să ia o jachetă din fleece şi o pereche de papuci. Toată lumea se dădu înapoi pentru ca el să poată trage în jos uşa garajului.

— Procedeu secret, spuse el. Tu ştii ce vreau să spun, Obadiah?

— Nu.

— Înseamnă că nu vrei să ştie toată lumea că locuieşti aici, spuse Sylvia.

— Aşa este, dragă! confirmă Harrison, bătând palma cu ea.

— Este ilegal? întrebă fata.

— Ce cuvânt neplăcut. Hai să nu-l folosim. Hai să spunem doar că nu aş vrea ca acest loc să se aglomereze, să se mute toată lumea aici. Îmi place aşa, drăguţ şi intim.

— Chiar este intim, spuse Delia.

— Şi e atât de întuneric şi de linişte, spuse Rory, admirând stelele şi raza de lumină din Edgartown ce mătura cerul.

— Merg în faţă, spuse Harrison, urcându-se pe locul din dreapta.

Delia nu se opuse şi se aşeză lângă Obadiah şi

Vanessa. Rory simţi că Harrison o ia de mână după ce pornise maşina. Se uită la el şi îl văzu rânjind spre ea.

— Exceptând faptul că am trei copii în spate, spuse Rory, seamănă aşa *de mult* cu vremurile bune de odinioară!

— Cine te iubeşte, dragă? întrebă Harrison retoric.

Când dădea în marşarier ca să întoarcă, farurile luminară un tufiş. Ceva străluci în rugii de mure şi pentru o clipă crezu că vede ochii unei căprioare. Dar apoi recunoscu figura inteligentă, demnă, familiară a lui Harrison M. Thaxter senior, şi îşi dădu seama că se uita la infamul bust de bronz.

Îl văzu pe Harrison salutând în direcţia bustului tatălui său în timp ce se îndepărtau şi făcu şi Rory semn cu mâna. Harrison porni radioul; postul local dădea muzică reggae, începu să dea din cap şi să cânte odată cu melodia *Break fast în Bed*.

— „Şi un sărut sau trei… nu trebuie să spui nimic… nu trebuie… – cânta el, făcându-i pe copiii să râdă fără niciun motiv special în afară de faptul că el era Harrison.

Rory conduse mai departe în Edgartown şi apoi parcă pe Water Street. Îşi ţinuse respiraţia verificând dacă la Mad Martha era deja deschis pentru sezonul de vară.

Trecură prin ritualul obişnuit de a decide ce arome să încerce, se bucurară de noile opţiuni existente, dar comandară vechile preferinţe: îngheţată de mentă cu cremă Oreo, şerbet de mango, îngheţată cu bucăţi crocante, îngheţată de ciocolată. Toată lumea în afară de Harrison îşi luă două cupe în cornet, iar el ceru o îngheţată uriaşă cu ciocolată caldă şi cu cinci cireşe.

— Mmm, făcu el, în timp ce mergeau pe strada principală spre docuri. E la fel de bună ca atunci când lucraţi voi aici, fetelor.

— Care fete? întrebă Jenny.

— Mama ta şi Delia se angajau pe perioada verii la Mad Martha, explică Harrison. Toţi băieţii veneau în fiecare zi să ia îngheţată doar ca să fie serviţi de ele.

— Şi tata? întrebă Obadiah.

— Desigur, răspunse Harrison. Era primul la rând de câte ori se putea.

Rory ştia că era adevărat. Mereu lucra încet atunci când venea Jonathan, prelungind momentele petrecute împreună, în timp ce-i pregătea îngheţata preferată – două cupe de cafea peste una de caramel, cu ciocolată rasă pe deasupra. Se simţi foarte fericită să-l audă pe Harrison povestind asta.

— Şi mătuşa Darrah a lucrat aici? întrebă Sylvia.

— Nu, răspunse Delia. Chiar şi slujbele de vară erau artistice la ea. O cucoană a angajat-o ca să-i picteze cimpoieri minusculi pe mânerele mobilei de la bucătărie. Iar o alta a plătit-o ca să smulgă viţa adevărată de pe un vechi şopron, pe motiv că îi strica ferestrele, şi să picteze în schimb iederă englezească şi zorele în manieră trompe l'oeil.

— Tromp lor? întrebă Obadiah.

— Înseamnă ceva care păcăleşte ochiul, explică Harrison. Un cuvânt foarte folositor. Aş vrea să scrii un studiu despre acesta şi să îl am pe biroul meu mâine la prima oră, Obes!

Copiii chicotiră.

Când ajunseră la parcarea din faţa portului, era ca şi cum ar fi invocat-o pe Darrah: iat-o, alături de Andy în camioneta lui, parcată cu faţa spre apa cu sclipiri întunecate dinspre Chappaquiddick. Rory bănui că tocmai ajunseseră acolo venind de la o întâlnire.

Toată lumea înconjură camioneta; Andy avea radioul pe acelaşi post de radio raggae, iar Harrison îi spuse să-l dea mai tare. Harrison îi dădu lui Andy îngheţata sa aproape terminată, îşi petrecu un braţ pe după mijlocul lui Rory, o apucă de mână cu palma lui lipicioasă şi începu să danseze.

Ea nu cunoştea cântecul, dar nu conta. Picioarele ştiau ce să facă şi, rezemându-se de Harrison, îl lăsă să o răsucească şi apoi s-o strângă iar lângă el. Muzica era

frumoasă, aerul sărat – proaspăt, clopotul geamandurii suna, şi deodată toată lumea dansa în perechi.

Darrah şi Andy ieşiră din maşină şi începură să se mişte. Sylvia o ţinea pe Vanessa şi se învârtea cu ea în braţe, arătându-i stelele de pe cer. Obadiah încerca să-şi croiască drum spre maică-sa, dar Harrison nu-i dădea drumul, în schimb, îi luă şi pe el, şi pe Jenny în dansul lor, iar apa clipocea şi mişcarea lor era neîntreruptă.

Noaptea fusese atât de frumoasă şi, când veni dimineaţa, Darrah nu voia ca Andy să plece. Îl ţinu strâns, încercând să-şi amintească ce visase. Începuse cu clopotul geamandurii, cel pe care îl auziseră în seara trecută răsunând în apă în timp ce ei dansau. Şi apoi sunetul din vis se transformase într-un telefon care suna, şi era tatăl ei.

— La ce te gândeşti? întrebă Andy, mângâindu-i părul.

— La tata, spuse ea. Este ciudat. Un vis care a fost un coşmar înainte de a deveni, dintr-odată, altceva.

— De ce crezi asta? întrebă Andy.

— Nu sunt sigură. Faptul că facem curat în casă, spuse ea. Faptul că surorile mele şi copiii sunt aici şi trec prin toate lucrurile noastre vechi. Este reconfortant, în

— Cu siguranţă păreaţi fericite aseară, adăugă Andy.

— Chiar aşa eram, întări ea.

— Crezi că începi să te împaci cu ideea? vru el să ştie.

— Dimpotrivă, spuse Darrah. Mă lupt la fel de tare ca întotdeauna, dar îmi vine o altă idee.

— Ce idee?

Darrah scutură din cap, strângându-se mai tare în el.

— Nu sunt foarte sigură. Dar mă apropii.

Andy o sărută şi se ridică să facă un duş, iar Darrah adormi la loc. Când se trezi din nou, soarele era deja sus pe cer şi se lăţea în casă prin fereastra deschisă. Pământul avea un miros delicat, mlădiţe veni de nici doi centimetri

apăruseră prin grădini, iar oceanul era nemişcat.

Darrah se aşeză la masa de desen. Începuse să folosească bărcuţa de cositor ca suport pentru creioane şi o privi îndelung înainte de a începe să umbrească cea mai recentă lucrare a sa. Făcu linii atât de fine, încât ea însăşi abia le putea zări; era mulţumită de faptul că făcuse SUV-ul lui Argideen să pară rău. Pierdută în haşurat, abia auzi telefonul.

— Hei, unde eşti? o auzi pe Rory când răspunse la telefon.

— M-am trezit târziu.

— Toţi am făcut la fel. Cred că ieri a fost o zi mai grea decât ne aşteptam.

— Aşa este.

— Eu şi Delia ne gândeam… ai chef să mergi cu noi la o plimbare până la mama?

— Da, acceptă Darrah. Mi-ar plăcea foarte mult.

Cele trei surori se întâlniră pe şosea; fiecare luase câte o mână de iarbă uscată, iarbă decorativă de pe plajă şi crengi de liliac. Merseră în şir indian pe marginea şoselei principale, o luară la stânga pe o potecă de ţară şi intrară în cimitirul Chilmark. Terenul era presărat cu mici dealuri, bolovani de granit şi copaci foarte bătrâni şi înalţi; aici se aflau unele dintre cele mai vechi morminte de pe insulă, pietre de mormânt măcinate de timp şi de intemperii, având sculptat capul de mort, îngeraşi, cranii şi oase încrucişate.

Colonelul John Allen, mort în 1767, era îngropat aici; la fel şi doamna Bethia Clark, pe al cărei mormânt scria:

AICI SE AFLĂ TRUPUL DOAMNEI BETHIAH CLARK SOŢIA DOMNULUI WILLIAM CLARK DECED. FEBRUARIE PE 22 D. ANUL 1734/5 ÎN AL 49-LEA AN DE VIAŢĂ.

Andy îi spusese lui Darrah că femeia fusese o Mayhew, o rudă îndepărtată, laolaltă cu mulţi din alte morminte Mayhew din parcela familiei sale de aici. Darrah atinse piatra când trecură pe lângă ea.

Într-un colţ era mormântul lui John Belushi, unde

fanii săi lăsau mereu buchete de flori, scrisori, poezii, sticle de bere. Uneori lăsau cheesburgeri, dar mâncarea atrăgea ratonii, iar îngrijitorul o îndepărta.

Apropiindu-se de mormintele mamei şi bunicii lor, Darrah simţi un val de durere puternic şi şocant. Părea încă atât de recentă pierderea mamei lor doar cu o toamnă în urmă. Cele trei surori se împrăştiară în faţa pietrei de mormânt. Inscripţia era simplă: numele ei, data naşterii şi a morţii şi cuvintele: „Mamă iubită”.

Fiecare soră depuse pe rând ierburile uscate, rămurelele de liliac şi iarba decorativă lângă mormântul mamei lor. Nu se puteau abţine să n-o atingă, să-şi pună palmele pe suprafaţa rece, ca şi cum ar fi putut să ajungă cumva la ea, să o anunţe că au venit.

Păstraseră câteva rămurele de liliac pentru mormântul bunicii, care se afla la numai câţiva paşi, şi stătură câteva minute ca să le aranjeze acolo, apoi se întoarseră la mormântul mamei.

Ascultară briza din copaci, unul dintre sunetele insulei preferate de mama lor. Aceasta era prima lor vizită împreună de la înmormântare, iar Darrah ştia că toate se gândeau la acelaşi lucru, şi anume că va fi şi ultima lor vizită împreună, pentru o vreme.

— Nu e acolo jos, ştiţi, spuse Delia în cele din urmă. Este în rai. Ne priveşte tot timpul, ca un înger păzitor.

Nici Darrah, nici Rory nu răspunseră. Darrah dădu din cap spre Delia, dorindu-şi să fie adevărat.

— Este în rai, repetă Delia. Ştiu asta.

— Te credem, spuse Rory cu o voce care părea să afirme contrariul.

Rămaseră acolo în picioare vreme de câteva minute, în linişte deplină, cu excepţia ramurilor goale care se legănau deasupra capetelor lor. Locul era paşnic şi confortabil. Câteva mierle ţopăiau prin iarba nouă şi o ciocănitoare bătea cu ciocul într-un arţar bătrân.

— Mama şi tata cu siguranţă au fost prin preajmă săptămâna asta. Ştiţi la ce mă tot gândesc? întrebă

Darrah.

Surorile ei aşteptară să continue.

— Ştiu că vă iau pe nepusă masă, dar e oare posibil să fie reală concesiunea terenului?

— Vorbeşti despre ideea tatii? întrebă Delia.

— Da, recunoscu Darrah, gândindu-se la plimbările pe care le făcea cu acesta pe-nserat. Indiferent dacă era sau nu aşa, el era convins că familiei sale îi fusese concesionat un lot de pământ aici, pe Insula Vineyard.

— De către un rege englez, spuse Rory. Vorbeşti de un vis, adăugă ea. Un monarh britanic care îi donează pământ în America unui cultivator de cartofi irlandez sau ce-o fi fost el.

— E cam trasă de păr, spuse Delia.

Darrah nu răspunse. După plecarea tatălui ei, o însoţise pe mama la primăria din Chilmark de pe Beetlebung Corner. Amintirea era destul de vagă, dar ştia că petrecuseră o după-amiază întreagă căutând prin vechile înregistrări ale terenurilor şi discutând cu funcţionarii oraşului. Nu ieşise nimic la iveală.

Mama ei căutase concesionări de pământ. Nu erau deloc rare – fusese acordat pământ acolo unor colonişti, donaţii făcute de regi, ca să se instaleze pe insulă. În anii 1700, Spania oferise parcele de pământ oricui dorea să se stabilească în Florida. Veterani de război primeau proprietăţi oferite de George Washington ca plată pentru serviciile lor.

— În plus, nu crezi că, dacă ar fi existat aşa ceva, avocaţii agenţiei imobiliare a familiei Little l-ar fi scos la iveală? întrebă Rory.

— Căutarea titlului de proprietate ia ceva timp. Acesta este parţial motivul pentru care le-am solicitat depozitul de garanţie, spuse Delia. Nu că aş mai crede că vor descoperi ceva. Vom închide într-o lună cel mult.

— Tata credea că este real. De aceea a plecat, insistă Darrah.

— Dacă ar fi găsit dovada, nu crezi că s-ar fi întors?

întrebă Rory.

— Dat nimeni nu crede că a avut ocazia să caute, corect? întrebă Delia. S-a întâmplat ceva pe drumul lui de la Kerry la Cork şi nu a mai ajuns.

— Ştiu, spuse Darrah. Însă uite, suntem aici, o vizităm pe mama. Şi n-am făcut niciodată acest lucru pentru tata.

— Cum am fi putut măcar să încercăm asta? întrebă Delia.

— N-avem nici cea mai mică idee unde s-a scufundat barca lui, interveni şi Rory.

— Aşa este, recunoscu Darrah. Nu mă gândesc la un loc anume în mare. Azi-dimineaţă desenam şi mă uitam la bărcuţa aceea de cositor pe care ne-a lăsat-o tata şi pe care el o avea din baraca din port a bunicului său…

— Crezi că ar trebui să mergem acolo? întrebă Rory.

— Nu ştiu, spuse Darrah. Poate.

— În *Irlanda*! exclamă Delia.

— Dar dacă a avut totuşi ocazia să caute? întrebă Rory după un minut.

— Să caute… ce? întrebă Delia.

— Noi credem că nici măcar nu a ajuns în Cork. Dar dacă a ajuns? Şi a căutat dovada, documentul regelui sau ce-o fi fost acela.

— S-ar fi întors acasă, fu de părere Delia.

— Dar dacă nu a găsit-o? insistă Rory. Indiferent ce îl măcina aşa de tare – încât a trebuit să-şi lase familia şi să meargă să caute acest lucru dacă a ajuns în siguranţă acolo, însă nu a putut să pună mâna pe dovadă, oare n-ar fi putut să decidă că nu poate să se întoarcă astfel?

Mai rămaseră o vreme în cimitir şi curăţată frunzele din jurul mormântului mamei lor. Darrah şi-l imaginase mereu pe tatăl său în ocean, vedea spiritul său în fiecare val. Nu putea să creadă că, dacă tatăl lor era încă în viaţă, nu le-ar mai fi dat niciun semn de viaţă, chiar dacă se hotărâse să nu mai vină acasă. Nu era posibil să aibă atâta

cruzime.

În timp ce aduna o grămadă de frunze, rămurele şi conuri de brad, se gândea la mândria tatălui său. Privirea din ochii lui atunci când o dusese pe Irish Darling. Toate acele plimbări la amurg în jurul terenului bunicii ei, în căutarea unor ţăruşi care să delimiteze limitele de proprietate. Hotărârea sa de a traversa singur Atlanticul cu barca. Şi scrisorile pe care le trimisese mamei lui Darrah în lunile când fuseseră despărţiţi.

Darrah se uită la Rory, surprinse privirea ageră a acesteia şi se întrebă la ce se gândea oare. Merseră acasă şi găsiră copiii în curte, încercând să descurce o veche undiţă de pescuit. Un vultur zbură pe deasupra lor, cu aripile lungi alb cu negru întinse, purtând nişte beţişoare în cioc. Toţi se uitară după el şi-l văzură că-şi construia un cuib dincolo de lac.

— Ascultaţi, începu Rory. Nu sunt pregătită să intru din nou în casă şi să continui cu împachetatul. Mai vrea cineva să meargă la plajă?

Jenny tropăi din picioare nerăbdătoare şi dădu din braţe în jurul mamei ei. Obadiah alergă să ia undiţa.

— Mie îmi convine, spuse Delia. O luă pe Vanessa şi se întoarse spre Darrah.

— Cred că eu rămân aici, zise ea.

Aşteptă pe verandă până când le văzu pe surorile ei, pe copii şi pe Scup coborând aleea spre plajă şi apoi intră în casă. Parterul era înţesat de cutii, unele pline şi lipite, altele desfăcute şi umplute doar pe jumătate.

Trecând încet prin fiecare cameră, îşi lăsă privirea să se oprească pe fiecare suprafaţă care nu se afla deja în cutii, luând cu ea toată dragostea şi istoria complicatei sale familii. Pereţii, caloriferele, şemineurile, maşina de gătit, frigiderul, soba de lemne, podelele din lemn de stejar.

Darrah termină de văzut tot parterul casei şi urcă la etaj, unde făcu acelaşi lucru, trecând în revistă fiecare perete, sfeşnic de alamă, căminul şi alte lucruri fixe, fără

să se grăbească spre locul unde dorea să ajungă.

Intră în camera mamei ei, se uită la cuvertura subţire de pe patul metalic, îşi ridică privirea spre candelabrul din sticlă de Murano viu colorat în roşu, portocaliu şi mov, pe care bunica îl adusese cu ea după un an petrecut în Italia.

Când ajunse la uşa podului, inspiră adânc. Pisicile bătrâne apăruseră de nicăieri şi se adunaseră la picioarele ei. Deschizând încet uşa, simţi pisicile strecurându-se pe lângă ea şi urcând treptele de lemn. Se auzi un sunet ca de hârtie în bătaia vântului – treizeci de lilieci deranjaţi din somn de cele cinci animale de pradă bătrâne. Pisicile îi vânară până la gura de aerisire cu grătar din vârful acoperişului, iar liliecii zburară afară prin crăpături, ieşind la lumina zilei.

— Bună treabă, făcu Darrah, însă pisicile nu terminaseră vânătoarea. Se retrăgeau pe marginea podului, apoi îşi înfigeau ghearele când într-un cufăr din piele cu colţuri de alamă, când într-altul: bagajul cu care bunica lui Darrah călătorise când era tânără din Anglia la Boston, ca să se mărire cu Archibald Daggett junior.

Cu toate că Darrah urcase aici de sute de ori, se jucase printre geamantane şi conţinutul lor în multe zile ploioase, se simţea ca şi cum acum ar fi fost prima oară când le vedea. Prelungind momentul, parcă nepregătită să găsească ceea ce căuta, se uită la o valiză mare plină cu haine de mătase şi satin, haine de blană mâncate de molii, eşarfe cu franjuri şi şaluri de brocart, pălării făcute pe comandă, ghete de piele moale, pantofi de satin negru cu toc înalt. Ea şi surorile ei se îmbrăcaseră de multe ori cu toate acestea. Traversă podul cu un scop precis şi merse la şemineul de piatră cu vatră mică. Grătarul din fier forjat, grilajul şi uneltele pentru foc se aflau la locul lor. De fiecare parte a şemineului se afla câte un dulap şi încerca să-şi amintească pe care îl folosea mama ei. Desfăcu încuietoarea de la unul dintre ele, se uită înăuntru şi văzu că, în afară de scheletul unui şoarece prins într-o pânză de păianjen, era gol. Închise uşiţa, trecu în cealaltă parte a şemineului ca să-l deschidă pe celălalt.

Un săculeţ albastru împachetat în plastic, ros de şoareci pe la colţuri, zăcea aruncat în fundul dulăpiorului. O văzuse pe mama ei punând pachetul aici în urmă cu mai bine de douăzeci de ani, după ce fusese vândută casa din Noank. Darrah simţi ca o crampă în stomac când întinse mâna şi apucă săculeţul cu două degete, trăgându-l spre ea. Îl ţinu cu amândouă mâinile şi se aşeză pe podea, cu spatele la perete.

Desfăcu uşor plasticul, apoi săculeţul albastru de mătase, şi scoase un teanc de scrisori dintr-o hârtie fină ca foaia de ceapă şi plicuri subţiri albastre, legate cu un elastic care se rupse de cum îl atinse.

Plicurile îi erau adresate mamei ei. Iar pe ele era scrisul cu stiloul al tatălui său, din câte îşi amintea. I se adunară lacrimile în gât stând acolo, cu scrisorile în poală, uitându-se fix la scrisul de mână frumos, perfect al tatălui ei, şi privind datele şi ştampilele de poştă de demult.

PARTEA A DOUA

Imensa plajă de care marea se izbeşte neîncetat
Hector St. John de Crèvecoeur,

scris pe o hartă a insulei Vineyard de la 1783

Capitolul 7

Să ştii că părinţii tăi şi-au scris scrisori de dragoste îţi poate schimba percepţia asupra vieţii. Darrah citise cuvintele tatălui său cu mult timp în urmă – pe-atunci mama ei ţinea plicurile în noptiera de lângă pat. Când tatăl ei se mutase de-acasă, Darrah era în alertă observând toate semnele bune sau rele privind relaţia dintre părinţii ei, orice indiciu cât de mic privind ce le rezerva viitorul.

Asemenea multora dintre copiii cei mai mari ai unei familii, Darrah avea calităţile unui bun spion. Prima oară când o văzuse pe mama ei că primeşte corespondenţa şi ascunde un plic albastru în buzunar, în mod evident prea valoros ca să stea laolaltă cu facturile şi reclamele, Darrah şi-a dat seama că se petrece ceva. A urmărit-o pe mama ei, a văzut-o că scoate scrisoarea, retrăgându-se într-o parte a verandei, şi o citeşte cu capul plecat, sorbindu-i cuvintele.

După ce au mai sosit alte câteva scrisori, Darrah n-a mai putut să se abţină. A aşteptat ca mama ei să fie ocupată în grădină, a mers la etaj şi a deschis sertarul. Se simţea vinovată doar pentru că atingea plicurile. Vederea scrisului tatălui ei, chiar dacă locuia aproape, pe şantierul naval, o făcea să-i fie dor de el. Voia doar să-şi arunce o privire în scrisori, să înţeleagă puţin ce se întâmpla.

Darrah avea doar doisprezece ani pe-atunci. Nu citise o scrisoare de dragoste în viaţa ei. Dar sufletul ei era atât de apropiat de cel al tatălui ei, încât putea simţi dorul şi durerea pe care le simţea el pentru ceea ce ajunsese relaţia lui cu mama. El povestea despre un apus de soare pe care îl văzuseră odată, cu cerul pictat în roşu legat de continent printr-o linie albastră, şi cum se ţinuseră de mână şi ştiuseră că sunt martorii a ceva ce n-aveau să uite niciodată, cum amintirea acestui lucru avea să-i unească pentru totdeauna.

Citind aceste cuvinte, Darrah aflase tot ce avea nevoie să ştie. Indiferent ce mai scria despre dorinţa lui de a o face mândră de el, de a-i oferi mai mult decât i-ar

putea ea cere vreodată, de a fi cel mai bun tată pentru fiicele lui, de a trăi conform cu propriile aşteptări despre sine, povestea cu apusul de soare rămăsese imaginea pe care Darrah nu o putuse uita vreodată. Aproape că putea să vadă siluetele părinţilor săi în lumina roşiatică.

În timp ce surorile ei erau la plajă, Darrah se întoarse la Hideaway şi reciti trate scrisorile tatălui său. Scria atât de curat, încât aproape că-i puteai auzi vocea. Nu-l cunoscuse niciodată – nu-l auzise şi nu îi vorbise – ca adult. Scria despre dragoste şi dor; Darrah auzea că-i era ruşine pentru că nu adusese destule în această căsnicie. El nu pornise să se căsătorească cu o fată bogată. Se îndrăgostise de Tilly chiar atunci când începuse cercetările pe pământul pe care locuia ea.

Viaţa este plină de realitate, *oricât de talentaţi* sunt irlande?» *să o ocolească*, scria el. Adevărul pe care voise să-l ocolească era acela că se simţea ruşinat de diferenţa de statut social dintre el şi soacra lui. Şi se temea că oricât de profundă era dragostea pe care el şi Tilly şi-o purtaseră odinioară, aceasta se schimbase între timp. O fată obişnuită să aibă tot ce-şi dorise vreodată trebuia acum să se mulţumească să fie soţia unui constructor de bărci şi să locuiască într-o căsuţă pusă la dispoziţie de mama ei. Te-oi saturat *de asta*, *Dumnezeu* mi-e *martor că eu da*. *Noi – eu* – nu pot continua fii *felul acesta*. *Văd dezamăgirea* din privirea *ta*, scrisese el.

Era adevărat sau nu? Cunoscând-o pe mama ei, Darrah nu putea crede că era adevărat. Auzea disperare în vocea tatălui său – şi, de asemenea, un pic de indignare *şi o puternică ambiţie de a naviga până în Irlanda*. *Nu mă voi întoarce acasă decât după ce voi fi recuperat dreptul meu*.

„Nu mă voi întoarce acasă”: rândul care se ridicase dintre toate amintirile ca s-o bântuie, când stătea împreună cu surorile ei la mormântul mamei lor.

Darrah se uită fix la scrisoare un timp ce parcă nu se mai termina. Ridică privirea în tavan, închise ochii până când o găsi pe Dulse. Simţea o mâncărime în palmă ca să

deseneze; era singura modalitate în care putea să transpună emoţii atât de puternice. Se duse la birou, deschise caietul la o nouă pagină.

Desenul ei invocă un spirit al apei, alge marine, cu gust amar, un apus de soare roşiatic. Nu urma nicio poveste pe care s-o mai fi desenat înainte; doar îşi puse creionul în mişcare şi o lăsă pe Dulse să preia conducerea.

Furia o făcea să apese cu putere pe creionul mecanic, până îi rupse vârful. Apăsă ca să scoată alt vârf, transformând continentul într-un munte, apoi adăugă culoare, sublinie panta cu albastru cernit, înmuie o pensulă în apă, apoi în roşu-purpuriu şi pictă cerul roşu sângeriu.

Imaginea nu reflecta tandreţea a doi oameni care se ţin de mână, martori la un apus de soare. Ci, de undeva, din adânc, din sufletul lui Darrah, ieşea la suprafaţă o viziune asupra lumii – sau a familiei ei – la asfinţit. Pictă marea albastră în miez de noapte, revărsându-se peste baza lată a muntelui, iar în mijlocul apei, o barcă cu pânze.

Pânzele bărcuţei prindeau licărirea lunii pline la răsărit, luminându-i calea. După ce pictă luna, mâna lui Darrah se linişti, atingerea pensulei deveni mai tandră, îi dădu voie să urmeze barca şi nu s-o împingă departe de ea, îi dădu voie să-şi păstreze disperarea şi, totuşi, s-o mai înmoaie spre cuvintele pe care le scrisese tatăl său cu zeci de ani în urmă – „nu mă voi întoarce acasă” – şi o făcură să-şi dorească să le înţeleagă mai bine.

— Aşadar, ce sunt astea? întrebă Rory după ce Darrah scoase la iveală săculeţul de mătase albastră, le explică esenţialul şi scoase scrisorile dinăuntru. Sunt scrisori de dragoste sau de rămas-bun?

— Câte puţin din fiecare, spuse Delia, citind una dintre ele.

— Mama le-a păstrat, sublinie Rory. Este clar că însemnau mult pentru ea.

— De ce nu ne-ai spus niciodată nimic despre ele? întrebă Delia.

— Pentru că se transforma în Dulse, o lămuri Rory, iar Darrah ştia că are dreptate.

Surorile ei putuseră mereu să accepte viaţa mai uşor. În timp ce Darrah trebuise să se lupte, uneori să preia spiritul personajului său, să devină invizibilă, să păstreze pentru sine cele mai dureroase lucruri, să le ascundă adânc fir memorie şi apoi să le transforme în poveşti grafice.

— Şi dacă el a ajuns totuşi la Cork? întrebă Delia, reîncepând conversaţia pe care o avuseseră în cimitir.

— Cum putem şti? întrebă Rory.

— Am primit doar acel telefon din Kerry şi apoi nimic. Nicio scrisoare din Irlanda, nimic… reaminti Delia.

— Pentru mine, are sens, explică Darrah. Dacă a ajuns la Cork, s-a concentrat pe găsirea acelei dovezi pe care o căuta. Nu voia să ne ţină la curent cu lucrurile astea, dacă nu aveau o finalitate.

— Pricep, oarecum, aprobă Delia. Trebuie să fi fost îngrozitor să simtă că nu poate să se ridice la înălţimea aşteptărilor. Cam cum a făcut şi Pete când a plecat în Alaska. A vrut să producă el singur bani, să ne arate că poate să fie independent. Planurile măreţe nu ies mereu aşa cum vrem noi.

Toate trei începură să îşi ia notiţe citind scrisorile pe care le scrisese tatăl lor înainte de plecare. Orice menţiune a vreunul loc din Irlanda, oameni pe care ar fi putut să-i contacteze, date care ar fi putut să fie importante. Darrah era invadată de senzaţia ciudată că citeşte scrisorile de la tatăl ei şi îl judecă prin prisma lor el hotărâse să traverseze singur oceanul cu barca lui.

— Staţi puţin, spuse Rory luându-şi laptopul. Hai să-l căutăm pe Google. Michael McCarthy, Cork, Irlanda… cincizeci de mii de rezultate.

— Mai îngustează criteriile de căutare. Încearcă Cobh, îi sugeră Darrah. Se pronunţă „Cove”, dar se scrie C-O-B-H. Îl menţionează de multe ori.

— Păi, sunt o mulţime de McCarthy şi în Cobh. Uite,

McCarthy Manufacturing, spuse Rory cu ochii în ecran. Tata era constructor de bărci, nu mecanic sau lăcătuş sau ce fac ei acolo în fabrici.

— Scrie doar McCarthy, Cork, sugeră Delia.

— Hmm, mormăi Rory. Am găsit o librărie McCarthy în Skibbereen. Şi o listă de necrologuri în ziarul Irish Examiner… Le parcurse în diagonală. Thomas McCarthy, Nuala McCarthy, niciun Michael, cel puţin săptămâna asta, citi ea.

— Staţi puţin, le întrerupse Delia. Nu ar trebui să căutăm în West Kerry? Parcă acolo am auzit de el ultima oară…

— Ştiu, spuse Darrah. Dar nu-mi amintesc niciun detaliu despre oraş, sau despre port, sau de unde ne suna. De vreme ce ştim că destinaţia lui finală era Cork, cred că e bine să începem de acolo.

— Chiar dacă a ajuns sau nu? zise Delia sceptică.

— Este vreun număr de telefon de la librărie? întrebă Darrah.

— Da, răspunse Rory, citind numărul cu voce tare.

Darrah se uită la ceas.

— Este aproape ora şapte seara acolo. Hai să încercăm oricum.

Formă numărul pe telefonul fix al casei şi auzi tonul bip-bip pe care îl cunoştea de la apelurile către editorul ei britanic. Apoi răspunse un robot telefonic, cu un mesaj înregistrat de o voce masculină cu accent irlandez. Darrah abia putea înţelege cuvintele mesajului; accentul însă suna exact aşa cum şi-l amintea pe al tatălui său.

— Au închis, le anunţă ea pe surorile sale.

— La dracu’! izbucni Delia. Iar mâine plecăm cu vaporul de dimineaţă devreme. Nu vom avea timp să sunăm înainte de plecare.

— O să sune Darrah şi o să ne anunţe ce se întâmplă, o linişti Rory.

— Aşa voi face, promise Darrah.

Surorile petrecută restul după-amiezii, ultima înainte de plecarea de a doua zi dimineaţă, lipind cutii, punând o parte dintre ele în maşinile lor, punând deoparte altele pentru firma de mutări. Abia se puteau privi una pe alta fără să izbucnească în plâns. Unde se vor mai întâlni când nu vor mai avea acest loc? Nu avuseseră niciodată niciun alt loc – de când plecaseră de la Noank. Darrah se concentra asupra cutiilor, dai din când în când îi sărea inima din piept, gândindu-se la librărie.

— Nu era vocea tatii la robotul telefonic, nu-i aşa? întrebă Rory deodată, pe jumătate în glumă, ridicând privirea dintr-o cutie umplută cu grijă cu farfurii.

— Nu, spuse Darrah. Însă avea acelaşi accent. Dar părea tânăr. Tata ar avea aproape optzeci de ani acum.

— Ce-ar fi să fie în viaţă? sări Delia. Poate n-a găsit niciodată ceea ce „i se cuvenea”, aşa că nu s-a întors niciodată acasă. La asta ne gândim toate, aşa este?

Rory confirmă dând din cap.

— La asta şi la întrebarea: am putea să dăm de urma lui în Irlanda? completă Darrah.

La apus, Andy şi Harrison sosiră pentru o cină de rămas-bun şi un turneu de Scrabble. Andy aducea legume gătite la aburi şi homari, Harrison – berea Heineken, Rory şi Sylvia făcură o salată uriaşă, Delia strecură cartofi umpluţi sub came ca să prindă aroma, Jenny făcu cartonaşe cu numele fiecăruia ca să marcheze locul unde trebuiau să se aşeze, Obadiah primi învoirea să aprindă el lumânările, iar Vanessa îi privea pe toţi din scaunul ei înalt. Darrah ştia că Pete ar fi trebuit să fie şi el aici, aşa că ieşi din bucătărie ca să încerce să-l apeleze de pe telefonul ei mobil. Dat auzi doar robotul cu vocea nepotului ei şi nu îi lăsă niciun mesaj.

Seara era caldă şi liniştită, aşa că mâncată pe verandă, la masa lungă cu vedere spre lac şi spre dunele de nisip. Un câine de vânătoare alerga după păsările care zburau la joasă înălţime, peste dunele tivite cu roz. Toată lumea vorbea şi râdea, prefăcându-se că aceasta nu era

ultima cină pe verandă. Se auzea doar sunetul cleştilor de homari trosnind şi al carcaselor golite şi trântite în farfuriile pentru resturi. Untul topit curgea peste tot. Harrison fu prins pe când îi dădea voie Sylviei să soarbă din berea lui.

— Are doar paisprezece ani! îl apostrofă indignată Rory.

— Nu fi ipocrită, iubirea mea! Îţi aminteşti cum eram noi la paisprezece ani? întrebă Harrison.

— Taci din gură, îl avertiză Rory săgetându-l cu privirea.

— Nu tac, continuă Harrison. Syl, Obes, Jenn… trebuie să ştiţi că mama voastră a fost, este şi va fi mereu cea mai atrăgătoare femeie în viaţă!

— Hei, făcu Delia.

— Ajung acum şi acolo, spuse Harrison pe tonul celui căruia nu-i place să fie grăbit când îşi recită poveştile sau discursurile. Sorbi îndelung din bere şi adăugă: Iar mătuşile voastre sunt cele mai fermecătoare mătuşi pe care le poate avea un copil.

— Asta nu înseamnă că suntem atrăgătoare, ripostă Delia din nou.

— Păi, sunteţi şi voi amândouă. Însă o nominalizez pe Rory pentru seara asta. A fost mult prea serioasă săptămâna asta şi trebuie să-şi aducă aminte cum era când avea paisprezece ani.

— Îmi amintesc, spuse Rory. Totul era minunat cu excepţia unui singur lucru. Tu locuiai în Edgartown, iar eu tocmai aici şi nu aveam voie să conducem maşina.

— Ah, cu excepţia momentelor când eu făceam totuşi asta, spuse Harrison.

— Conduceai maşina la paisprezece ani? se miră Sylvia, de-a dreptul încântată.

— Nuuu, negă Harrison. Aveam treisprezece ani. Este o mare diferenţă. Şi tu să faci ce spun eu, nu ce fac eu. Şi asta tot timpul, nu numai când iei Caddilacul nou-nouţ al tatălui tău şi o tuleşti în sus pe insulă ca să-ţi vezi

prietena.

— Te-au prins? vru să ştie Obadiah.

— Păi, m-au prins în cele din urmă, răspunse Harrison.

— Cum adică, în cele din urmă?

— A făcut asta toată vara, explică Delia. A venit cu maşina aici ca să se vadă cu Rory.

— Da. Părinţii mei, din fericire, erau în Europa şi mă lăsaseră cu bona.

— Anika, îşi aminti Rory. Mi-o amintesc încă. Era minunată şi blondă. Voiam să arăt ca ea.

— Avea o mică problemă legată de eficienţă, spuse Harrison. Mă încuia în dormitor în timp ce ea se culca cu prietenul ei surfer în patul părinţilor mei. Dar eu săream pe fereastră de fiecare dată.

— Aşa este, confirmă Andy.

— Şi conduceam maşina până aici, peste 32 de kilometri la ducere şi 32 la întoarcere, explică Harrison.

— Ce spunea mama ta? o întrebă Obadiah pe Rory. Ea nu se enerva?

— Încă o dată, faceţi ce vă spun eu, nu ce fac eu, spuse Harrison sever. Credeţi că eram aşa de prost să parchez pe alee unde putea să mă vadă orice mamă sau bunică? Ha! Aveţi ceva mai multă încredere în mine! Parcam pe plajă şi veneam pe jos pe nisip până aici.

— Aşa ai fost prins, povesti Delia. Nu aveai un autocolant de Chilmark pe geam[1].

— Adevărat, recunoscu Harrison. Apoi înmuie întreaga coadă a homarului în unt topit şi o ridică deasupra capului ca să poată lua o muşcătură uriaşă din ea. Mestecă în tăcere o vreme, cu untul prelingându-i-se pe bărbie, apoi îşi şterse faţa cu un şerveţel şi dădu pe gât restul de bere din pahar.

---

1 Ca să poţi parca maşina pe plajă, trebuie să ai lipit pe geamul din dreapta al autoturismului un autocolant valid, care să ateste plata unei taxe către primăria din Chilmark (n.tr.)

— Ce s-a întâmplat? vru să ştie Jenny.

— Păi, Caddilacul a fost remorcat. Fetele de la parcarea de pe plajă nu mi-au făcut niciodată probleme, dar într-o zi era acolo un tip mare şi prostovan, care lua lecţii despre cum să arăţi chipeş. A văzut că nu aveam autocolantul şi mi-a spus că nu puteam să rămân acolo. Dar eu m-am gândit: „Dom'le, eşti doar invidios pe mine că am maşina asta neagră şi tare, decapotabilă, lăsând să se vadă interiorul complet din piele roşie", şi m-am gândit că o să intre în maşină cât sunt plecat şi o să se joace cu volanul şi o să se bucure de această experienţă.

— Dar nu a făcut asta?

— Nu. A chemat poliţia, care a ridicat Caddilacul. A rămas în parcarea secţiei de poliţie până când s-au întors părinţii mei. A avut mult de suferit la interior din cauza ploii, din vina poliţiştilor care nu au făcut niciun efort ca să ia cheile de la mine şi să tragă capota deasupra.

— De parcă era vina poliţiştilor! sări Delia.

— La dracu', bineînţeles că era vina lor! insistă Harrison. Am dreptate, Obes?

Obadiah zâmbi şi strânse din umeri.

— Până la urmă s-a terminat cu bine. Tatii nu-i plăcuse niciodată Caddilacul negru. El îşi dorise mereu un Eldorado alb ca zăpada, cu interiorul roşu. Aşa că asta şi-a luat.

Toţi chicotiră, iar Sylvia vru să ştie ce altceva mai făcea el când avea treisprezece ani. Harrison îi răspunse însă că acele poveşti erau pentru altă seară. Cina luă sfârşit, masa fu curăţată, serviră plăcintă cu căpşune şi rubarbă, dar şi cafea, se formară echipe şi aduseră jocul de Scrabble.

Se lăsase întunericul; în loc să aprindă lumina de pe verandă, aprinseră şi mai multe lumânări. Sunetul valurilor se auzea mai tare, ca şi cum noaptea amplifica magia. Darrah şi Andy stăteau pe balansoarul care se legăna înainte şi înapoi. Ei formară cuvântul „opina".

— Sună ca un drog, spuse Harrison.

— Înseamnă a-ţi exprima opinia, explică Sylvia.

— Uau, deşteaptă şi frumoasă, făcu Harrison.

Rory şi Jenny aşezară cuvântul „pregnant”, iar Harrison împreună cu Obadiah făcură „mâncărici”, în timp ce Delia şi Sylvia triplară scorul scriind cuvântul „exonerat”. Jucau în linişte, în timp ce Vanessa sporovăia în braţele Del iei, când deodată Harrison se ridică de la locul lui şi spuse că trebuie să meargă să se întâlnească cu un bărbat, în legătură cu un cal.

— Ce înseamnă asta? întrebă Jenny.

— Că trebuie să facă pipi, o lămuri Rory.

— Păi, cred că el e obişnuit cu lucrurile simple, dacă locuieşte în magazie, spuse Andy, iar în aer se simţea o uşoară aromă de fum amestecată cu briza sărată a mării.

Jocul continuă, iar, când se întoarse, Harrison spuse că vrea doar să se uite, dar în loc de asta, se întinse pe o bancă de tec, cu mâinile sub cap, privind în sus spre tavan. După o vreme, jocul se întrerupse.

Nimeni nu voia să se mişte sau să părăsească veranda. Andy o ţinea de mână pe Darrah, legănându-se pe balansoar. Ea se uita împrejur pe verandă la surori, la nepot, la nepoate şi la Harrison. Parcă timpul se oprise în loc, şi rămaseră cu toţii acolo unde erau, ascultând valurile, ţinându-se cu dinţii de senzaţia că sunt împreună, dorind ca seara aceasta să dureze veşnic.

În dimineaţa următoare se crăpă de ziuă pe un fundal de albastru adânc, cu irizări de roz spre răsărit şi stelele nopţii rămânând încă în echilibru pe orizontul de vest. Surorile lăsară copiii să doarmă mai mult, în timp ce ele savurau o ultimă cafea împreună, înainte de a se urca pe feribot. Stăteau la masa din bucătărie, cât mai apropiate una de cealaltă.

Se ţineau de mâini, cu capetele lipite. După atâţia ani şi atâtea amintiri fericite şi nebuneşti, estivale sau hibernale, această casă avea să nu le mai aparţină. Ele preţuiau fiecare placă de pardoseală, fereastră, sfeşnic din alamă, fiecare scaun de răchită, fiecare suprafaţă pe care o

atinsese familia lor.

Minutele treceau, aducând tot mai aproape momentul în care trebuia să plece feribotul. Îi treziră pe copii şi îi pregătiră de plecare. Darrah turnă suc de portocale într-o cană de culoare argintie specială pentru bebeluşi, iar Delia i-o dădu Vanessei. Harrison dormise pe verandă şi luă sucul de portocale rămas din mâna lui Darrah, bând direct din sticlă.

— O să fie trist? întrebă el.

— Tu ce crezi? spuse Rory.

— Bine. Ridică mâinile, ca şi cum cineva ar fi ţintit cu un pistol în direcţia lui. Asta înseamnă că trebuie să plec. O să vă sărut pe toţi acum, dar nu ne spunem la revedere. Regula mea. Aţi înţeles?

— Am înţeles, făcu Sylvia ridicând obrazul ca să primească un pupic.

— La revedere! ţipă Obadiah atunci când Harrison dădu mâna cu el.

— Obes, eşti cel mai tare! încalci regulile la prima oră a dimineţii.

— Eu nu voi spune, zise Jenny.

— Asta pentru că tu eşti dulce ca mierea, o alintă Harrison. Bine, haideţi, Rory şi Delia, veniţi aici. Repede. Nu mai pot să mă abţin prea mult.

— Te iubesc! spuse Rory.

— Te iubesc şi mai mult! spuse Harrison la rândul lui.

Ieşind afară, auziră cântec de păsărele. Începuse migraţia de primăvară şi primele pitulici ţopăiau pe crengile de sus ale copacilor. Aproape peste noapte, iarba înverzise. Soarele răsărea pe deasupra pinilor, înmuindu-şi vârfurile acelor în portocaliul cerului; începea o zi dureros de frumoasă.

Harrison îi ajută să încarce bagajele în maşini. Transpiră din plin, cu toate că nu avu prea multe lucruri grele de ridicat. Rory îl îmbrăţişă şi i se umplură ochii de lacrimi.

— La dracu', să mă scoată cineva de-aici. Ştiţi că vă iubesc pe toţi. Darrah, vorbim mai târziu!

— La revedere, strigară toţi în timp ce el se urca în camioneta albastră şi prindea viteză.

Auziră motorul maşinii care cobora pe South Road, apoi din ce în ce mai slab, până când dispăru cu totul. Copiii rămaseră să se uite după el la capătul aleii şi-i făcură cu mâna până când dispăru din vedere.

Darrah, Rory şi Delia se ţineau în braţe.

— Săptămâna asta a zburat atât de repede! exclamă Delia. Mi-aş fi dorit doar ca Pete să fi fost şi el! îi place – îi plăcea – atât de mult aici!

Rămaseră cu ochii la casă, fără să-şi poată lua privirea de acolo, până când Delia se uită la ceas şi spuse că trebuie să se grăbească să prindă feribotul. Se îmbrăţişară din nou şi se urcară în maşini.

Darrah conducea maşina din faţă, iar Scup, aflat alături pe scaunul din dreapta avea ochii trişti şi expresivi, parcă înţelegând ce se întâmplă. Aproape că se aştepta ca una dintre surorile ei, sau chiar amândouă, să se întoarcă şi să fugă încă o dată spre casă. Dar nu făcură asta şi ajunseră la timp la vapor. Darrah voia să coboare din maşină pentru o ultimă îmbrăţişare, dar surorile ei n-ar mai fi suportat asta, aşa că îi făcură doar cu mâna şi urcară cu maşinile pe feribotul care aştepta.

Darrah lăsă automobilul în parcare şi ieşi împreună cu Scup până la docul pentru feriboturi. Pe punte lumea făcea semne de rămas-bun, căpitanul dădu semnalul de plecare, iar *Island Home* începu să se desprindă de mai. Darrah încercă să se uite după surorile ei pe punte, însă nu le zări. Sylvia, Obadiah şi Jenny stăteau lângă balustradă, dând din mâini disperaţi şi strigând:

— La revedere, Scup! La revedere, mătuşă Darrah!

— La revedere! le strigă Darrah la rândul ei.

Ştia de ce surorile ei nu erau acolo. Aproape că le şi vedea rămânând în maşinile lor, în loc să iasă în aerul proaspăt de afară. Lumina era atât de puternică,

priveliştile atât de familiare, ideea nou invocată privind problema tatălui lor era atât de proaspătă, iar ele lăsau totul în urmă. Darrah urmări cu privirea vaporul cât putu, până când acesta părăsi portul şi o luă pe după West Chop, îndreptându-se spre Woods Hole.

Apoi se urcă înapoi în maşină împreună cu Scup şi, cu toate că feribotul nu se mai vedea, rămase exact acolo unde se afla, cu privirea aţintită spre locul unde zărise ultima oară uriaşul vapor care le purta departe pe surorile ei.

Capitolul 8

Darrah plănui să petreacă această noapte singură în vechea ei cameră din casa mare. Voia să-l vadă pe Andy, dar mai mult decât orice avea nevoie de timp pentru sine. Avea numărul de telefon de la librăria McCarthy; dar chiar dacă încercase să mai sune în timpul orelor de program din Irlanda, tot robotul telefonic îi răspunsese.

În momentul acela nu mai conta. Dulse zbura prin mintea ei, amintindu-i că pierderea era o mare forţă. Putea să pună gheara pe tine când te aşteptai mai puţin, să te împresoare ca un uragan şi să-ţi distrugă viaţa pe care o cunoşteai până atunci. Sau pierderea putea să se strecoare încet, ca o ceaţă care se furişează pe ascuns.

Forţa lui Dulse născută din pierdere umpluse paginile cărţilor lui Darrah. Putea să vadă această forţă venind, la început aflată la kilometri distanţă, doar ca nişte pete negre la orizont. Aproape începea să creadă că nu va veni niciodată mai aproape de-atât, că această forţă era posibil să hotărască să o lase în pace.

Boala şi moartea erau două niveluri ale pierderii; dispariţia fără explicaţie era un altul. Darrah o punea pe aceasta din urmă pe primul loc; presupunea că tatăl ei era mort, dar nu avuseseră niciodată ocazia să-şi ia rămas-bun sau să-l conducă pe ultimul drum. Nu exista nicio piatră de mormânt acoperită cu licheni, nicio aniversare în care să-şi poată concentra suferinţa şi amintirile.

Darrah şi surorile ei preţuiau obiectele de familie, însă totul trebuia să rămână aici, unde fuseseră întotdeauna. Masa, scaunele, picturile, covoarele manuale n-ar fi avut nicio însemnătate în niciun alt context.

Oasele o furnicau, întregul corp îi era în alertă maximă. Voia să se chircească sub cuverturi, îşi dorea să dea timpul înapoi, chiar dacă trebuia să mai trăiască o dată evenimentele trecute, până la un moment în care se aflau cu toţii împreună.

Singură în casa mare, Darrah plecă din camera ei şi

coborî la parter. Cele cinci pisici ieşiseră la vânătoare. Scup stătea întins lângă uşa bucătăriei, aşteptând să se întoarcă surorile lui Darrah şi copiii. Se aplecă şi mângâie câinele după urechi.

— Unde o să locuim? întrebă ea. Ce-o să facem?

La Hideaway, umpluse un carnet cu locurile în care voise mereu să locuiască: Paris, Eze, Portofino, Dublin, Connemara, Donegal, Nova Scoţia, Insula Prince Edward, Big Sur, Insulele San Juan. Cork era în capul listei.

Cum ar fi să locuiască într-un orăşel de lângă Cork, fără să ştie vreodată dacă îl va vedea pe tatăl ei trecând pe lângă ea? Pentru moment, în starea în care se afla, Cork căzuse de pe listă. În plus, nu voia deloc să se mute.

Să viseze la locuri noi era una, dar să locuiască într-adevăr acolo era cu totul altceva. Insula Vineyard îi intrase în sânge. Niciodată nu-şi dorise la modul serios să locuiască în altă parte. În plus, aici era şi Andy.

Îi sună telefonul mobil şi, oricât de mult ar fi vrut să nu răspundă, până la urmă răspunse.

— Alo?

— Mătuşă Darrah?

— Pete! exclamă ea, încântată să-i audă vocea.

— Am văzut că m-ai sunat, spuse el. Numărul tău îmi apărea pe telefon. Un apel nepreluat. Nu ai lăsat niciun mesaj.

— Nu, ştiu, spuse ea. Era ultima noastră cină aici şi mă gândeam atât de mult la tine.

— Ultima cină.

— Da, întări ea.

— La dracu'! Mergeţi mai departe cu vânzarea? Trebuia să fiu acolo!

— Oh, Pete. Tu ce mai faci? Ai probleme?

— Sunt bine.

— Mamei tale îi este foarte dor de tine. Şi ai o fiică minunată. Nu vrei să-ţi asumi responsabilitatea, să fii pe picioarele tale?

— Parcă ai fi de la Alcoolicii Anonimi, glumi el.

— De unde ştii tu? întrebă ea.

— Hm, nu contează. Să zicem să am intrat la o astfel de întâlnire o dată.

— Ai mers la o întâlnire a Alcoolicilor Anonimi? repetă ea mecanic, fiind luată pe nepregătite.

— Am încercat, dar… începu el. Vin acasă. Mi s-a stricat camionul chiar la marginea oraşului Denver. Am vrut să ajung acolo la timp ca să ajut la împachetat. Să o văd pe mama şi pe…

— Vanessa?

— Da.

Darrah ţinu telefonul strâns, simţind cum îi zâmbeşte sufletul.

— Faci ce trebuie, îl încuraja ea.

— Da, spuse el. În sfârşit. Deci, imediat ce reuşesc să-mi repar camionul, pot să vin în vizită la Vineyard?

— Cred că trebuie să mergi acasă, spuse Darrah. La Maryland, să-ţi vezi părinţii şi fiica.

— Dacă fac asta, pot să vin să-mi iau rămas-bun de la locul acela?

— Sigur, aprobă Darrah. Însă grăbeşte-te. Încheierea contractului este peste două săptămâni.

— Bine, spuse el. Trebuie să-mi repar camionul şi apoi vin.

— Bine, după ce treci pe-acasă, insistă ea.

Ceva din vocea lui o speria. Voia să îl ajute, să-i ofere bani ca să poată ajunge mai repede la Delia, dar până să mai spună ceva, legătura telefonică se întrerupse. Aşteptă un minut, dar când văzu că nu mai sună înapoi, apelă ea. Îi răspunse robotul telefonic, iar de această dată lăsă un mesaj.

— Pete, s-a întrerupt. Mă suni înapoi?

În afară de mobila grea, casa era aproape goală, cutiile de carton stivuite în colţurile fiecărei camere aşteptându-i pe cei de la mutări. Darrah deschise toate

ferestrele de la parter ca să lase vântul să intre. Mirosea a ocean şi a iarbă proaspătă. Auzea puii de baltă cântând dinspre mlaştini, lacuri şi păduri.

Ieşind din casă, se aşează pe treptele de piatră care dădeau spre lacul sărat. Scup se rezemă de ea. Amândoi ridicară privirea spre cer; gâşte în cârduri în formă de V-uri migrau spre nord, iar siluetele lor se reflectau pe suprafaţa lunii. Alergă în casă după telescopul lung de alamă, apoi ieşi repede. Cu telescopul aţintit spre lună, văzu alte păsări migratoare mai mici, zburând prin noapte: muscaţi, ciocârlii, rândunele, pitulici, colibri, păsări cu creastă roşie specifice zonei, sturzi şi multe altele, care se întorceau pentru vremea caldă.

Unele aterizau pe insulă, altele îşi continuau zborul spre alte destinaţii. Ştia că păsărilor le place să se întoarcă la locurile preferate, an după an. Zburau noaptea, iar la răsăritul soarelui găseau locuri înverzite sau împădurite în care să coboare ca să se odihnească. Egretele şi stârcii umpleau lacurile.

— Haide, îi spuse lui Scup.

Lăsând câteva ferestre deschise ca să poată intra pisicile bi casă, apucă cheile maşinii şi ieşi.

Nu era decât în jur de ora nouă. Conduse maşina în jos pe South Road spre State Road, apoi găsi cărarea şerpuită care ducea spre interiorul insulei, spre dealurile nisipoase şi copacii golaşi din spatele lui Oak Bluff.

Când era pe la jumătatea drumului, telefonul îi sună din nou şi era Delia super-încântată, aproape ameţită.

— Pete vine acasă! râse ea. Şi nu trebuie neapărat să te prefaci că nu ştii, pentru că mi-a spus că a vorbit cu tine. Tu l-ai convins?

— Era deja pe drum.

— Sunt atât de fericită, continuă Delia. Deja mi-e dor de tine, Darrah.

— Şi mie mi-e dor de tine, zise Darrah.

— Ai sunat la librărie?

— Da. Răspunde tot robotul telefonic.

— Păi, să mă anunţi ce se mai întâmplă, îi ceru Delia.

— Ştii că aşa voi face. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, încheie Delia.

Între timp, Darrah ajunsese şi opri maşina pe aleea nisipoasă care ducea la casa lui Andy. Lumina de aur a lunii se strecura printre brazii groşi. Ea şi Scup coborâră din maşină; auzind portiera trântindu-se, Andy ieşi din casă.

În picioarele goale, Darrah urcă scările. Îl înlănţui cu braţele de gât şi-l sărută îndelung. Scup rămase în picioare lângă ei, dând din coadă. După un minut, Andy o împinse uşurel în spate doar atât cât să o poată privi în ochi.

— Ai spus că vrei să fii singură în seara asta.

— Aşa am crezut.

— Eu eram aproape sigur că nu voiai asta, spuse el.

Pusese deja într-un colţ al bucătăriei holuri cu apă şi mâncare uscată pentru câini, Scup se duse glonţ acolo şi bău fericit şi nepăsător. Bucătăria lui Andy era mică şi eficientă. Darrah simţi un miros apetisant dinspre aragaz, dar Andy o conduse în sufragerie.

Era cam de mărimea holului de la intrarea în casa mare, şi dădea într-un dormitor chiar şi mai mic. Aceasta fusese odinioară un vechi depozit de gheaţă, iar Andy păstrase pereţii ciopliţi manual şi grinzile de cherestea. Fălcile unei balene încadrau o fereastră cu opt ochiuri de geam, care dădea spre câmpurile şi copacii din spate.

Darrah îşi dădu seama cât de rar venise aici până acum. De obicei, Andy venea la ea. Atinse oasele de balenă.

— Ce fel de balenă crezi că a fost asta?

— Un caşalot tânăr, o lămuri el. Străbunicul meu l-a prins.

Ea dădu din cap. Familia Mayhew se ocupase din moşi-strămoşi cu vânătoarea de balene pe Vineyard, la fel ca şi familia Daggett, cea a bunicului său matern.

Restul camerei adăpostea o canapea verde şi un

fotoliu, cărţi despre natură şi cuiburi de păsări de toate dimensiunile se aflau pe etajerele construite de el. Darrah se uită într-un cuib de lemn frumos împletit din rămurele închise la culoare şi fu surprinsă să vadă că era tivit cu păr negru.

— A căzut din liliacul tău acum câţiva ani, explică el. După ce puii şi-au luat zborul, iar mama lor a abandonat cuibul.

Ea se uită în continuare împrejur şi găsi o poză pe care o făcuse el – într-o excursie din septembrie anul trecut, în jurul farului din Aquinnah şi mai jos, spre Lobsterville. O înfăţişa pe ea zâmbind, iar soarele strălucea cu putere în vreme ce ea încerca să-şi umbrească ochii cu mâna. Dar nu puteai să nu observi afecţiunea pe care o nutrea faţă de cel care îi făcea poza. Rămase cu ochii aţintiţi asupra pozei şi aproape că nu-şi dădu seama că mama ei mai era încă în viaţă arunci.

— S-au întâmplat atâtea de-atunci, spuse ea.

— Nu tot ce s-a întâmplat este rău, zise Andy venind alături de ea.

— Nu, aşa este.

Darrah se uită la colecţia lui de pene de pescăruşi şi şoimi, un ghemotoc de pene de bufniţă, melci cu cochilie şi scoici ca un brici, o cutie de tutun în care se afla momeala veche şi uscată pe care o folosea la pescuit – îşi amintea când îi povestise cum târâse după el un biban de aproape un metru jumătate lungime şi apoi găsise alţi trei peşti-momeală atârnaţi de buza lui inferioară.

Rămăşiţe de lemn răsucit, roase de mare şi arse de soare, adunate în timpul plimbărilor pe plajă. Darrah îi simţi mâinile pe umeri şi se întoarse spre el. El o sărută apăsat, iar ea se lipi de el. Apoi o conduse în dormitor.

Era întuneric, singura lumină venind din camera alăturată. Îşi cunoşteau corpurile pe de rost. Ea întinse mâna, îi simţi bărbăţia excitată şi se întinse pe pat. Cu ochii închişi, îi simţi buzele explorând-o şi făcând-o să se crispeze. El era în genunchi, iar ea îi ţinea capul în mâini,

arcuindu-şi spatele.

Ar fi putut să aibă un orgasm chiar atunci, dat avea nevoie să-l simtă în ea.

— Andy, şopti Darrah.

Îl trase spre ea. Genunchii ei se desfăcură şi mai mult când el se strecură în pat, iar ea îl simţi cum o pătrunde, fierbinte. Îi simţi şoldurile lovindu-se de şoldurile ei, mai tare, şi mai tare. Andy băgă mâna între picioarele ei şi o mângâie, iar ea se scutură şi se zvârcoli de dulci fiori, şi la fel făcu şi el.

Trecu mult timp. Ea adormi, iar când se trezi, îl simţi în spatele ei, cu un braţ peste pieptul ei. Andy trăsese o pătură deasupra lor.

— Te-ai trezit? întrebă ea.

— Da, răspunse el. Aşteptam să te trezeşti şi tu.

— Să plec în Irlanda? zise ea.

— Ai putea, îi confirmă el.

— Dar nu acum, aşa-i? Ar trebui să aştept până predau casa noilor proprietari şi apoi să merg acolo.

— Ai putea să faci asta, fii el de acord.

Îşi simţea sufletul prăbuşindu-se. Voia să rămână aici pentru totdeauna, împreună cu Scup şi pisicile.

Andy o întoarse spre el şi îi dădu la o parte părul de pe faţă, sărutând-o atât de tandru, încât simţi sărutarea până-n vârful degetelor de la picioare.

— Darrah McCarthy.

— Nu vreau să plec.

— Cred că trebuie. Tu şi surorile tale, sau oricare dintre voi poate să se desprindă de viaţa de familie, trebuie să mergeţi în Irlanda şi să întoarceţi fiecare piatră până când îl găsiţi pe tatăl vostru, sau până aflaţi ce s-a întâmplat cu el.

— Serios?

— Da, întări Andy privind-o în ochi. Ştii că asta trebuie să faci, iar eu ştiu că vrei s-o faci.

Ea dădu din cap, ştiind că tocmai luase hotărârea să

meargă în Irlanda. Se lipi de trupul lui Andy, închizând ochii strâns. Era atât de cald; voia să-l atingă cu fiecare centimetru al corpului. Îi uneau fire invizibile care îi ţineau laolaltă într-o lume doar a lor, care exista fie că erau împreună sau nu.

Capitolul 9

În zilele următoare, Darrah îşi sună surorile pentru a le împărtăşi planul ei. Amândouă speraseră că o vor putea însoţi, însă acum Delia trebuia să rămână acasă şi să-l aştepte pe Pete. Rory îl sunase pe Jonathan să ia copiii şi pe Sylvia pentru o săptămână, două. El locuia chiar în acelaşi cartier unde se afla şcoala lor, aşa că nu s-ar fi schimbat nimic.

— Şi Alys? întrebă Darrah.

— Jonathan e convins că-i vrea. Îşi doreşte atât de mult copiii, încât i-a spus lui Alys să plece de acasă până mă întorc eu.

— Foarte frumos din partea lui Jonathan, spuse Darrah.

Morgan Ludlow era plecată să le arate nişte proprietăţi unor clienţi atunci când îi telefonă Darrah, aşa că ea îi lăsă vorbă că va fi plecată în Irlanda pentru câteva zile. Morgan putea s-o caute la telefonul mobil sau pe e-mail. Între timp, putea să discute cu acelaşi avocat pe probleme imobiliare pe care îl folosise mereu familia lui Darrah – Ban Packard, din Edgartown.

Andy promise că îi va hrăni pe Scup şi pisicile. Era ora prânzului, iar el venise să o însoţească la aeroport. Dar soarele bătea cu putere, făcând despărţirea şi mai grea. Se uită prin curte, văzu toate treburile de primăvară care trebuiau făcute.

— Nici nu ştii cât de mult o să-mi lipsească să smulg buruienile, spuse ea.

— O să găseşti alte buruieni, îi replică el.

— Dar nu vreau alte buruieni. Vreau buruienile noastre.

— O să fie bine, Darrah McCarthy, O să fie foarte bine.

Slavă cerului pentru Andy Mayhew. El o duse cu maşina la aeroportul de pe Martha’s Vineyard, conducând-o la terminal după ce îşi predă valiza. Stătu alături de ea,

ca şi cum ar fi avut de gând să o însoţească. Darrah avu un moment de panică, verificând dacă are paşaportul. Andy rămase calm şi îi desfăcu geanta ca să poată căuta te ea.

— Îl am, răsuflă ea uşurată.

— Asta-i bine. Eşti gata acum?

Ea confirmă dând din cap.

— Călătorie plăcută şi să găseşti tot ce cauţi.

— Crezi că e acolo?

Andy zâmbi şi ridică din umeri. Ea se uită la chipul lui bătut de vreme, la ridurile adânci din jurul ochilor, şi văzu dragoste, emoţie şi integritate. Era cel mai bun om pe care îl cunoştea.

— E timpul să pleci, Darrah, spuse el. Deja se face îmbarcarea în avion.

— Mulţumesc că ai grijă de animale, îi zise ea.

— Nu-ţi face nicio grijă. O să fie bine toate. Ne vedem când te întorci.

Se sărutară, iar ea îi dădu însoţitorului de bord permisul de îmbarcare, ieşind pe poartă. Se îmbarcă în zborul Cape Air spre Boston; se simţea ciudat. Nu mai plecase de pe insulă de mult timp. Elicele începură să se învârtă şi avionul se îndreptă spre pistă.

Andy ieşise în cealaltă parte a micii clădiri şi o privea plecând. Darrah puse palma pe fereastră în semn de rămas-bun. Motoarele se puseră în mişcare, avionul prinse viteză pe pistă, apoi se ridică, clătinându-se în curenţii de aer, se înălţă şi apoi o luă direct spre Boston.

Când aterizară, ea se grăbi prin aglomeraţie spre Aer Lingus. Rory era deja acolo – venise cu maşina direct de la Old Lyme. Se oprise la zona cu gustări şi cumpărase nişte sandvişuri pentru cină.

— Cum a fost zborul? întrebă Rory îmbrăţişând-o.

— Scurt. A fost bine. Chiar vrem să facem asta?

— Sigur că da! Aş vrea să fie şi Delia aici, spuse Rory. Dar este acasă, îl aşteaptă pe Pete. Stă la fereastra din bucătărie şi aşteaptă să îi vadă farurile maşinii, cred.

— Pete nu a ajuns încă acasă? se miră Darrah.

Rory scutură din cap.

— A avut nevoie să-i trimită părinţii nişte bani ca să-şi repare camionul. Delia ştia ce avea să spună Jim despre asta, aşa că i-a trimis ea.

Găsiră locuri în sala de aşteptare în mijlocul unei mari familii de roşcaţi cu pistrui.

— Irlandezi negri, o auzi Darrah pe femeia de lângă ea şoptindu-i soţului.

Se anunţă zborul lor, iar ele îşi făcură drum spre avion. Aveau locurile chiar lângă aripă. Rory stătea la geam; Darrah era prinsă la mijloc, lângă un bărbat care vorbea tare la telefonul mobil. Avionul se umplu repede şi în curând însoţitorul de bord se grăbea pe culoar, închizând dulapurile pentru bagaje de deasupra pasagerilor. Uşa fu blocată, bărbatul opri telefonul mobil şi avionul începu să se mişte îndepărtându-se de porţi.

— Simt că trebuie să sărbătorim, îi mărturisi Rory.

— Prima oară când mergem în Irlanda.

Pilotul anunţă că se pregăteau de decolare. Porni motoarele şi o luă spre pista principală. Darrah şi Rory se ţineau de mâini.

— Sărută şi zboară, spuse Rory, şi aşa şi făcură.

Avionul se ridică de la sol, se aplecă puţin spre dreapta şi erau deja deasupra Atlanticului. Darrah se aplecă peste Rory ca să se poată uita amândouă pe fereastră. Bostonul şi, în curând, întreaga Coastă de Est se pierdură din vedere. Venea amurgul.

Darrah văzu apa cu coame albe lărgindu-se oriunde vedeai cu ochii. Aveau să zboare şapte ore ca să o traverseze; tatăl ei avusese nevoie de o lună, cu barca.

O simţi pe Dulse în ea, vechiul spirit al multor călătorii pe mare, şi-şi dorea să fi avut loc, în spaţiul strâmt dintre scaune, să-şi scoată instrumentele de desenat şi să înceapă o nouă poveste.

Rory se uita drept în faţă, iar Darrah îşi concentră atenţia pe fereastra micuţă. Însoţitorul de bord trecea cu

căruciorul cu băuturi pe culoar. Ajunseseră deasupra norilor, iar oceanul era invizibil. Darrah mâzgălea pe şerveţel imagini cu Dulse.

Rory scoase cutia cu sandvişuri.

— Roşii, mozzarella şi busuioc pe aluat dospit, pentru amândouă.

— Nu mi-e foame, spuse Darrah.

— Ba sigur că îţi este.

— Rory…

— Avem nevoie de putere pentru ceea ce vrem să facem, decretă Rory. De toată puterea. Nici măcar nu pomenesc de Vineyard. Dar tata… Trebuie să fim puternice pentru ceea ce vom găsi, indiferent ce va fi.

— Nicio variantă nu este bună, spuse Darrah întorcându-se cu faţa spre sora ei. Dacă este în viaţă, înseamnă că a ales să-şi petreacă viaţa fără noi. Iar dacă este mort… este mort. O să plângem după el şi de-acum încolo.

— Nu ne-am oprit niciodată din plâns, spuse Rory. Doar că nici nu ştiam exact ce se întâmplă.

— Da, aşa este.

Rory sorbi din paharul ei cu whisky dublu.

— Am nevoie de întăriri pentru ceea ce ne aşteaptă. Se uită la Darrah. Şi dincolo de asta. Aproape că este şi mai greu atunci când eu şi Jonathan ne înţelegem bine. Chiar am putut să stăm de vorbă faţă-n faţă despre faptul că Alys nu este acolo cu copiii.

— Asta e minunat.

— Acum nu vreau să port un război cu el. Doar îl vreau înapoi. În mintea mea este o buclă: De ce a trebuit să mă părăsească? Ştiam totul unul despre celălalt. Nu va avea niciodată asta cu ea.

— Ştiu, spuse Darrah. Probabil că e şi el conştient de asta.

— Chiar aşa este, spuse Rory. Urăşte ceea ce-mi face. Dar îşi doreşte atât de mult să evadeze, încât nu se poate

abţine.

— Pari mai calmă în legătură cu asta decât erai la Vineyard.

— M-am jucat împreună cu el pe fiecare centimetru de pe insula aia. Nu ştiu. Poate faptul că o să dăm de tata m-a mai liniştit. Poate e magia de a zbura spre amurg peste ocean. Să ieşi din timp.

— Cred că trebuie să fie foarte greu să faci o căsnicie să dureze, spuse Darrah.

Rory ridică din umeri.

— Am crezut că va fi uşor – pur şi simplu îl iubeşti pe celălalt. Sunt sătulă de cât m-am chinuit să-mi dau seama unde am greşit.

Darrah aproape că-l vedea pe Andy acasă, având grijă de Scup şi de pisici. Oare relaţia lor fusese atât de durabilă pentru că nu se mutaseră niciodată împreună, pentru că nu oficializaseră niciodată relaţia lor?

În curând începu filmul, iar însoţitorul de bord veni să tragă jaluzelele la geamuri. Pe cele de la geamul lot le lăsă puţin ridicate ca să se poată uita la stele. Rory îşi puse căştile la urechi şi se cufundă în vizionarea filmului.

Era prea întuneric ca să poată vedea marea de dedesubt. Şi-l imagina pe tatăl ei navigând în întuneric, având doar stelele drept ghid. Oare se gândise la Darrah în timpul călătoriei spre Irlanda, la discuţiile despre constelaţii pe care le avuseseră?

Se uită spre cer, un milion de stele păreau atârnate la capătul aripii avionului. O conduceau la tatăl ei. Îi fusese atât de dor şi avea atâta nevoie de el?

PARTEA A TREIA

Oh, tată drag, ades te-ascult, de Erm Isle cum depeni.
Cu dealuri mari, cu văi verzui, cu munţii plini de jnepeni,
Se zice că-i tărâm de basm, în care – un sfânt adastă.
De ce-ai abandonat-o tu, motivul mi-l arată.

Din *Skibbereen*, baladă populară irlandeză

Capitolul 10

Aterizară la Dublin, iar Rory îşi dori să fi avut timp să viziteze Trinity College, grădinile numite St. Stephen's Green, clădirea Four Courts şi râul Liffey. O viaţă de lecturi din Yeats, Synge şi Joyce o învăţaseră despre Irlanda şi fuseseră singura ei metodă de a fi mereu în legătură cu tatăl ei.

Rory ştia că Darrah înţelegea dispariţia acestuia prin desenele pe care le făcea şi, ca mulţi alţii dintre cititorii lui Darrah, Rory le admira pe Dulse şi pe surorile ei, urmându-le pe potecile labirintului plină de curiozitate şi durere, carte după carte. Fiecare dintre surorile McCarthy îşi căutase în felul ei rădăcinile prin intermediul poeziei şi al literaturii, îşi folosiseră imaginaţia pentru a străpunge enigma Irlandei şi a tatălui lor.

Un zbor de legătură le duse în Cork. Marea întrebare care se punea era dacă să închirieze o maşină şi să înveţe să conducă pe partea dreaptă a drumului, sau să angajeze un şofer. Merseră la ghişeul de închirieri maşini şi luară o maşină Opel Corsa, mică şi, potrivit agentului, perfectă ca să-şi croiască drum pe drumurile înguste de ţară, mărginite de garduri vii.

— Nu încurajăm şoferii care vin pentru prima oară aici să închirieze maşini mari. Odată ce v-aţi obişnuit cu condusul, veniţi înapoi şi puteţi să luaţi orice altă maşină, spuse ea.

Surorile îi mulţumiră, luară cheile şi merseră să găsească maşina. Avea culoarea bej şi era mică, aşa cum fuseseră anunţate.

— Arată de parcă am putea s-o luăm şi s-o cărăm ca pe un bagaj de mână, spuse Rory. Ştii ce e ciudat? Voiam să o întreb pe acea doamnă agent dacă îl cunoaşte pe tata. Fiind în Cork, îmi vine să întreb pe toată lumea.

— Ştiu, spuse Darrah. Şi mie îmi vine la fel. Ei bine, cine conduce prima? Facem cu schimbul.

— Tu m-ai învăţat să conduc în stil standard. Cred că

ai onoarea să fii prima.

Înghesuită bagajele în micul portbagaj, apoi se urcară în maşină. Rory se bucura că Darrah luase cu ea ghiduri turistice şi un atlas rutier complet al Irlandei. Diferenţa de fus orar o seca de energie, dar nu spuse nimic. Darrah părea concentrată, exact aşa cum era când desena. Exersă puţin prin parcare pe stilul de condus pe partea dreaptă a drumului.

— Parcă sunt Alice în Ţara Minunilor, spuse ea. Mă simt de parcă aş fi băut o poţiune şi dreapta a devenit stânga, sus e jos, iar noi conducem pe partea greşită a drumului, doar că este partea corectă…

— Ne oprim să bem un ceai? Că tot am ajuns în Irlanda… Să ne cazăm la un hotel şi să scăpăm de senzaţia de rău provocată de diferenţa de fus orar cu un pui de somn?

Darrah îi aruncă un zâmbet:

— Dă-ţi scaunul pe spate dacă ai loc. Sunt gata să conduc. Se opriră la un magazin şi folosiră primii lor euro ca să cumpere două pahare de ceai pentru micul dejun la pachet.

Rory se lăsă pe spate, uimită de capacitatea lui Darrah de a conduce pe şoselele necunoscute. Aşa cum spusese agentul de unde închiriaseră maşina, multe dintre ele erau străjuite de garduri vii înalte, fiind imposibil să vezi după colţ. Dar când se deschise şoseaua, Rory fu uluită să descopere cea mai frumoasă privelişte pe care o văzuse vreodată – parcă era Insula Vineyard cu castele şi o paletă de culori mai vie.

Pe câmpurile verzi se vedeau din loc în loc ziduri acoperite cu muşchi negru, garduri vii întunecate şi păduri dese.

Cu toate că existau indicatoare care arătau spre Cork City şi Cobh, Darrah conduse maşina spre sud-vest pe şoseaua N71. Rory ştia că se îndreptau spre Skibbereen.

Rory citi dintr-un ghid turistic:

— „Skibbereen înseamnă «un mic port pentru bărci».

A fost unul dintre locurile cel mai aspru lovite de foametea din 1848. Zece mii de victime sunt îngropate în Gropile Comune ale Foametei din cimitirul Abbeystrowry. Râul Ilen traversează oraşul”.

— Mă întreb câţi dintre strămoşii noştri au murit de foame.

— Nu pot să-mi explic de ce anume, spuse Rory, dar asta mă ajută să-l înţeleg mai bine pe tata. Încerc din greu să pricep ce s-a întâmplat cu el. Voia să se asigure împotriva unei alte crize.

— Mereu îşi fuma ţigările şi se uita în largul mării, de parcă ar fi putut să vadă Irlanda. Nu înţelegi mai bine relaţia pe care a avut-o cu bunica? Ea provenea dintr-o familie atât de privilegiată. Chiar şi în Anglia, aveau o casă la Londra şi o proprietate la ţară în provincia Kent. Probabil că o privea ca venind din altă lume.

— Proprietatea din Kent avea un nume, spuse Rory. Oare care era? Mă întreb de ce nu ne-a dus niciodată acolo.

— Se numea Chichester, o lămuri Darrah. Cred că i-a revenit fratelui ei, iar ei doi nu se înţelegeau bine. Dar ea a crescut călărind cai, pescuind somoni şi îmbrăcându-se special pentru cină.

— Asta nu s-a schimbat niciodată, spuse Rory.

Se gândea la tatăl ei, ai cărui strămoşi suferiseră şi muriseră pentru că recolta de cartofi nu fusese bună, şi care se uita la soţia şi la soacra lui şi, uneori, la fiicele care se îmbrăcau frumos pentru mesele obişnuite în casa din Vineyard.

Apropiindu-se de Skibbereen, se îndreptau spre râul Ilen, care curgea spre Marea Celtică. Chiar şi aerul sărat mirosea la fel ca pe Insula Vineyard, se gândi Rory. Când ajunseră în oraş, lăsară maşina într-o parcare publică. Rory voia să ia prânzul, aşa că găsiră un pub drăguţ în centrul oraşului.

— Hai să luăm un prânz liniştit, spuse Rory, încercând să mai risipească din tensiunea resimţită de

Darrah, vizibilă în ochi şi în venele de pe gât. Şi apoi o să căutăm.

— Bine, fu de acord Darrah.

Se aşezară într-un separeu însorit, lângă un geam mare. Meniul era plin de feluri de mâncare ca acasă, şi când Rory o văzu pe Darrah căutând salatele, comandă ea pentru amândouă: peşte cu cartofi prăjiţi şi plăcintă cu came.

— Putem să le împărţim, amândouă par să fie foarte bune, spuse Rory. Comandă o bere Guinness pentru ea, iar Darrah ceru o Cola fără zahăr.

— Peştele ăsta este minunat! exclamă Rory. La fel de bun ca şi codul din New England. Mă întreb ce peşte o fi. Iar aluatul – oo! Gustă-l!

— L-am gustat, este bun, spuse Darrah. Şi la fel şi plăcinta cu came.

Încântată că nu trebuie să-şi menţină silueta perfect zveltă pentru cazul în care ar fi apărut Jonathan ca să-i spună că şi-a dat seama că a făcut greşeala vieţii lui, Rory se înfruptă din ambele feluri de mâncare şi se simţi minunat.

Plătiră şi apoi îl întrebară pe proprietarul cu părul alb cum să ajungă la librăria locală. Se dovedi că existau două astfel de librării – cea mai cunoscută de pe Main Street şi una mai mică, o librărie obişnuită, chiar la ieşirea din oraş, lângă Abbeystrowry.

— Ştiţi cumva care dintre ele este librăria McCarthy? întrebă Darrah.

— Cea de la ieşirea din oraş, spuse el. Dar nu sunt sigur că mai este administrată de un McCarthy. Timpurile se schimbă, dar numele acesta valorează cât greutatea lui în aur, credeţi-mă. Staţi să vă arăt cum ajungeţi acolo.

— De ce este atât de valoros acest nume?

— Păi, e un nume frumos, spuse el.

— Nu se întâmplă să-l cunoaşteţi pe Michael McCarthy? întrebă ea. Ar avea în jur de şaptezeci şi cinci de ani.

— Oh, dragă, izbucni în râs proprietarul, uitându-se în sus de la biroul său. Sunteţi conştientă că numele cel mai comun în Skibbereen şi în mare parte din Cork este McCarthy? Probabil cunosc vreo zece Mike cu numele ăsta. Mai ştiţi şi altceva despre el?

— A locuit în Statele Unite în urmă cu aproximativ treizeci de ani, spuse Darrah. Era înalt, cu părul de culoare închisă şi a navigat înspre Irlanda pe o barcă construită de el.

— Ei bine, un sfert din Irlanda a locuit în State la un moment dat. Dar navigatul cu barca şi părul de culoare închisă ar putea să-l diferenţieze. Majoritatea bărbaţilor McCarthy sunt roşcaţi ca şi mine. Am încărunţit acum, desigur, aşa cum probabil că s-a întâmplat şi cu Michael McCarthy al vostru. Cine este, pot să vă întreb?

— Tatăl nostru, îl lămuri Darrah.

— Ah! Păi, vă doresc noroc să-l găsiţi. E prost făcut grămadă dacă se ascunde de voi.

— Mulţumim, zise Darrah scuturându-i mâna. Ea zâmbi. Dacă îl vedeţi, vă rugăm să-i spuneţi că îl căutăm.

— Cu siguranţă. Cum vă numiţi?

— Darrah McCarthy şi Rory Chase.

— Mă bucur să vă cunosc. Eu sunt Frank Donovan, spuse el zâmbind larg. Vă rog să-mi spuneţi dacă vă mai pot ajuta cu ceva.

— Aşa vom face, îl asigură Rory.

Darrah merse înapoi spre drumul N71 şi conduse vreo doi kilometri spre Abbeystrowry. Vegetaţia era luxuriantă, de un verde crud. Urmând indicaţiile lui Frank, găsi librăria într-un hambar argintiu bătut de vreme, la marginea unui întins câmp înverzit, înconjurat de ziduri masive de piatră. Îşi folosi iPhone-ul ca să facă poze şi să i le trimită lui Andy. Şi apoi fotografie librăria, pentru Delia.

În depărtare zări o biserică acoperită cu plante agăţătoare, căreia doar vârful unui zid i se mai zărea, golaş. Se simţi atrasă într-acolo; nu era acesta locul în care se aflau îngropate atâtea victime ale foametei? câţi

McCarthy avea să găsească?

— Eşti pregătită să intrăm? întrebă Rory. Sau ai şi tu emoţii? Mie mi se pare că am o mie de fluturi înnebuniţi în stomac!

— Acum când ştim cât de obişnuit este acest nume, îţi dai seama cât de greu va fi să găsim ceva? Ce proastă am fost să cred că librăria McCarhty ar putea să ne dea vreun indiciu. Suntem familia Smith a Irlandei.

— Eşti o proastă făcută grămadă! spuse Rory izbucnind în râs.

Cele două surori îşi luară inima-n dinţi şi intrară în hambarul-librărie. Era înţesat cu rafturi de cărţi – de-a lungul fiecărui perete exterior şi chiar şi deasupra rafturilor de pe fiecare culoar. Rory şi Darrah se plimbară încet printr-o secţiune a magazinului, observând că multe cărţi aveau ca subiect foametea. O altă secţiune se ocupa de genealogii, iar alta părea plină cu nenumărate exemplare din recensământul regiunii Cork, până în urmă cu un secol.

Când ajunseră în fundul încăperii, găsiră un tânăr care stătea la un birou înalt şi fuma cufundat în lectura unei cărţi. Era foarte slab, cu părul roşcat şi ochelari cu rame negre.

— Mă scuzaţi, începu Darrah.

— Oh, nu v-am auzit când aţi intrat, spuse el. Căutaţi ceva anume?

— De fapt, o informaţie, îl lămuri Darrah. Sunteţi cumva un McCarthy?

— Mama este, răspunse el. Eu sunt un Collins. Numele meu este Jimmy Collins.

Darrah se prezentă pe sine şi apoi pe Rory. Îi spuse în linii mari care era motivul pentru care se aflau în Irlanda.

— Ştiu că este o nebunie, dat fiind cât de obişnuit este acest nume, dar se întâmplă cumva să cunoaşteţi pe cineva cu numele de Michael McCarthy, care are în jur de şaptezeci şi cinci de ani?

— Avea părul închis la culoare şi a venit aici din

Statele Unite, completă Rory.

— Oh, nu ştiu, spuse Jimmy. Aţi putea s-o întrebaţi pe mama când vine, ceea ce nu se întâmplă prea des. Ea şi prietenul ei au o rulotă şi fac tot timpul excursii prin Kerry şi Connemara.

— Câţi ani are el, dacă nu te deranjează întrebarea? vru Rory să ştie.

— Rory! o apostrofă Darrah.

— Oh, nu-i nicio problemă. Ea este prea bătrână ca să se învârtă cu tinerelul ăla ticălos. Puteţi să vă imaginaţi că a fost doar cu un an mai mare decât mine în şcoală? Iar ea are patruzeci şi cinci de ani.

— Bine, mulţumim.

— Aţi putea să-mi daţi mai multe informaţii, cum ar fi data naşterii, parohia, numele părinţilor, ocupaţia, ce îi place, le ceru Jimmy.

— Data naşterii era, este, 21 martie, menţionă Darrah. Şi este constructor de bărci. La fel ca tatăl şi bunicul lui.

— Sunt mulţi din ăştia în Cobh şi Kinsale, spuse Jimmy. Dar dacă îi aflaţi parohia, puteţi fi sigure că veţi afla tot ce aveţi nevoie de la preot. Asta dacă nu cumva au ars registrele, aşa cum s-a întâmplat la Dublin.

Surorile îi mulţumiră şi cumpărară câteva cărţi. Apoi ieşiră în aerul proaspăt, fericite să scape de mucezeala dinăuntru. Darrah se gândea cât de puţine ştia de fapt despre biografia şi despre trecutul tatălui ei. Plecase când ea era atât de tânără; cu siguranţă, dacă ar fi avut mai mult timp împreună, i-ar fi pus un milion de întrebări pertinente.

— Ar trebui să le spunem oamenilor că a traversat singur Atlanticul în barca lui, fu de părere Rory. Asta ar putea să le împrospăteze memoria.

— Ai dreptate, admise Darrah.

Fără să se consulte în legătură cu asta, porniră amândouă să traverseze câmpul spre biserica în ruine şi intrară în cimitirul Abbeystrowry. Păşiră în curtea bisericii,

zărind o tăbliţă pe un zid de piatră:

Comitetul Foametei din Skibbereen
Zona cu plăci memoriale
Pentru rudele şi prietenii celor decedaţi
Contactaţi comitetul 028 – 21704 sau 028 – 21466

— Ce înseamnă asta? o întrebă Rory pe Darrah.

Aceasta ridică din umeri citind plăcuţa următoare, care arăta drumul spre Centrul de Moşteniri Culturale din Skibbereen.

— Fata mea, asta înseamnă – începu o bătrână îmbrăcată în negru, cu un şal negru de dantelă pe cap – că morţii sunt îngropaţi aici în gropi comune. Erau atât de mulţi cei care mureau, încât cimitirul nu putea să ţină pasul cu ei. Pur şi simplu turnau apă de var pe ei şi îi băgau în groapă.

— Şi cum ai putea găsi mormântul unui membru al familiei?

— Nu poţi, spuse ea. Dacă ai motive să crezi că ai pierdut pe cineva în timpul foametei, poţi să suni la comitet, iar ei îţi pot da permisiunea să pui propria piatră de mormânt sau alt însemn.

— Mulţumesc, spuse Darrah şocată.

Surorile se mai plimbară pe acolo o vreme, observând cât de multe pietre funerare marcau morminte ale unor McCarthy. Găsiră un Michael, care murise în 1847, lespedea de granit fiind lăsată acolo de „străstrănepoţii iubitori”. Sculptura era veche, având marginile tocite de timp şi de vreme; nu se putea şti când anume fusese pusă acea piatră.

Se adunau norii dinspre mare şi începură să cadă primele picături de ploaie. Darrah şi Rory se grăbiră spre maşină, înapoi la librărie. Găsiră un bilet pe parbriz.

Mama a dat telefon şi a spus că, dacă vă poate ajuta

să-l găsiţi pe tatăl vostru, s-o contactaţi când se întoarce. Îmi pare rău să vă spun asta, dar numai Dumnezeu ştie când o să se întâmple acest lucru.

Jimmy

— Mă întreb când se va întoarce, spuse Rory, urcându-se în maşină exact când ploaia deveni torenţială. Jimmy crede că mama lui şi iubitul ei tinerel străbat ţara în lung şi-n lat cu rulota.

— Hai s-o sunăm pe Delia după ce găsim un hotel, veni Darrah cu o idee. Şi să-i spunem ce se întâmplă. Poate ca ştie mai mult decât noi despre parohia tatii.

— Aşa e, aprobă Rory. Ea este cea religioasă.

— Amin, o aprobă Darrah.

Capitolul 11

Delia aproape leşină când răspunse la telefon. Sărea ori de câte ori suna, în aşteptarea lui Pete; în plus, nici măcar nu se aştepta să aibă veşti de la Darrah şi Rory atât de curând. Astfel că, ţinând receptorul în mână, se lăsă uşor pe spate pe pat. Surorile ei ceruseră un apel internaţional în camera de hotel cu vedere spre portul Kinsale.

— Kinsale este minunat, îi povesti Darrah. Şi plin de restaurante drăguţe. Foarte diferit de ceea ce mă aşteptam eu.

— Este capitala gastronomică a Irlandei, le anunţă Delia.

— De unde ştii? vru Rory să afle.

— Citesc cărţi de bucate şi urmăresc emisiuni despre gătit şi, desigur, ori de câte ori se pomeneşte de Irlanda…

— Ce face Pete? întrebă Darrah. A ajuns bine acasă?

Delia strânse ochii cât putu de tare. Nu putea suporta să le spună surorilor ei. Îl auzi pe Jim strigând de la parter:

— Cine sună la ora asta? întrebă el.

— Darrah şi Rory, strigă şi Delia cu mâna pe receptor.

— Delia? Este totul în regulă? întrebă Darrah.

Delia ţinuse în ea totul atât de mult – zile în şir de-acum. Îşi luase o figură curajoasă pentru Jim, ca să nu îngreuneze lucrurile şi mai mult pentru ei doi. Îşi trase o pernă pe faţă şi o muşcă cu putere, ca să nu ţipe.

Se forţă să-şi controleze vocea, fără să poată răspunde la întrebare.

— Cum merg lucrurile la voi? Aveţi vreo pistă?

— De fapt, avem nevoie să ştim care era parohia tatii. Şi al doilea prenume. Şi numele părinţilor săi. Şişări Rory.

— Parohia era Cobh, dioceza Cloyne, iar familia lui mergea la liturghie ia Catedrala St. Colman, le lămuri Delia. Părinţii săi erau James şi Margaret Mahoney

McCarthy, iar el a fost botezat de arhiepiscop Michael Francis McCarthy.

— De unde ştii toate astea? se miră Rory.

— I-am găsit cartea de rugăciuni, spuse Delia. Când eram mică. Iar mama mi-a dat voie s-o păstrez după ce el a plecat. Toate informaţiile acestea erau pe prima pagină – un scris de mână frumos şi delicat; trebuie să fi fost scrisul mamei lui.

Oh, simţea iar cum o străpunge dorul, dragostea de mamă, durerea de a fi părăsită, de a pierde pe cineva drag. Ochii îi înotau în lacrimi şi, pentru că era întinsă pe spate, lacrimile îi curseră pe obraji şi apoi în urechi.

— Delia? întrebă Darrah din nou, cu vocea extrem de blândă.

Delia ţinea în braţe perna şi se legăna înainte şi-napoi. O puse pe burtă, apăsând cât de tare putu doar ca să îşi ţină firea.

— Pete, începu Delia, abia putând să-şi adune cuvintele. Nu a venit acasă.

— Oh, Delia! zise Darrah.

— Iubito, începu Rory, îmi pare rău, dar nu e posibil să fie încă pe drum? Dar să nu fi ajuns încă?

— Jim nu crede asta. El spune că Pete voia doar banii pe care i-am trimis. A fost un truc ca să ne facă pe noi să plătim pentru reparaţia camionului. Jim crede… crede că Pete a vrut banii pentru droguri!

— Ar face asta? vru Rory să afle.

— Rory! o apostrofă Delia.

— Nu, vreau să spun, desigur că nu droguri. Dar poate pentru altceva?

— Ne-a sunat de la Denver şi n-am mai auzit de el de atunci. Ar fi putut avea un accident, să i se fi întâmplat ceva groaznic, dar noi cum putem să aflăm?

— Este pe drum spre casă, spuse Rory. Nu-l ajuţi cu nimic făcându-ţi atâtea griji. Urcă-te într-un avion şi vino aici.

— Delia, nu trebuie să faci asta, interveni Darrah. Dacă trebuie să stai acolo şi să-l aştepţi…

— Nu ştiu ce să fac, mărturisi Delia. Nu răspunde la telefon – doar primim un mesaj că i s-a oprit furnizarea serviciului de telefonie mobilă. Probabil că nu a avut bani să-şi plătească factura. Mă cert cu Jim tot timpul. În loc să fim uniţi, el mă acuză că sunt prea moale cu Pete, iar eu îi spun că-l tratează pe Pete ca pe un criminal înainte să ştim întreaga poveste.

— Ai sunat la poliţia din Denver? întrebă Darrah.

— Da, dar ei nu ştiu nimic. Am sunat şi la garajul la care a spus că-şi repară camionul, dar el nu a folosit banii pentru asta. Nu aveau nici cea mai mică idee cine este! A trecut aproape o săptămână, şi nicio veste.

— Poate din cauza telefonului, spuse Darrah.

— Crezi?

— Da.

— Vreau să cred asta, spuse Delia. Poate ar trebui să vin cu voi acolo. Este groaznic acum aici. Va găsi el o cale să mă sune pe mobil dacă vrea – sau pe tine, Darrah. Cât timp aţi fost plecate, am primit telefoane de la Morgan Ludlow care m-a întrebat tot felul de lucruri. Cât de adâncă este fântâna noastră, dacă a fost săpată cu unelte sau au fost folosite utilaje, cât de departe este fosa septică, dacă ne-am gândit vreodată să construim o piscină între casa mare şi Hideaway…

— Asta înseamnă că vor păstra?…

— Nu, o întrerupse Delia. Vor demola totul. Voia doar să ştie dacă am angajat pe cineva să ne deseneze planurile unei piscine pe care le-ar putea primi cu tot cu casa.

— Vino încoace, spuse Darrah, ştergându-şi-i din minte pe Morgan Ludlow şi familia Little. Te luăm noi de la aeroportul din Cork poimâine-dimineaţă.

— Jim nu vrea să vin. Banii…

— Plătesc eu, se oferi Darrah. Biletul va fi cu numele tău. Scrie doar „Delia Monaghan” pe site-ul companiei Aer Lingus şi asta-i tot. Doar dai datele din paşaport.

— Singurul motiv pentru care am paşaport a fost acea croazieră la preţ redus pe care am făcut-o acum trei ani în Caraibe. Pot să vă cer o favoare? întrebă Delia, uitându-se în oglindă la faţa ei răvăşită de lacrimi.

— Orice!

— Veţi sta în Kinsale? Nu vreau să ratez asta. Ar fi prima mea ocazie să văd o capitală culinară a lumii. Nu pun la socoteală New York-ul.

— O să găsim cel mai bun restaurant din oraş pentru tine, promise Darrah.

Darrah luase notiţe cu ceea ce le spusese Delia despre parohia tatălui lor. Dar citind într-o carte de genealogii pe care o cumpărase de la librăria din hambar, îşi dădu seama că existau diferenţe între o parohie catolică şi una civilă. Cobh era un port maritim aflat în parohiile civile Clonmel şi Templerobin. Care era oare mai importantă în procesul de găsire a cuiva în Irlanda?

Se îngropă în cercetare ca să evite să se gândească la Pete, Delia şi la cumpărătorii casei. Rory ieşi să exploreze Kinsale, în timp ce Darrah stătea la un birou din camera lor mare cu vedere spre port. Se uită la iahturi, toate mult mai mari decât *Irish* Darling pe care o construise tatăl său. Dar apoi trase un pulover pe ea şi se îndreptă spre malul apei.

Se plimbă în sus şi-n jos pe docuri. O parte din ea se gândea că va recunoaşte acea frumoasă barcă cu pânze şi că îl va vedea pe tatăl ei – mai bătrân şi bătut de vreme – stând pe punte. Îi spusese atât de des că vor naviga împreună spre Kinsale. Dacă venise aici de la West Kerry, îşi lăsase barca prinsă de mai, şi mersese la Cobh ca să caute lucrul după care venise?

O briză vesperală se porni să bată, iar bărcile începură să se legene uşor. Aerul se răcea; se bucura că-şi luase puloverul. Dacă închidea ochii, aproape credea că se plimba printre bărcile de la Edgartown sau de la Vineyard Haven. Briza mării se simţea şi mirosea exact la fel. Când deschise ochii, zări o barcă la câteva docuri mai încolo:

albă, de opt metri şi jumătate lungime, cu piesele din metal lustruit la fel de iscusii construite precum fuseseră balustrada, catargul şi estacada bărcii Irish Darling.

Se grăbi într-acolo, dar soarele îşi schimbase poziţia, alunecase în spatele unor clădiri din oraş, iar barca pe care o căuta dispăruse în crepusculul serii. O dureau ochii; nu mai dormise din avion, iar diferenţa de fus orar îşi spunea cuvântul. Începură să se adune nori de seară; păreau întunecaţi şi periculoşi, sau era doar starea ei de spirit? Se mai uită o dată în susul şi-n josul docului, dar dintr-odată toate bărcile păreau la fel. Aşa că se întoarse la hotel.

Se întâlni cu Rory în holul principal şi plecată pe străduţele înguste în căutarea restaurantului pe care îl găsise sora sa. Se numea Toledo şi era specializat în fructe de mare şi bucătărie spaniolă. Faţada era din stuc, cu obloane negre şi ghivece cu muşcate roşii la ferestre. Gazda le conduse într-o sală de mese luminată de lumânări şi le pofti să ia loc la o masă de lângă fereastră, pe scaune cu spătar tapisate cu catifea roşie. Rory comandă sherry spaniol şi se hotărârâ să împartă o porţie de paella.

— Poate că strămoşii noştri şi-au avut originea aici, spuse Rory, citind din ghidul turistic. „I s-a spus Asediul portului Kinsale, având loc în anii 1590. A fost o bătălie sângeroasă, parte din Războiul de Nouă Ani. Dar patru mii de soldaţi spanioli au debarcat aici ca să se alăture irlandezilor şi să lupte împotriva Lordului Mountjoy şi a britanicilor. Au ţinut Anglia la distanţă cât au putut. Irlandezii şi spaniolii s-au îndrăgostit şi au făcut copii, aşa-numiţii „irlandezi negri”.

— Adică noi, spuse Darrah.

Darrah se uită pe fereastră la oraş. Sclipea de la felinarele de pe străzi şi luminile din case, grădinile cu flori răsărind la tot pasul.

Apoi veni paella într-un vas de cupru, iar ele începură să-şi înfigă lingurile în orezul galben, cu scoici micuţe, cârnaţi chorizo şi creveţi din golful Dublin. Mirosea

delicios, a ceva ce ea şi surorile ei ar fi vrut să recreeze în această vară pe Vineyard. „Nu te gândi înapoi şi nu te gândi la ce va veni”, îşi spuse Darrah în sinea sa. „Pur şi simplu, profită de momentul acesta, aici, cu Rory şi mănâncă ceva bun”.

Când se trezi a doua zi, Darrah văzu lumina blândă a dimineţii intrând pe fereastră. Se uită în cealaltă parte a camerei la sora ei care dormea adânc. Simţi un fior de dragoste faţă de ea.

Ea, Rory şi Delia avuseseră fiecare camera ei decorată în culori diferite, dar cu acelaşi aranjament: 2 paturi de o persoană, rafturi pentru cărţi şi birou. Dormiseră adesea una în camera alteia, în patul liber. Stăteau de vorbă şi râdeau până le lua somnul – în principal, voiau doar să fie împreună.

Darrah îşi puse nişte blugi şi un pulover şi ieşi în linişte din cameră. Trecu pe lângă sala de mese a hotelului şi ieşi direct în stradă. Nori matinali, de un albastru-deschis, se adunaseră la orizont, dar deja începeau să se disperseze, dând la iveală cerul de un albastru intens. Ghivece cu flori cotai mărgineau aleile spre docuri, iar ea privi păsările colibri de smarald zburând încolo şi-ncoace.

Găsi o piatră mai mare chiar lângă potecă şi se aşeză încercând să mediteze. Portul se întindea chiar în faţa ei, oglinda netedă ca-n palmă strălucind în lumina soarelui. O barcă cu pânze mare şi frumoasă părăsi docurile, în zgomot abia auzit de motor, catena ei albă tăind în două apa albastră. Îşi dădu seama că era foarte agitată, şi chiar dacă rămase aşezată pe piatră vreme de douăzeci de minute, nu putu să nu se gândească la ceea ce văzuse în seara trecută.

Ridicându-se, se îndreptă direct spre docuri; aveau forma literei U, cu câte patru chei ca nişte degete care plecau de pe fiecare braţ. În seara trecută întunericul ascundea bărcile, dar astăzi era hotărâtă să găsească bătea de opt metri şi jumătate, cu puntea de lemn strălucind lustruită.

Apa clipocea sub docurile de lemn masiv, lovindu-se de piloni. Îi plăcea nespus acest sunet pe care îl auzea în timp ce îşi continua drumul şi se uita la fiecare barcă şi la chei în căutarea unui catarg de lemn lăcuit.

Auzi paşi în spatele ei şi se întoarse. Un bărbat înalt venea spre ea, îmbrăcat în uniformă albastră şi cărând o gentuţă cu prânzul şi un termos. Avea obrajii brăzdaţi de vreme şi părul alb, deşi nu părea în vârstă.

— Bună dimineaţa, o salută el.

— Bună dimineaţa, răspunse Darrah, lăsându-l să treacă.

Deja bănuia că era comandantul portului şi continuă să-l privească cum se duce la capătul docului şi descuie clădirea mică cu acoperiş de şindrilă de lângă pompa de benzină. După ce îi dădu un răgaz de câteva minute ca să îşi ia postul în primire, Darrah merse şi se uită înăuntru pe uşa deschisă. El era aşezat la un birou, verificând nişte documente.

— Vă rog să mă scuzaţi, începu ea.

— Bună din nou, spuse el, lăsând jos pixul.

— Mă întrebam, continuă ea, în legătură cu o barcă pe care am zărit-o aseară aici.

— Despre ce barcă este vorba?

— Nu ştiu, spuse Darrah. Dar era o barcă din lemn, de vreo opt metri şi jumătate lungime, cu carena albă, cu o tâmplărie minunată.

El miji ochii, ca pentru a-şi aminti de o astfel de barcă, apoi îşi verifică lista în căutarea unor astfel de bărci la cheiul lui. Apoi se ridică de pe scaun şi se opri la uşă, lângă Darrah.

— Nu îmi sună cunoscut, spuse el. Şi n-o am nici pe lista cu bărcile scoase din uz. Puteţi să-mi arătaţi unde aţi văzut-o?

— Asta e problema, spuse Darrah. Abia am zărit-o puţin înainte de a se întuneca şi apoi n-am mai văzut-o.

— Poate este o barcă fantomă, spuse el, clipind des din ochi.

— Nu, serios, spuse ea, pe jumătate zâmbind, dar simţind fiori pe şira spinării. Ţineţi undeva o descriere a tuturor bărcilor care acostează aici?

— Da, şi nu am nimic care să arate precum descrierea dumneavoastră. De-asta am spus că ar putea fi o barcă fantomă.

Darrah se uită ţintă la el:

— O barcă fantomă adevărată?

— Păi, credeţi ce vreţi, dar noi cinstim amintirea unui vas al cărui căpitan şi echipaj s-au pierdut pe mare, aducându-ne aminte de spiritul ei. Multe fantome ale Armadei spaniole au trecut prin acest port. Însă acele vapoare sunt mult mai mari. Şi *Lusitania* s-a scufundat lângă capul Kinsale în 1915. Suntem bântuiţi de acel vas şi de pasagerii de pe el.

Darrah ascultă explicaţia. Se gândea la telefonul dat de tatăl ei, cum traversase Atlanticul pe Irish Darling ajungând în siguranţă pe uscat. Însă oare reuşise la fel de bine să dea ocol peninsulelor până la Cork?

— Nu credeţi în aşa ceva? Fantome sau zâne? întrebă el. Pot fi foarte înşelătoare. Doar pentru că nu credeţi, asta nu înseamnă că nu sunt acolo.

— Cred ceea ce-mi spuneţi, zise ea.

Şi ştia că Dulse chiar credea.

— Barca pe care aţi zărit-o înseamnă ceva pentru dumneavoastră?

— Îmi aminteşte de cea pe care a construit-o tatăl meu, spuse ea. El a traversat Atlanticul şi a ajuns în siguranţă la Kerry. Ştiu că iubea Kinsale şi cred că a încercat să ajungă aici după aceea.

— Singur? se miră căpitanul. Pe o barcă de lemn de opt metri şi jumătate? O barcă de aceste dimensiuni ar putea să navigheze foarte bine printre insule, dar ar fi prea mică să lupte cu valurile oceanului. Tatăl dumneavoastră trebuie să fi fost extrem de neînfricat. Nu auzi prea des astfel de poveşti.

— Aţi auzit vreodată o astfel de poveste? spuse ea

simţind un nod în gât.

El dădu din cap.

— Cu mult timp în urmă. Aveam douăzeci şi doi de ani pe-atunci şi toată lumea din Cork şi West Cork vorbea numai despre asta.

— Vă amintiţi de numele marinarului sau al bărcii?

— Cred că McCarthy, spuse el. De aceea toţi din Cork erau atât de fermecaţi şi mândri. Era unul de-al nostru.

— Acela era tatăl meu, spuse ea, simţind cum inima i-o ia la goană. Barca era Irish Darling.

— O denumise după cineva drag, spuse căpitanul.

Darrah confirmă din cap.

— Deci, vedeţi, începu ea, barca tatălui meu nu putea fi un vas fantomă. A ajuns aici în siguranţă. Ştiţi cumva unde este acum?

— N-am mai auzit niciodată de el după povestea cu traversarea oceanului. Parcă îmi amintesc că a navigat până la Cobh şi s-a angajat acolo în portul maritim. Oamenii au continuat să răspândească zvonul o vreme, dar, în Irlanda, atât de multe poveşti adevărate devin legende. S-a întâmplat cu mulţi ani în urmă. S-ar putea să mă înşel. Câţi ani să fi trecut de-atunci?

— Cu douăzeci şi opt de ani în urmă, spuse Darrah.

— Ah, suficient timp pentru ca această poveste să devină legendă locală.

O barcă de pescuit de 15 metri şi jumătate din fibră de sticlă trase lângă pompa de alimentare de la doc, iar căpitanul făcu un semn de regret către Darrah.

— Îmi pare rău că nu mai putem continua această conversaţie. Mă simt onorat că v-am cunoscut – fiica lui McCarthy, ca să vezi! O să le spun tuturor, puteţi să fiţi sigură!

— Vă mulţumesc că aţi stat de vorbă cu mine, încheie ea.

— A fost plăcerea mea şi vă doresc noroc, spuse el, mergând spre pompe. Poate că spiritul bărcii v-a apărut

numai dumneavoastră aseară, ca să vă inspire. Ţineţi ochii deschişi – s-ar putea să o vedeţi din nou.

— Aşa voi face, spuse ea în timp ce bărbatul luă cârdul căpitanului de pe vasul de pescuit şi începu să pună combustibil.

O porni la pas, apoi începu să alerge de-a lungul docurilor. Trebuia s-o trezească pe Rory şi să meargă imediat la Cobh.

Capitolul 12

Rory se ţinea strâns de scaun, căci sora ei gonea nebuneşte. Abia dacă avuseseră timp de ceai şi un biscuit, căci Darrah insistase să plece de la hotel şi să pornească la drum. Protestele lui Rory legate de faptul că Delia va fi extrem de dezamăgită dacă nu va apuca să guste minunile culinare din Kinsale fuseseră întâmpinate de promisiunea că se vor întoarce acolo după ce aveau să-şi găsească tatăl la Cobh.

Atunci Rory îşi dăduse seama că ea şi Darrah aveau priorităţi diferite. În adâncul sufletului, Rory credea că această călătorie intra în categoria luptelor cu morile de vânt, dându-le o şansă de a mai uita de pierderea de pe Vineyard. Scrisorile erau ceva, dar să-şi găsească tatăl era cu totul altceva. Trecuse prea mult timp. Poate că se mutase, ori poate că murise între timp. Şi apoi, ce mai voiau ele să facă cu un tată cate era evident că le părăsise?

Însă Darrah părea sălbatică, îşi pierduse puţin controlul, la fel cum i se întâmplase în adolescenţă, în anii de după plecarea tatălui lor. Se concentra cu ferocitate asupra şoselei, accelerând nebuneşte atunci când intrară pe autostrada care mergea spre est.

Rory nu dormise bine, dar rămăsese întinsă în pat până când venise Darrah s-o trezească. Se întreba dacă Darrah se simţea la fel de emoţionată ca şi ea pentru că împătreau aceeaşi cameră după atâţia ani. În mod ciudat, chiar şi această latură nebunească a personalităţii lui Darrah i se părea cunoscută, o purta pe Rory înapoi în copilăria lor, când toate trei înnebuniseră puţin după pierderea tatălui.

— Crezi că poţi să ai încredere în căpitanul docului? întrebă Rory.

— Ce? întrebă Darrah cu mintea departe, construind strategia pentru următoarele mişcări.

— Vreau să spun că el nu ştia exact, nu a văzut cu ochii lui, Darrah. Ar putea să fie una dintre acele legende

despre care ţi-a povestit.

— Părea sigur pe propria memorie, o încredinţă Darrah.

— Bine. Dar de unde ştia că tata lucrează în portul maritim? Părăsim oraşul acela minunat ca să mergem la Cobh, ceea ce mă face să devin foarte agitată, nu ştiu de ce. Nici măcar nu se citeşte aşa cum se scrie. Pur şi simplu, mie îmi plăcea acolo unde eram. Părea un loc foarte bun pentru a fi baza căutărilor noastre.

— Putem să ne întoarcem oricând.

— Cred că da, admise Rory, admirând priveliştea verde care se vedea pe geam.

Se gândea la Jonathan. Dăduse telefon înainte de şcoală ca să se asigure că toţi copiii sunt bine şi discutase pe îndelete cu fiecare. Le era dor de ea, dar păreau foarte fericiţi că stăteau cu tatăl lor. I-l dăduseră şi pe el la telefon.

Discuţia cu el eliberase demonul. Chiar şi acum, când mergeau prin ţinutul de ţară încremenit şi tăcut, se trezi că disecă în gând conversaţia. El îi spusese că, deşi Alys nu stătea cu ei, voia să petreacă o zi cu ea în acest sfârşit de săptămână.

Darrah zări ieşirea de pe autostradă spre Cobh şi semnalizã cu cel puţin un minut înainte. Oraşul apăru fin zare, în formă de semilună, plin cu case impecabil restaurate în stil georgian şi apoi, un nivel mai jos, un rând de case colorate în umbra catedralei strălucind de oţelul gri, cu clopotniţa străpungând norii.

— Păcat că nu e şi Delia aici ca să vadă asta, spuse Rory. Ştii cât de mult îi plac catedralele.

— O să vină mâine. Asta trebuie să fie St, Colman, unde a fost botezat tata. Probabil că Delia o să vrea să o viziteze.

— S-ar putea chiar să compenseze cu faptul că a pierdut experienţa din Kinsale.

Ţinând de volan, aplecată în faţă, acţionând schimbătorul de viteze de pe partea stângă, Darrah coborî

dealul spre docuri. Rory zări o rampă de lansare a bărcilor, plase de pescuit puse la uscat pe un gard de oţel, o flotă sărăcăcioasă – comparativ cu cea din Kinsale – de bărci de navigaţie, de pescuit sau de lucru. Îşi deschise ghidul turistic şi citi.

— Hmm, făcu ea. „În ultimele două sute de ani, oraşul-port Cobh a fost punctul de plecare al multor irlandezi spre America de Nord. Vapoare transatlantice vestite intrau în acest port, ducând masele de oameni către Statele Unite şi Canada. Monumentul Lusitania poate fi găsit pe chei. Victimele tragediei sunt îngropate în cimitirul Vechii Biserici din Cobh". Se opri, uitându-se la Darrah. „Cimitirul tragediei foametei, cimitirul tragediei scufundării vaporului Lusitania…"

Mergând cu maşina de-a lungul docurilor, Darrah se uita parcă la fiecare persoană pe care o întâlneau, cerceta fiecare barcă – şi erau sute. Discuţia cu Jonathan o lăsase pe Rory supărată şi nesigură; zări un internet cafe şi ştiu că trebuie să intre pe e-mail.

— Hei, făcu ea, încercând să se comporte normal. Ce-ar fi să sar eu din maşină aici şi să iau două cafele pentru noi. Mi-ar prinde bine să mai schimbăm ceaiul cu cafea. Tu poţi să parchezi maşina şi putem să începem să punem întrebări în jur.

— Bună idee, fu de acord Darrah.

— Te găsesc eu, o asigură Rory.

Aşa că se despărţiră, iar Darrah conduse mai departe. Rory se uită după ea când dădu colţul străzii, apoi se repezi înăuntru şi plăti pentru douăzeci de minute pe internet. Respiră adânc şi se aşeză în faţa computerului.

Se conectă, folosi parola „*keithfarmu* ca să deschidă contul lui de Gmail şi se apucă de citit. Îşi făcu mai întâi curaj pentru e-mailurile către Alys. Le era dor unul de altul; el îi dădea asigurări că o iubea, îi mulţumea că dă dovadă de înţelegere în legătură cu copiii. Alys scrisese un răspuns nervos despre faptul că Rory nu era raţională, iar Jonathan nu o contrazisese. Dar mai erau alte e-mailuri

afabile – către prieteni de pe Vineyard, în care se lamenta de vânzarea casei familiei lui Rory. Le citi şi le răsciti.

Era şi un e-mail către Andy Mayhew. Rory nu s-ar fi aşteptat niciodată ca Andy să aibă un computer. Se gândea că e genul adânc înfipt în lumea de dinainte de poşta electronică.

Cred că trebuie să se întoarcă la Vineyard până la semnarea contractului. Au amânat-o până în prima săptămână din luna mai. Atâta timp ai la dispoziţie. Anunţă-mă cu ce te pot ajuta.

Jonathan

Şi răspunsul lui Andy:

Va lipsi mult timp, trebuie să facă o călătorie. Aş fi însoţit-o, dar este cea mai aglomerată perioadă pentru mine. O are în schimb pe Rory cu ea. Ştii ce ticălos eşti pentru că o laşi să-ţi scape. Alice este ca vata de zahăr. Arată bine şi e apetisantă, dar cam atât. Cu surorile McCarthy ai parte de o viaţă plină de complicaţii, dar şi de profunzime. Gândeşte-te la asta, prietene. Criza vârstei mijlocii.

Jonathan:

Ea îşi scrie numele Alys. Mă iubeşte şi asta este tot ce contează. Eu şi Rory ne vom iubi mereu, dar nu ne mai dorim aceleaşi lucruri. Ea este atât de prinsă cu copiii şi familia; a fost un iad traiul cu ea în perioada când a murit mama ei. Şi ştii cât de mult am iubit-o pe Tilly. Ceva s-a rupt atunci când a murit ea. Liantul care ne ţinea împreună. Toată bucuria de pe Vineyard a fost dintr-odată înlocuită cu tristeţe.

Nu pot să trăiesc aşa. Viaţa este prea scurtă.

Andy:

Scuze pentru scrierea greşită a numelui. Şi scuze că mă bag în treburile voastre.

Ultimul răspuns al lui Jonathan:

Rory şi surorile ei se întorc la începutul lunii mai. Deci n-o să ai prea mult timp. Am să vin şi eu acolo în acest sfârşit de săptămână, împreună cu copiii, să-mi vizitez părinţii. Ne vedem vineri seara sau sâmbătă dimineaţa. Vezi să fie şi Harrison prin preajmă. Vrem să-l vedem şi pe el.

Rory se simţea recunoscătoare pentru scepticismul lui Andy şi fu inundată de un profund respect pentru el. Presupusese că toţi bărbaţii întorc capul după femei frumoase, mai tinere. Dar era obositor să-şi iubească şi să-şi urască soţul în acelaşi timp. Se simţea confuză în legătură cu asta şi cu ceea ce Jonathan fusese de acord să-l ajute pe Andy.

Se pregătea să ia cafelele când intră Darrah şi o găsi la calculator.

— M-ai prins, recunoscu ea.

— Nu-ţi face griji.

— Mă gândesc că poate o să-ţi placă să afli că ai noştri îşi scriu despre noi.

— Ai noştri?

— Jonathan şi Andy. Andy mi-a luat partea în chestiunea cu Alys şi a făcut un comentariu destul de drăguţ în legătură cu tine şi cu mine.

Darrah dădu din cap într-un fel care o făcu pe Rory să îşi dea seama că nu voia să discute despre asta.

— Nu vrei să ştii ce-a spus?

— Nu, răspunse Darrah. Haide, să mergem. Am luat eu cafea.

— De ce nu vrei să ştii?

— Pentru că dacă Andy ar vrea să ştiu, mi-ar spune chiar el.

— Bine, renunţă Rory şi-şi lăsă bretonul scurt să-i cadă peste ochi pentru ca Darrah să nu vadă cât de rănită se simţea.

— Nu-ţi face bine, spuse Darrah. Doar asta mă interesează. Lasă chestia asta cu Jonathan şi fata aia să se consume de la sine. Apoi vezi cum te simţi tu – nu el. Acum hai să mergem.

Rory ar fi putut să se certe cu ea, dar alese să nu facă asta. Rămase mirată să constate cât de asemănătoare era viziunea lui Darrah cu cea a lui Andy în legătură cu ceea ce se întâmpla în viaţa ei. Rory se uită la sora ei, întrebându-se dacă îşi dădea seama cât de rare sunt în viaţă astfel de situaţii.

Darrah se plimba pe docuri fără să ştie ce caută. Rory era cu ea, dar părea mai degrabă atrasă de magazine, de flori şi de oamenii din jur. Darrah trebuia să recunoască faptul că era frustram că nu erau la fel de interesate în privinţa cercetărilor; i se părea că lui Rory îi era teamă de ce ar fi putut să găsească – mai ales în cazul în care chiar îşi găseau tatăl.

Îşi continuată drumul şi apoi se despărţiră. Rory avea cu ea aparatul foto digital şi făcea poze cu vitrinele magazinelor tipic irlandeze – uşi parcă puse în ramă şi vopsite în culori lucioase, puternice. Deasupra uşii era pictat cu litere aurii numele proprietarului mu al magazinului. Apoi îşi îndreptă atenţia spre ghivecele de flori care erau peste tot, prin toate părţile din regiunea Cork pe care o văzuseră.

În vremea asta, Darrah discută cu diverşi căpitani de vase, le arătă o poză a tatălui lor, îi întrebă dacă îl cunoşteau sau şi-l aminteau pe Michael McCarthy, dacă auziseră povestea traversării oceanului de unul singur, la bordul bărcii *Irish Darling*. Dar majoritatea căpitanilor pe care îi întâlnea erau tineri. Unii credeau că au auzit o

poveste despre un irlandez care a traversat Atlanticul pe o bărcuţă; se presupunea că a ajuns aici, la Cobh, dar a dispărut imediat. Era ca un basm, spuneau unii dintre ei.

— Am auzit că a lucrat în portul maritim, spuse Darrah.

— Păi, vă uitaţi chiar la acel port, spuse unul dintre căpitani, făcând un semn cu mâna în jurul său. Cu ce se ocupa?

— Tâmplărie. Construia bărci.

— Aţi putea să încercaţi la magazii şi la podurile de acolo, de sus, şi la debarcaderul de jos, arătă el cu mâna. Probabil câştiga bine dacă era tâmplar. Toată lumea avea nevoie de reparaţii. Înseamnă că ar fi în vârstă acum?

— Da, aprobă Darrah.

— Atunci, mult noroc cu căutările!

Darrah îi mulţumi şi se îndreptă spre debarcader. Rory se întoarse după ea, făcând poze mai departe, în timp ce Darrah o luă spre magaziile şi şoproanele unde se construiau bărci. Încă o dată, arătă cuiva fotografia tatălui său şi reluă povestea. După alte câteva priviri fără expresie şi clătinări din cap, i se păru deodată că toată lumea din industria maritimă din Cobh era prea tânără şi neinteresată de nimic altceva decât de munca de zi cu zi, ca s-o poată ajuta.

Tocmai atunci ajunse la clădirea lungă a debarcaderului, cu o firmă curbată deasupra uşilor duble care se deschideau direct spre şinele de fier ce duceau barca în apă, o rampă de lansare de mare tonaj. Pe firmă scria, cu litere aurii, McCarthy Manufacturing. Darrah rămase cu privirea aţintită asupra firmei timp îndelungat. Era ceea ce găsise Delia pe Google. Atunci nu îi acordaseră mare atenţie, dar acum era evident ce produceau – se vedea prin uşile deschise. Darrah zări câteva bărci în diverse stadii de producţie. Intră.

Din nou nu văzu altceva decât tineri şi câteva femei – care acopereau cu fibră de sticlă partea superioară a unei cabine, produceau o carenă lungă şi largă, transportau cu

un stivuitor partea din faţă a unei chile în spatele magaziei. Darrah merse spre el Stivuitorul ajunse la capăt şi coborî cu atenţie chila pe podea.

Darrah se uită în sus. Acolo se afla în funcţiune un sistem de scripeţi, prins de căpriori groşi şi ciopliţi, iar deasupra se afla o fereastră care dădea spre acest loc. Găsi nişte scări de lemn cu treptele tocite la mijloc, care duceau sus. Le urcă repede, cu mâna pe balustrada netedă.

Ajunse într-o singură cameră care se întindea pe toată lăţimea clădirii. Locul părea rupt din secolul nouăsprezece: fişete din lemn pe lângă un perete, un ceas cu pendulă, un barometru de alamă pe care scria McCarthy în spatele cifrelor, un birou mare de stejar la care stătea o singură persoană.

Părea doar puţin mai în vârstă decât Darrah, avea părul scurt grizonant şi era îmbrăcat cu o cămaşă albă impecabilă şi blugi. Stătea aplecat deasupra singurul echipament modern din încăpere: un computer MacBook Pro de 17 inch exact ca acela al lui Darrah, uitându-se din când în când la ecran în timp ce lua notiţe pe un carneţel.

— V-am văzut venind, spuse el fără să ridice privirea. Cu ce treabă?

— Nu cu treabă, spuse ea.

— Nu sunteţi turist, nu-i aşa? Pentru că atelierul acesta nu este inclus în traseul turistic. Aţi putea să vă răniţi aici, cu tot echipamentul acesta în mişcare. Sau dacă o barcă iese de pe şine, aţi putea ajunge în rai înainte să ştiţi ce v-a lovit.

— Nu sunt turist, îl linişti ea.

El ridică privirea cu nişte ochi albaştri sfredelitori, aşteptând o explicaţie.

Darrah inspiră adânc.

— Pe firmă scrie McCarthy, zise ea. Aşa vă cheamă?

El dădu din cap.

— Este în familie de două sute de ani. Am luptat cu britanicii în bărcile pe care le-am construit noi.

— Şi pe mine mă cheamă tot McCarthy, spuse ea. Darrah McCarthy.

— Deci sunteţi din America şi aţi venit să vă căutaţi rădăcinile, intui el. Aţi putea să le găsiţi mai bine sus pe deal, la catedrală. Întrebaţi-l pe Monsignor dacă puteţi să vă uitaţi prin registrele lui. Parohia are o mulţime de documente pentru orice doriţi.

— Nu îmi caut rădăcinile. Îl caut pe acest bărbat, spuse ea arătându-i fotografia. A fost făcută cu mult timp în urmă.

Se uită îndelung la fotografie.

— Ce vreţi de la el? vru el să ştie.

— Îl cunoaşteţi? întrebă Darrah.

— N-am spus asta. Doar sunt curios.

— A traversat Atlanticul cu barca lui, o barcă de opt metri şi jumătate numită Irish Darling, din Massachusetts la Cobh. Şi a făcut asta singur.

— Sunteţi sigură că a ajuns aici? întrebă bărbatul.

Darrah dădu din cap.

— A sunat acasă de la Kerry, dar cineva din Kinsale mi-a spus că a ajuns la Cobh.

— Acasă?

Îi trebui un moment, dar până la urmă reuşi să scoată cuvintele:

— Era tatăl meu.

Omul continuă să se uite la fotografie, bătând darabana cu degetul pe ea. Apoi ridică privirea – nu spre Darrah, ci undeva la mijlocul distanţei dintre ei. Asta dură câteva minute.

— Trebuie să fi auzit de el, insistă ea, chiar dacă nu l-aţi cunoscut. Oamenii vorbeau despre isprava sa. Căpitanul portului de la Kinsale ştia povestea. El mi-a spus că tata a lucrat în portul maritim de aici.

Tăcere, în timp ce bărbatul se uita în continuare în gol.

— Cum vă numiţi? întrebă ea, parţial ca să se

convingă că era încă treaz.

— Tim, răspunse el.

— Cu cine împărţiţi biroul, cine vă este partener?

— Nimeni, lămuri el. A fost al tatălui şi al unchiului meu, dar, din păcate, au murit demult. Acum conduc singur afacerea familiei.

Se uită în sus la ea şi păru dintr-odată că s-a hotărât în legătură cu ceva.

— Michael McCarthy a fost un suflet cutezător.

— Deci *chiar* l-aţi cunoscut!

— Am auzit despre ceea ce a făcut. Multă vreme, întreaga familie nu vorbea decât despre asta. Veniţi aici, spuse el ridicându-se.

O conduse în capătul celălalt al camerei. Pereţii de lemn masiv erau tapetaţi cu planuri arhitecturale de bărci cu pânze, pescadoare, cargoboturi. Tim arătă spre două desene originale reprezentând două vapoare pe care le construiseră ei ca să se lupte cu britanicii.

Mai erau figurine cioplite în lemn reprezentând sfinţi şi îngeri, cu feţele sfinte, de pe care vopseaua se mai dusese, iar aripile şi sceptre! e erau tocite de care; sub ei se vedeau plăcuţe făcute ca să fie atârnate pe partea lată a bărcilor, şi care menţionau numele vasului şi portul de proveniență, unele cu volute, altele simple, numele bărcilor sculptate direct în lemn şi pictate cu auriu.

Darrah parcurse rândurile în sus şi-n jos, ştiind că o să vadă plăcuţa de pe barca tatălui ei. Îşi amintea când îl văzuse lucrând la ea, la fel de minuţioasă şi de frumoasă ca oricare alta de aici, şi când îi povestise de ce numise barca după ea. Dar plăcuţa lui nu se afla printre celelalte, iar ea lăsă umerii în jos.

— Aici, spuse Tim arătându-i un dreptunghi de stejar de 10 pe 30 centimetri agăţat la capătul rândului.

Darrah se aplecă uşor ca să se uite. Lemnul era sculptat în basorelief, cu volute la ambele capete, asemenea unui stindard, cu litere care formau Irish Darling. Văzând cuvintele, ceva se trezi la viaţă în ea, iar

ochii i se umplură de lacrimi.

— Dumneavoastră aţi făcut asta? întrebă ea.

— Când aveam şaptesprezece ani, confirmă el. Eram îndrăgostit, ca toată lumea, de tatăl tău. Când am aflat că şi-a construit singur barca, ăsta a fost semnalul. Dintr-odată, am ştiut ce trebuie să fac. Am luat câteva bucăţi de lemn de la depozitul de cherestea al bunicului, un ciocan, o şurubelniţă şi câteva cuie de alamă din propria mea trusă de scule.

— Tata ar fi foarte mândru dacă ar şti că te-a inspirat, spuse Darrah.

Tim se uită la bucata de buştean cioplită de el.

— Chiar uitasem de ea până aţi venit aici. O dădu jos. Vreau să v-o dăruiesc.

Darrah o ridică şi apoi se uită la el.

— Vă rog, păstraţi-o aici. O să însemne mai mult pentru mine în acest fel. L-aţi cunoscut vreodată pe tata?

— Am făcut ucenicie alături de el. Când prietenul dumneavoastră, căpitanul de port, a spus că tatăl dumneavoastră a lucrat în portul maritim, asta a vrut să spună.

— Cum era? V-a povestit ceva despre familia lui?

— Aveam şaptesprezece ani. Nu-mi păsa decât să învăţ cum să fac şi să conduc bărci.

— Este – este posibil? Să fie încă în viaţă?

Tim ridică din umeri. Se încruntă din nou – momentul nostalgic trecuse. Agăţă înapoi plăcuţa pe perete, însă Darrah avu sentimentul că face asta doar ca s-o împace pe ea. Poate că îl jignise că nu-i acceptase darul.

— M-am răzgândit, spuse ea. Sculptura dumneavoastră ar însemna foarte mult pentru mine. Aş vrea să o iau dacă îmi permiteţi, ca s-o pot arăta surorilor mele.

— Surori, repetă el.

— Am două surori, Rory şi Delia. Sunt cu mine aici acum. Mă rog, Rory este, iar Delia aterizează mâine.

— Vă doresc să vă simţiţi bine în Irlanda, spuse el.

— Aşa vom face, este frumos, dar…

— Nu rămâneţi doar în Cork. Vizitaţi Kerry şi Connemara. Chiar şi Sligo, dacă puteţi ajunge atât de departe. Sunteţi cu maşina?

— Da.

— E dificil cu volanul pe dreapta, pun pariu. Pentru mine a fost un iad să încerc să conduc în America.

— Unde mai exact aţi fost acolo?

— Este a dumneavoastră, spuse el ignorând-o şi luând încă o dată din cuiul ei de pe perete plăcuţa sculptată. Acum vă rog să mă scuzaţi. Am treabă.

— Nu puteţi să-mi spuneţi nimic în plus? Ce s-a întâmplat după ce nu a mai lucrat aici? A locuit în oraş? A rămas în zonă? Aţi aflat vreodată dacă sunteţi rude?

— Alţi McCarthy, spuse Tim. O cu totul altă ramură a clanului.

— Dar toate celelalte? Unde a locuit, şi dacă…

— Uite ce e, spuse el dintr-odată tăios. Este o singură persoană care ar putea să ştie, dacă va dori să vă primească. Este destul de puţin probabil, trebuie să fiu cinstit. Locuieşte într-un cămin de bătrâni la mică distanţă de aici spre nord, în Blackwater Valley.

Îi scrise adresa şi cum se ajunge acolo.

— Cine este? întrebă Darrah.

— Mama mea, o lămuri Tim. Care l-a iubit.

Capitolul 13

Rory şi Darrah stăteau supărate, cu chipurile lipsite de expresie, la poarta de sosiri de la aeroportul din Cork, aşteptând ca Delia să treacă de vamă. Se certaseră cu o seară înainte, pentru că Darrah voia să meargă la căminul de bătrâni imediat, iar Rory spunea că trebuie să o aştepte pe Delia.

Darrah o acuzase pe Rory că vrea să-şi petreacă noaptea spionându-şi fostul soţ în spaţiul virtual, iar Rory îi răspunsese tăios că Darrah era obsedată de un vis care încetase să mai existe în ziua în care tatăl lor plecase cu barca pe mare. Darrah îi arătase plăcuţa de lemn şi îi povestise ce spusese Tim despre tatăl lot, şi pentru o clipă Rory rămăsese fără replică. Apoi începuse cu şi mai mare forţă atacul:

— Nu era liber ca să fie iubit de altă femeie, spusese Rory. El şi mama nu au divorţat niciodată.

— Sunt de acord.

— Şi până la urmă, cine e tipul ăsta? întrebase Rory cu braţele încrucişate pe piept, hotărâtă, cu ochii ei de un albastru profund deveniţi deodată negri ca tăciunele. Nu ne cunoaşte şi pun pariu că nu l-a întâlnit niciodată pe tata.

— Părea foarte convingător, şi el a sculptat plăcuţa asta…

— Păi, e un nume drăguţ pentru o barcă. Putea să fi ajuns singur la numele ăsta.

— Nu a fost aşa, insistă Darrah. De ce-ar minţi? Nu pot să cred că tata a venit aici şi a avut o aventură.

— Gândeşte-te, Darrah. A fost un ticălos egoist. Ne-a părăsit pentru un motiv ridicol. Cui îi mai pasă? De ce ne e atât de greu să credem că s-a încurcat cu altcineva?

Darrah o lăsase în pace. Se cazaseră într-o casă de oaspeţi din port, mai dărăpănată decât i-ar fi plăcut lui Rory şi foarte departe de hotelul fermecător de la Kinsale, dar cu vedere directă spre McCarthy Manufacturing –

evident, pentru ca Darrah să aibă locul sub observaţie. De această dată, surorile aveau camere alăturate. Era bine; Rory îşi pierdea foarte repede răbdarea.

Avionul de la Boston aterizase şi o zăriră pe Delia trăgându-şi valiza după ea. Nu avea roţi, nici mâner extensibil, era un Samsonite vechi cu mâner reparat care părea gata să cedeze. De îndată ce ieşi pe poartă, Darrah şi Rory o înconjurară într-o îmbrăţişare de bun venit.

Darrah ridică valiza, Rory luă bagajul de mână al Deliei şi porniră spre ieşire. Rory păstră tăcerea, aşteptând ca Darrah să găsească cuvintele pentru a o pune la curent pe Delia cu noutăţile. Dar, spre marea ei mirare, Delia era cea care încerca din răsputeri să le spună ceva. Avea faţa roşie ca racul şi ochii injectaţi, ca după un plâns îndelung, sau după ce băuse, sau amândouă, pe parcursul zborului.

— Ce este? o întrebă Darrah, oprindu-se brusc.

Delia scutură din cap.

— Nu aici, spuse ea cu vocea sugrumată.

Acum chiar goneau spre uşa pe care ieşiră în grabă, apoi pe trotuar şi în maşinuţa Opel.

Rory îi dădu o sticlă cu apă, iar Delia gâlgâi licoarea magică, apoi strânse sticla aproape goală la piept.

— Spune-ne ce se întâmplă, insistă Darrah în timp ce se urcau în maşină.

Tăcere până când porni motorul, ieşi din parcare şi apoi Delia dădu drumul talazurilor:

— M-am despărţit de Jim, mărturisi ea cu vocea încă sugrumată, cu faţa roşie congestionându-i-se parcă în zeci de riduri, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji.

— Deel, ce s-a întâmplat?

— Îmi pare rău, spuse Darrah.

— Ne tot certam din cauza lui Pete, iar Jim a spus că el renunţă. A spus că Pete se poartă ca un dependent! Şi m-a acuzat că nu mai sunt niciodată acasă, mai întâi cu Vineyard, acum cu Irlanda, şi am încercat să-i spun că asta nu e o vacanţă, că încercăm să ne găsim tatăl, dar el stătea acolo, încremenit în faţa serialului CSI. Se uita cum scotea

cineva cu penseta cioburi din pupilele unui cadavru, şi atunci am pierdut lupta. Iar apoi mi-a aruncat: „Atunci, du-te în Irlanda! Dar să nu te aştepţi să mă mai găseşti când te întorci!”

Delia îşi acoperi faţa cu mâinile.

Rory şi Darrah nu spuseră nimic. Pentru o clipă, Rory nu o mai urî pe Darrah. Ştia că trebuie să fie unite şi să fie alături de Delia.

— Cuvinte spuse la mânie, nu-i aşa? întrebă Darrah.

— Cu siguranţă, o completă Rory.

— Dar el nu se poartă niciodată aşa. Ne mai certăm, dar mereu ne împăcăm.

— Poate că se răzbună pe tine pentru că este atât de frustrat în legătură cu Pete, fu de părere Rory.

— E ca şi cum ai spune că eşti de partea lui Jim, o acuză Delia pe Rory.

— Nicidecum, se apără ea.

Nimeni nu spuse nimic o vreme. Rory ţinea harta pe genunchi, însă Darrah nu-i cerea indicaţii de drum. Părea că ştie exact unde merge.

— Cel puţin, Jim n-a rostit cuvântul „divorţ”, spuse Rory după câteva minute. Nu cred în divorţ pentru familia noastră. *Deloc*.

— Jim spune că Pete nu mai face parte din familia noastră. A spus că a luat banii pe care i-am trimis şi a cumpărat droguri cu ei. Că este un drogat!

— Nu este un drogat, o linişti Rory.

— Jim a spus că Pete a moştenit „problema familiei” noastre. Se referea la tine, Darrah. Că eşti alcoolică.

— *Ai* putea să aibă dreptate, zise Darrah. Uneori este genetic. Dar măcar eu m-am lăsat, m-am vindecat, iar ultima oară când am auzit, şi Pete era la fel.

— La cum mă simt acum, aş putea să mă alătur grupului, spuse Delia. Hai să ne oprim să bem o halbă. Să bem pentru Jim.

— Este ora nouă dimineaţa, îi aminti Rory.

Delia ridică din umeri, iar pe faţa ei se putea citi din nou suferinţa.

— Nu vorbeam serios.

— Nici nu credeam că vorbeai serios, spuse Rory întorcându-se spre ea şi o mângâie pe genunchi.

Îşi zâmbiră una alteia.

— Oh, am o mică veste bună în legătură cu intermediarul şi cumpărătorii, începu Delia.

— Spune-ne, o îndemnă Darrah.

— Cercetările privind titlul de proprietate au ieşit cam nasol. Morgan m-a sunat să-mi spună, pentru că se pare că nu a putut să dea de tine pe mobil. I-am dat şi adresa de e-mail a lui Rory.

— Nasol? sări Darrah, zâmbind uşor spre Rory.

— Să nu ne facem prea mari speranţe încă, spuse Rory.

— Ar trebui să fie destul de clar şi direct. Terenul a fost al familiei noastre încă din anii 1600. Începând de la familia din partea bunicului, iar asta nu s-a schimbat niciodată, până când a murit şi i-a lăsat proprietatea bunicii. Şi apoi mamei şi apoi către noi trei.

— Iar tu şi mama nu aţi găsit niciodată nimic altceva când aţi fost la primărie?

— Nu, spuse Darrah. Însă poate că ei au săpat mai adânc.

— Ai spus tu că echipa lor costisitoare poate scoate la iveală titlul acordat tatii, dacă acesta chiar a existat, zise Delia.

— Acum nu vreau să merg mai departe cu presupunerile. Dar mă întreb… este posibil ca asta să anuleze înţelegerea pe care o avem cu ei? întrebă Rory.

— Şi eu mă gândesc la acelaşi lucru, mărturisi Darrah.

— Tot timpul te-ai gândit la asta, spuse Rory, dând din braţ. Atunci are sens faptul că am venit aici, să găsim ceea ce căuta tata.

Darrah dădu din cap, iar Delia încercă să-şi ascundă un căscat.

— Este atât de captivant, spuse ea. Mă face să nu mă mai gândesc la Jim şi la Pete… Vreau să vorbesc mai mult, dar cred că m-a lovit oboseala provocată de diferenţa de fus orar…

— Trage un pui de somn, o îndemnă Darrah.

Timpul trecea. Delia se făcu ghem pe bancheta din spate a maşinuţei. Mai merseră încă o jumătate de oră, ajungând la un râu îngust, de culoarea ardeziei, numit Awbeg, un afluent al lui Blackwater.

— Este normal după un zbor atât de lung; este epuizată, îi spuse Darrah lui Rory în şoaptă. Nu vreau să-i spun până nu este pregătită…

— Ce să-mi spui? întrebă Delia. Doar îmi odihnesc ochii.

Darrah inspiră adânc şi băgă mâna în buzunarul portierei. Scoase plăcuţa sculptată de lemn şi i-o dădu Deliei în spate.

— Oh, Doamne, făcu Delia, ridicându-se dintr-odată în fund pe banchetă şi trecând cu degetele peste literele Irish *Darling*. L-aţi găsit? Este chiar aici?

Darrah îi povesti Deliei despre căpitanul de port de la Kinsale, despre McCarthy Manufacturing şi despre ce îi povestise Tim McCarthy.

— Ceea ce nu ţi-a spus Darrah este că suntem în drum spre o persoană pe care trebuie să o întâlnim.

— Cine? întrebă Delia radiind. L-aţi găsit?

— Ne vom întâlni cu o femeie, o lămuri Rory.

— Cu cine?

— Mama lui Tim McCarthy, completă Darrah.

— Ce treabă are ea cu noi?

— Tim i-a povestit lui Darrah că mama lui l-a iubit pe tatăl nostru, lămuri Rory.

— Indiferent cine este, ne aşteaptă, spuse Darrah. Am sunat înainte. Şi aproape că am ajuns.

Darrah simţi tensiunea plutind în jurul lor, dar mai mult decât atât, simţi curiozitatea cuprinzându-le pe toate. Măcar o dată, nu avea nevoie ca Dulse să trăiască aventurile în locul ei. Ştia că se află pe urmele tatălui său, mai aproape de el decât fusese vreodată de când avea doisprezece ani.

Valea râului Blackwater îi amintea de zonele aflate departe de ţărmul Insulei Vineyard: ferme, păduri, poieni, ziduri de piatră. Pe geamul deschis al maşinii pătrundea miros de flori de grozamă, ilice şi un vag iz sărat dinspre mare. Râul Blackwater şi afluenţii acestuia ţeseau o cosiţă de apă strălucitoare, iar Darrah lăsă pacea şi frumuseţea regiunii să îi liniştească sufletul.

Urma indicaţiile lui Tim de a ajunge la Kanturk: oraşul de la confluenţa râurilor Allua şi Dalua din inima ţinutului Duhallow, în nord-vestul ţinutului Cork. Şoseaua care mărginea oraşul se întindea ca printr-un tunel pe sub ramurile groase şi bogate ale copacilor, deopotrivă minunaţi şi ameninţători. În zare se vedea un castel în ruină care domina dealul cu frumuseţea lui tristă.

Parcând maşina la distanţă faţă de căminul de bătrâni, Darrah şi surorile ei ieşiră. Nimeni nu vorbea. Ştiau că aveau nevoie de un pic de răgaz înainte să intre. O cofetărie micuţă le atrase cu arome ademenitoare de pâine proaspătă şi cornuri dulci.

Un clopoţel sună când Darrah deschise uşa. O tânără roşcată stătea în spatele tejghelei strălucind de curăţenie.

— Pot să vă ajut cu ceva? întrebă ea.

— Da, vă rog, începu Darrah. Aş dori să-i duc ceva unei persoane care stă la St. Anne.

— Ce îi place? Ceva cu ciocolată sau o tartă delicioasă cu fructe? Sau poate ceva mai aromat?

— Păi, nu ştiu, spuse Darrah. Nu am cunoscut-o până acum.

Femeia dădu din cap, ca şi cum asta se întâmpla tot timpul. Se uită la Darrah, care măsura din priviri conţinutul vitrinei. Darrah se gândea la mama şi la bunica

ei, încercând să îşi dea seama ce le-ar fi plăcut lor de acolo.

— Este drăguţ din partea dumneavoastră, spuse ea. Că vizitaţi persoanele în vârstă. Imaginaţi-vă, un străin să îţi aducă ceva bun de mâncare. Pot să vă sugerez ceva?

— Vă rog, spuse Darrah.

— Nu îi duceţi ceva prea lipicios şi dulce – ar putea să aibă diabet. Şi nici ceva prea sărat – ar putea să aibă hipertensiune. Acum, nu puteţi să greşiţi dacă îi duceţi nişte pâine simplă; trebuie să fie dulce, dar nu foarte, pentru ca zahărul să nu îi facă rău. Duceţi-i o plăcinţică cu fulgi de ovăz. Are doar un praf de zahăr pudră şi pot să vă pun şi nişte unt şi gem în pungă. Mereu sunt de părere că trebuie să alegi o cale de mijloc în astfel de situaţii.

Darrah zâmbi recunoscătoare.

— Sunteţi proprietara acestei cofetării? întrebă ea apoi.

— Oh, nu, spuse tânăra. Mătuşa mea este. Deci sunteţi pentru prima oară la Kanturk? Sunt atâtea de văzut aici.

— Mă tem că nu avem prea mult timp să admirăm priveliştile.

— Măcar mergeţi să vedeţi podul Dalua şi citiţi inscripţia săpată pe pietrele fixate pe parapetul dinspre nord. Veţi găsi ceva ce vă va face plăcere. Avem trei poduri minunate aici, şi de asemenea şi râul Allua, dar cred că exact de acesta aveţi nevoie.

— De unde ştiţi? întrebă Darrah.

Darrah ar fi întrebat mai multe, dar se auzi clopoţelul şi intră un alt client. Vânzătoarea îi făcu cu ochiul, iar Darrah plăti şi plecă. Afară, surorile o aşteptau aşezate pe o bancă, bucurându-se de frumuseţea apei. Oraşul însemna doar piatră gri şi ape curgătoare – râurile gemene curgeau pe sub podurile formate de copacii arcuiţi.

Aruncă o privire pe indicaţiile date de Tim, iar apoi se îndreptă împreună cu surorile sale peste un pod pietonal de piatră. Simţi fiori auzind apa şiroind pe

dedesubt. Încetinind pasul se uită la scheletul metalic. Nu era cioplit, nu era acesta podul. Apa limpede curgea peste pietre şi nisip. Surorile ei o urmau în şir indian, dar ea le opri.

— Căminul de bătrâni este chiar acolo, spuse ea arătând spre o clădire lungă, joasă şi albă aflată chiar la capătul podului, la marginea parcului. Mă bucur că suntem împreună aici.

— Şi eu, spuse Delia.

— Mie mi se pare atât de ciudat, zise Rory. Suntem pe cale să cunoaştem o femeie care se presupune că l-a văzut pe tata mult timp după ce noi am încetat să-l mai vedem.

Părea că se schimbase ceva. Se întâmpla atât de des cu surorile ei, o transformare magică ce înlătura tensiunea şi făcea să fie totul bine între ele.

Se apropiară de clădirea din stuc alb şi sunară la soneria de lângă uşa de un roşu aprins. O călugăriţă în vârstă în haine albe şi cu văl deschise şi le salută zâmbind.

— Bună ziua, o salută Darrah. Sunteţi sora Theresa? Eu sunt Darrah McCarthy; am vorbit mai devreme.

— Da, bine aţi venit! Iar voi trebuie să fiţi Rory şi Delia, spuse ea. Vă rog să intraţi. Doamna McCarthy vă aşteaptă.

— Doamna McCarthy? şopti Delia tai timp ce mergeau pe holurile de un alb steril. S-a *însurat* cu ea?

— Toată lumea din Cork se numeşte McCarthy, interveni Rory.

— Aşa este, spuse sora Theresa. Mulţi se numesc aşa. Acum, are zile bune şi zile rele. Se schimbă ca vremea. S-ar putea să fie vorbăreaţă, poate chiar poetică. Dar să nu vă supăraţi dacă se opreşte brusc sau adoarme în mijlocul unei propoziţii. A avut un atac cerebral, dar de-atunci face progrese excelente. Emoţiile sunt dificile pentru ea. Dacă îi spuneţi ceva ce o deranjează, fie o să fie foarte tristă, fie o să schimbe subiectul, ca şi cum acele cuvinte nici măcar nu ar fi fost rostite.

— Vine vreodată vreun bărbat în vizită la ea? întrebă Darrah.

— Asta ea trebuie să vă spună, răspunse sora Theresa. Adevărul este că nu sunt foarte familiarizată cu dosarul ei. Abia am fost transferată aici în urmă cu două săptămâni de la un cămin mai mare din Cork, zâmbi ea. Mă scot la pensie, iar mie îmi place foarte mult. Acum, daţi-mi voie să verific ce aveţi în acea pungă pentru ea şi am să vă conduc.

Capitolul 14

Tocurile ţăcăneau pe pardoseala albă. Toate suprafeţele străluceau, dar nimic nu putea ascunde mirosul de bătrâni pe moarte. O făcea pe Darrah să se gândească cum era acasă, la coşul de răchită cu căptuşeală de plastic în care ţinea scutecele de unică folosinţă ale mamei sale, la sfârşit.

Sora Theresa le conduse la ultima uşă pe stânga şi spuse cu voce tare:

— Bună, am venit, Cathleen. Cu ceva dulce pentru tine.

— Intraţi, se auzi dinăuntru o voce cu accent provincial.

Cathleen era îmbrăcată cu hainele bune: o rochie de mătase bleumarin şi un şirag de perle la gât. Stătea într-un scaun cu rotile, legată de scaun cu o eşarfă roşie ca să nu alunece de pe el. Era slăbuţă, cu încheieturile pline de vene vizibile sub piele. Şira spinării îi era atât de curbată încât trebui să îşi arcuiască gâtul pentru a-şi vedea vizitatorii. Avea părul alb atent periat, legat cu o panglică verde. Doar ochii albaştri – curioşi, calzi – o făceau să pară tânără.

— V-am adus asta, spuse Darrah dându-i punga.

Cathleen se uită înăuntru de parcă ar fi fost dimineaţa de Crăciun. Vârî mâna în pungă, scoase plăcinta şi începu să mănânce.

— Este foarte bună, spuse ea cu gura plină. Mulţumesc.

— Vreţi s-o mâncaţi cu unt şi gem? întrebă Darrah.

Cathleen scutură din cap:

— Este bună… aşa cum este.

Buzele şi puful fin din jurul gurii erau acum pline de zahăr pudră şi foitaj. Mâncă încet, asigurându-se că a terminat până la ultima firimitură. Rory şi Delia *o* priveau, iar Darrah cercetă împrejur în căutare de fotografii, scrisori, orice ar fi putut să arate că tatăl ei fusese

vreodată acolo.

— Aveţi pe cineva în viaţa dumneavoastră? începu Rory. Cineva care să vă aducă gustări şi să vă viziteze?

— Fiul meu, spuse ea, concentrată asupra plăcintei. Uneori îmi fac griji că e supărat pe mine.

— De ce? întrebă Rory.

— Aş vrea să vină mai des, dar este ocupat.

Cathleen îşi lăsă capul în jos, ca şi cum ar fi pus o barieră între ea şi vizitatori, ca şi cum tot ce mai exista în lumea ei era ultimul sfert din plăcintă. După un timp destul de îndelungat, reuşi să termine de mâncat şi ridică privirea.

— Trei surori, zise ea.

— Da, spuse Delia, iar pe Darrah o luă prin surprindere felul în care merse direct la Cathleen şi îngenunche în faţa scaunului. Cum v-aţi dat seama?

— Semănaţi cu el, spuse ea.

— Cu cine? întrebă Darrah.

— Surorile sunt bune, continuă Cathleen. Eu am avut fii.

— Cu cine semănăm? întrebă Darrah din nou.

— Darrah, nu insista! şopti Delia, în timp ce Cathleen lăsă capul în faţă, iar bărbia i se odihnea acum pe piept; probabil adormise.

— Nimic nu e drept, spuse Cathleen.

Cathleen rămase tăcută mult timp. Darrah nu putea să se uite la surorile ei; simţea deopotrivă teamă şi speranţă. Se gândea la ea însăşi la vârsta de doisprezece ani, stând pe zidul de piatră, cu ochii la stele, împreună cu tatăl ei. Îşi coborî privirea la femeia mititică din faţa ei şi speră la poveşti ieşind din gura acesteia, detalii despre el pe care Darrah visa de atâta timp să le audă.

— Nu e drept atunci când bărcile se pierd pe mare, spuse Cathleen cu ochii plini de lacrimi. Şi nu e drept când iubeşti pe cineva, iar acesta pleacă.

Acum Darrah îngenunche alături de ea.

— Cine a plecat?

Cathleen scoase delicat o batistă albă din mâneca rochiei şi îşi suflă nasul.

— Sunteţi atât de tristă, spuse Delia.

— Nu sufăr pentru mine, zise Cathleen. Ci pentru fiul meu. Şi pentru fiicele lui.

— Fiul dumneavoastră? întrebă Delia. Tim…

— A fost atât de bun cu Am, continuă Cathleen. Aproape ca un tată. Îmi doream asta pentru fiul meu… un tată bun ca Michael. Un om atât de bun.

— Noi suntem fiicele lui Michael, spuse Darrah, luându-i mâna.

— V-a vorbit despre noi? şopti Delia.

Cathleen confirmă din cap.

— Darraaah, făcu ea, lungind numele, închise ochii şi păru dintr-odată epuizată.

— Şi Delia şi Rory? insistă Delia.

— Trei fete, spuse Cathleen. Cele trei fete ale lui…

Şi mai multe lacrimi îi umplură ochii şi începu să geamă, legănându-se pe scaun.

— Unde este? întrebă Darrah. Vine în vizită?

Şi crângul iazului-l încânt.
Vederii voastre atuncea când
Atâta bucurie dau
Câtă-n păduri şi ceruri au.[2]

Cathleen recită, înecându-se în lacrimi.

— Cathleen… începu Darrah.

— Foametea a fost foarte mare aici. Mergeţi pe Elbow Street şi vedeţi unde locuiau oamenii înfometaţi, câte doisprezece într-o cabană, până mureau. Tatăl vostru… a fost atât de impresionat.

2 Versurile fac parte dintr-un poem gravat pe parapetul dinspre nord al unuia dintre podurile ridicate peste râul Dalua. Poemul este legendar, ca şi podul pe care au fost scrise în secolul al XVIII-lea. (n.tr.)

— A venit aici?

— Desigur. Pentru castel, să caute…

— A căutat în castel? întrebă Darrah.

— Vechiul fort, aşa îi spunem noi. Aparţinea conducătorului nostru, dar ştiaţi că Consiliul Secret Britanic l-a socotit prea mare pentru McDonough McCarthy, doar pentru că era un irlandez? Regele i l-a luat!

— Conducătorul era un McCarthy? întrebă Rory.

— Direct pe linia tatălui vostru. Noi l-am ajutat să găsească răspunsuri la întrebări, l-am ajutat să-şi găsească alinare atunci când nu a reuşit la început. Amintirea aceasta păru că e prea mult pentru ea, şi închise ochii. Fără să-i deschidă, spuse cu vocea tremurând: Indiferent cât de dezamăgit era, a fost bun cu mine şi cu Tim.

— Te rog, Cathleen, spuse Darrah cât de blând putu. Ce trebuia să reuşească?

— Era un alt McDonough McCarthy, prietenul meu Michael, spuse ea, şi parcă dintr-odată nu mai ştia să vorbească limba. Căpos. Avea… O violenţă. Niciodată pentru mine şi Tim. Se opri, privind-o fix în ochi pe Darrah. Faţă de el însuşi. Un suflet torturat.

— De ce, Cathleen?

— Vezi tu, şi-a dezamăgit familia.

— Este încă în viaţă? Tata?

— Oh, Michael. Bietul meu prieten Michael, spuse ea, cu mâinile la ochi, într-o suferinţă atât de mare, încât sora Theresa auzi şi intră în cameră.

Călugăriţa îşi puse braţele în jurul lui Cathleen şi îi şterse zahărul de la gură.

— Nu e vina voastră, spuse sora Theresa. Uneori, ajunge aşa. Cu toţii ajung aşa, atunci când se gândesc la ceea ce a trecut. Această parte a vieţii este plină de un mister groaznic. Şi apoi, dintr-odată, o bucurie fără seamăn. Vă rog să nu vă faceţi griji. Dar cred că cel mai bine pentru ea este să se odihnească acum.

Cele trei surori rămaseră nemişcate, nevrând parcă să plece. Una câte una se aplecară şi-i sărutară obrazul lui Cathleen.

Cu toate astea, ea nu ridică privirea şi şoptea întruna:

— Michael, Michael…

Darrah, Rory şi Delia ieşiră, merseră pe holul sclipind de curăţenie şi ieşiră pe uşa principală.

Darrah nu putea să-şi scoată din minte sunetul vocii lui Cathleen şoptind numele tatălui lor. Inspiră adânc aerul proaspăt, cu parfum de flori.

Încet, ea şi surorile ei îşi făcură curaj şi porniră prin oraş. Erau indicatoare, iar Darrah se ţinu după ele până ajunse la podul Dalua. Se gândi la femeia de la cofetărie şi căută inscripţia săpată în piatră.

Gravat pe şase pietre pe parapetul dinspre nord, se afla un poem din secolul al optsprezecelea, în versuri cu rimă. Cuvintele erau în irlandeză, dar o traducere în limba engleză se găsea pe o plăcuţă aflată lângă ultima piatră. Cele trei surori citiră inscripţia.

— Uite, iazul, spuse Rory atingând piatra. Versul pe care l-a recitat Cathleen.

Darrah citi până la final:

Aicea şade şi-odihneşte Lăsând deoparte chinul vieţii în veri aici se liniştеşte Pe dealul ce l-a cunoscut.

Surorile citiră cuvintele, Darrah încercă să înţeleagă ceva din ele. Erau obosite toate şi porniră încet spre micuţul automobil, iar Darrah se gândi încă mult timp la siguranţă, linişte şi bucurie.

— Părea atât de tristă, spuse Delia.

— Nu înţeleg nimic, zise Rory. Unde e tata şi ce legătură are cu noi un poem romantic săpat într-un pod cu şapte boite? Simt că ne-am afundat şi mai adânc în mister.

— Tata a căutat-o pentru că este o McCarthy, spuse Darrah. Iar ea ne-a dezvăluit că el nu a reuşit la început… dar a reuşit până la urmă?

— Probabil că ea se referea la titlul de proprietate asupra pământului, zise Delia. Dar din ceea ce a spus despre castel, pare că regele era mai probabil să ia pământul de la irlandezi decât să li-l dea.

— Merită să căutăm mai mult? întrebă Darrah. Părea atât de sinceră!

— E posibil să nu ştie totul, fu de părere Delia.

— Tata a păstrat secrete unele lucruri, zise Darrah.

— Mi-e dor de copiii mei. Vreau să mă duc acasă. Oh, Darrah, făcu Rory. Hai să plecăm!

— Dar tot ne lipseşte ceva aici, insistă Darrah.

— Vreau să sun la compania aeriană, spuse Rory. Să ne schimbe biletele şi să plecăm mâine.

— Ştii ce este şi mai nebunesc? întrebă Delia. Am crezut că viaţa este într-un fel şi apoi am venit aici, iar acum totul s-a schimbat. Am vrut să găsim un loc unde să ne luăm rămas-bun de la tata. Dar asta pare mai puţin probabil decât înainte. Unde a plecat de aici? De ce n-a venit acasă?

— Pentru că nu a găsit „ceea ce i se cuvenea”, spuse Rory. Aşa cum a spus în scrisoare. A fost prea mândru ca să se întoarcă la noi. Cred că trebuie să acceptăm asta.

— Eu nu vreau să accept, se încăpăţână Darrah.

— Nici eu, o acompanie Delia. Dar nu este oare timpul să oprim toată chestia asta şi să-l lăsăm să se odihnească în pace? Deja am aflat mult mai multe decât ştiam înainte.

— Nu e de ajuns, se încăpăţână Darrah.

— Poate că nu. Însă o să fie vreodată ceva de-ajuns? Orice ne împiedică să-l găsim în viaţă? Cathleen zicea „bietul meu prieten Michael”. Este mort, Darrah. Nu putem să ne ajutăm una pe alta să acceptăm asta?

Darrah strânse din ochi cu putere pentru că, nu, ea nu putea încă.

— Eu nu mai stau! se hotărî Rory. Dacă vrei să-l cauţi în continuare, cred că nu te pot opri. Dar n-o să ajungem

nicăieri, doar o să ne supărăm şi mai tare.

— Eu sunt de acord cu Rory. Abia am ajuns aici şi sunt extrem de obosită după zborul de atâtea ore, spuse Delia, punând un braţ conciliant în jurul umerilor lui Darrah. A trecut prea mult. Totul e îngropat prea adânc.

— Darrah, noi l-am jelit pe tata cu mult înainte să fi murit. Nu ne-a sunat niciodată să ne spună că este bine, sau că se întoarce la noi. Nu ştiu ce să cred despre toate astea! zise Rory.

— Aşa e, admise Darrah. Ai dreptate, Rory. Dar în felul lui, el ne-a adus aici şi trebuie să înţelegem ceva din asta!

— Uite ce e, toate suntem supărate. Doar du-ne la dărăpănătura aia căreia îi spunem hotel, se rugă Rory. Trebuie să mă întind.

— Şi eu, o acompanie Delia.

Aşa că Darrah le duse înapoi la casa de oaspeţi de pe cheiul aglomerat şi zgomotos din portul Cobh, cu firma McCarthy Manufacturing tronând peste toate astea, cu umbra întunecată a clădirii de piatră şi literele de pe firmă lucind deasupra portului albastru.

Capitolul 15

Surorile trăgeau un pui de somn de după-amiază în camerele lor separate, fiecare dintre ele abia având spaţiu pentru un pat de o persoană, un birou şi un crucifix pe perete. Darrah căzu imediat într-un somn profund. Visă că încerca să deseneze o linie perfect dreaptă; mai întâi cu creionul, apoi cu stiloul, şi apoi afară, cu o lopată şi un târnăcop. Nu putea să menţină linia dreaptă, dar era foarte hotărâtă. Nişte pietre aflate chiar la suprafaţă o făceau să dea înainte şi înapoi în zigzag, până când se trezi că se clatină şi se răstoarnă. Mai întâi mergea alături de o mulţime de oameni pe un drum de munte care se prăbuşea, pentru ca mai apoi să se afle pe puntea unui pachebot care spinteca valurile înspumate ale mării. Se desenase pe sine însăşi în acest pericol, crease cu-adevărat imaginea aceasta cu propriul creion, iar acum totul prindea viaţă în jurul ei.

Ţipetele le treziră pe surorile sale. Amândouă îi bătură la uşă şi o găsiră stând aşezată pe pat şi frecându-se la tâmple.

— Eşti bine? o întrebă Rory.

— Am avut un coşmar îngrozitor, spuse Darrah.

Rămaseră nemişcate toate, lăsând-o să-şi revină.

— Simţeam că o să cad de pe suprafaţa pământului, sau că barca era cât pe ce să se scufunde. Cel mai rău este că luam şi pe alţii cu mine.

— Pe cine?

— Nu le vedeam feţele, doar îi simţeam aproape de mine. E ciudat că visul a început cu mine, care desenam nişte linii, ca şi cum începeam o nouă aventură a lui Dulse. Doar că în loc de ea, eram eu. Se uită la surorile ei – şi poate şi voi. Parcă eram împreună.

— Pe puntea unui vapor care se scufundă, spuse Rory.

— Dar de ce acum? Exact când am aflat sigur că tata a ajuns aici şi nu s-a înecat?

Rory o sărută şi se ridică.

— Hai să coborâm să bem un ceai. A, mi-am verificat mesajele, iar Morgan încearcă să dea de noi. Ar trebui s-o sunăm?

— Am să încerc, zise Darrah. Dar la recepţia hotelului semnalul de telefonie mobilă este groaznic, aşa că nu am reuşit să o sun până acum.

— Ora ceaiului, spuse Delia.

Cele trei surori coborâră. Fără prea multe lucruri, doar un ibric electric şi o farfurie cu pâine prăjită. Stătură în linişte, fără să vorbească. Darrah lăsă şocul de după coşmar să se îndepărteze. Îşi puse haina verde de fleece şi ieşi să o sune pe Morgan.

— Bună, Morgan, spuse Darrah. Îmi pare rău că nu am sunat mai devreme, dar recepţia nu are semnal aici.

— Este în regulă. Îmi pare bine că ai sunat, se auzi Morgan. Titlul de proprietate este o harababură. Te întrebasem foarte clar în legătură cu drepturile de proprietate, iar tu mi-ai spus că mama ta ţi-a vândut proprietatea pentru un sfanţ din marea ei bunătate.

— Chiar aşa este, spuse Darrah. Mama ei a făcut acelaşi lucru pentru ea mai înainte.

— Dar înainte de asta? întrebă Morgan. Avocatul cumpărătorului este foarte minuţios; el a cercetat arhivele de pe Vineyard, dar pentru că proprietatea s-a aflat în familia ta de atâta vreme, trebuia să cerceteze până la începuturi. Aşa că a mers la administraţia din Boston.

— Ce a găsit? întrebă Darrah, iar inima începu să-i bată cu putere.

— Păi, este foarte confuz. Te rog, ascultă această listă şi spune-mi cine este fiecare. Archibald Daggett junior.

— Bunicul meu matern.

— Înseamnă că Archibald Daggett era tatăl lui.

— Da.

— Percival Daggett.

— Stră-străbunicul meu, explică Darrah.

— John Daggett, cred că este stră-stră-străbunicul.

— Da, confirmă Darrah.

— Ei bine, există drept de sechestru pus pe proprietate, care datează din anul 1625. Nu există nicio informaţie privind persoana care a pus acest sechestru, dar pe acel act există un sigiliu cu pecete. Avocatul cercetează imaginea acestui sigiliu. Îţi spune ceva toată nebunia asta?

— Nu sunt sigură, spuse Darrah, uitându-se peste port.

— Darrah, nu iei destul de în serios toată chestiunea asta. Familia Little este pe cale să lase baltă achiziţia casei. Din cauza acestei probleme cu titlul de proprietate, va trebui să le înapoiem avansul plătit. Arhitectul lor a venit de două ori de la Londra şi a angajat deja o echipă de constructori care sunt gata să înceapă imediat ce rezolvăm situaţia aceasta.

— Ce se întâmplă dacă nu o rezolvăm? întrebă Darrah.

— Atunci familia Little te va da în judecată pentru încălcarea contractului. Deja au de gând să-ţi impute costurile cu arhitectul şi biletele de avion la clasa I pentru acesta, başca planurile pe care le-a desenat.

— N-ar fi trebuit să se pripească aşa, spuse Darrah încet.

— Poate că familia Little va încerca o contestare, însă va făcu un pas în urma celor de la Fisc, care îţi vor pune sechestru pe uşi şi îţi vor înconjura proprietatea cu însemnele specifice datornicilor. Vor confisca proprietatea şi o vor vinde la licitaţie.

— Până acum, nu suntem în urmă cu plata taxelor, îi aminti Darrah.

— Nu, dar în iunie veţi fi. În acel moment, reevaluarea se va transforma în facturi pentru taxe de plătit. Vei fi înglodată în datorii. Ai nevoie de această vânzare ca să treci peste toate astea. Te rog să faci tot ce

poţi ca să mă ajuţi în această privinţă.

— Bine, Morgan, încuviinţă Darrah. Să văd ce pot să aflu.

Darrah închise şi rămase cu privirea pierdută pe fereastră.

Soarele începea să apună. Reflexia lui licărea portocalie în ferestrele de la McCarthy Manufacturing. Darrah auzi semnalul sonor ce semnala terminarea programului de lucru şi văzu zece sau cincisprezece bărbaţi ieşind pe uşă şi îndreptându-se spre maşinile lor. Se grăbi pe cheiul prăfuit, intrând în clădirea fabricii exact în momentul în care ieşea ultimul muncitor.

Ridică privirea şi văzu că luminile erau încă aprinse în birou. Urcă încet scările şi rămase nemişcată până când Tim McCarthy se întoarse şi o zări.

— Aţi avut succes în vizită? întrebă el.

— Sunt sigură că sora Theresa te-a sunat imediat ce am plecat noi, răspunse Darrah. Nu-i aşa?

— Mă ţine la curent în legătură cu vizitatorii mamei mele, o lămuri el.

— Mama ta este minunată, spuse ea.

— Mulţumesc, răspunse el.

Darrah inspiră uşor, privindu-l în ochi.

— Mi-a spus că tatăl meu a fost bun cu tine.

Tim confirmă dând din cap.

— Aşa este.

— Nu pot să-mi dau seama de ce ne-ai trimis la mama ta în loc să îmi spui chiar tu acest lucru. Mă tem că am supărat-o.

Tim scutură din cap.

— Este foarte bine. Mi-au spus că, de la vizita voastră, este mai liniştită cum n-a mai fost de foarte multă vreme. Diseară am să merg să mă conving cu ochii mei.

— Nu părea prea liniştită, chiar dimpotrivă, când eu şi surorile mele eram la ea.

— Ei bine, e o chestie foarte importantă pentru ea să

le întâlnească pe fiicele lui Michael. V-am trimis acolo pentru că nu puteam să vă las să plecaţi fără să mergeţi să o vizitaţi. Vezi tu, ani de zile a fost obsedată să ia legătura cu voi.

— Şi de ce n-a făcut-o?

— Pentru că el nu ne-a spus niciodată unde locuia în Statele Unite. Sunt mai mulţi McCarthy acolo decât în Irlanda.

— Poţi să-mi spui ce s-a întâmplat? Cum a început şi cum s-a terminat?

Tim trase un scaun greu de mahon, lucios de la atâta folosire, şi i-l întinse ca să ia loc. Stăteau de o parte şi de alta a biroului lui. El îi oferi o ţigară; ea scutură din cap, aşa că el îşi aprinse una.

— A fost atras de nume, desigur. Părinţii lui muriseră, iar restul rudelor erau risipite prin lume. Atelierul de construit bărci al bunicului lui era chiar mai jos pe chei faţă de clădirea noastră. Firma noastră fusese dintotdeauna aici şi şi-a adus aminte.

— Aşa că a venit aici ca să pună întrebări?

— Iniţial, aşa cred. Dar a devenit chiriaşul nostru. Barca lui avea nevoie de reparaţii după lunga călătorie şi nu putea să doarmă pe ea. Mama i-a dat voie să se mute în camera de oaspeţi.

— Pentru cât timp? vru Darrah să ştie.

— Vreo două luni? Poate trei, răspunse Tim. Era foarte ocupat cu afaceri la biserică, apoi în Cork, în căutarea a ceva ce părea foarte valoros pentru el. Mama îl ducea cu maşina unde avea nevoie sau îi dădea voie s-o folosească el.

— Ţi-a spus vreodată vreunul dintre ei doi ce anume căuta?

— Nu chiar, spuse Tim. Ştiam doar că era incredibil de important pentru el. Mama chiar a încercat să-l ajute.

— Ea I-a numit astăzi prietenul ei.

— Da. Asta a fost pentru ea. Tim tăcu, aşteptând reacţia lui Darrah. De fapt, a fost mai mult decât atât. Tatăl

meu era mort, aşa că după o vreme, relaţia a evoluat. Ea îşi dorea cu disperare să fie măritată, iar el să devină tatăl meu. El chiar se purta ca un tată. Îmi amintesc asta. A fost foarte bun cu mine. Dar nu voia să se însoare cu ea. Spunea că are o familie în Statele Unite.

— Ieri, când ai zis că eraţi din ramuri diferite ale clanului…

— Acesta este adevărul, confirmă Tim.

— Ne-a părăsit când aveam doisprezece ani, Rory zece, iar Delia şapte. Darrah simţi dintr-odată că ameţeşte, doar gândindu-se la asta. Ne spunea că este sărac, dar ştiu cât de mult îi lipsea viaţa din Irlanda.

— Toţi cei care şi-au pierdut bunicii sau alţi strămoşi în timpul foametei credeau că sunt săraci. Noi avuseserăm mereu fabrica în familia noastră. Era suficient pentru toţi. Un lucru pe care mi l-a spus mama a fost că el a afirmat mereu că va avea grijă de fiicele sale. Că o să vă facă un rost în viaţă chiar fără banii de la bunica voastră.

— A venit pe insula noastră ca să caute ceva ce îi aparţinea, povesti Darrah. Aşa a cunoscut-o pe mama. Noi îl iubeam aşa cum era.

— Era mândru, spuse Tim. Cu toţii ne dădeam seama de asta. Se simţea vinovat că se bazase pe mama, când nu avusese nicio intenţie să rămână aici.

— Despre ce vorbeşti?

— Mereu a plănuit să se întoarcă în Statele Unite. La voi toate. Odată ce avea să rezolve ceea ce avea de rezolvat aici.

— Dar nu s-a întors niciodată! exclamă Darrah. S-a răzgândit? S-a ataşat atât de tare de mama ta încât nu a mai putut să plece? Ea ne-a spus că tata nu a „reuşit la început”, dar nu ne-a spus dacă a reuşit până la urmă. Asta înseamnă că, dacă nu a găsit ceea ce căuta, nu a suportat să se întoarcă la noi fără acel lucru?

Încăperea cea mare era de-acum aproape întunecată. O lampă cu abajur verde era aprinsă deasupra biroului lui Tim. Împinse scaunul într-o parte şi merse la Darrah.

Stătea atât de aproape, încât îi putea simţi mirosul: rumeguş, ulei de maşină, tutun. El îi mângâie părul cu blândeţe. Pentru o clipă, lui Darrah îi trecu prin cap că voia s-o sărute.

— Nu asta s-a întâmplat, Darrah… Vino cu mine.

Tim o conduse la parter, prin încăperea principală a atelierului, apoi afară, într-o încăpere mai mică, cu şine de fier care coborau în apă. Lui Darrah îi bătea inima atât de tare, încât abia mai putea să respire.

Oare era posibil ca tatăl ei să locuiască aici? Era posibil? se gândi la Harrison, pe Vineyard, care locuia într-o magazie. Tatăl ei iubea marea; oare locuia într-una dintre bărcile aflate în podul ca o peşteră? Sau pe o fâşie de pe docul de afară? Sau în acest atelier mai mic?

— Eşti pregătită? întrebă Tim.

Chipul lui vădea o mare suferinţă. Darrah ştia, şi în acelaşi timp nu voia să ştie. Se cutremură, iar el o susţinu, îi puse un braţ în jurul taliei, pentru sprijin, iar cu mâna cealaltă desfăcu încuietoarea de alamă, lăsând-o să intre.

Spaţiul era întunecat, cam de 10 pe 12 metri. Mirosea a umezeală, scoici şi apă sărată. Am aprinse lumina, iar Darrah zări homari verzi fugind din calea luminii pe sub zăbrelele de fier şi aruncându-se în apă afară, pe sub uşă. Midiile creşteau în colonii, pe şinele de fier de dedesubt.

— Priveşte, spuse Tim.

Darrah simţi ceva masiv în spatele ei, dar nu-şi putea face curaj să se întoarcă. Simţi mâinile lui Tim pe umerii ei, răsucind-o. Ţinu ochii închişi ca să nu vadă.

— Nu, spuse ea, încercând să se elibereze din strânsoare.

— Dar ştii deja, nu-i aşa? A încercat să vină înapoi acasă la tine şi la familia voastră – asta era tot ce-şi dorea. A plecat de aici, chiar din acest doc, ca să încerce o a doua traversare de unul singur.

Darrah deschise ochii. Se eliberă din mâinile lui Tim şi merse la Irish Darling, aflată sus pe un jgheab de

lansare. Arăta exact aşa cum şi-o amintea Darrah, numai că vopseaua ei albă şi lustruită se cojea şi era acoperită de alge, iar în partea din faţă se vedea o gaură mare.

— Este aici de douăzeci şi opt de ani, spuse Tim. S-a scufundat la numai un kilometru şi jumătate de Capul Kinsale. Vremea era bună; plecase pe reflux, într-o noapte cu lună plină. Noi rămăseserăm la capătul cheiului, urmărindu-l.

Darrah închise ochii, încercând să-şi imagineze acel moment, întrebându-se cum se simţea tatăl ei plecând, ştiind că se duce acasă.

— Nu ne putem imagina decât că a atins un banc de nisip, ceva nesemnalizat. N-a avut timp să ceară ajutor. Probabil că barca s-a umplut repede cu apă, iar el s-a dus la fund împreună cu ea. Mama mea a încercat atât de tare să dea de familia voastră, dar el nu i-a spus niciodată numele mamei voastre sau unde locuia. Probabil că a vrut s-o cruţe.

— A fost prins înăuntru? întrebă Darrah.

— Nu, spuse Tim. Nu i-am găsit trupul niciodată. Îşi scosese cizmele, cureaua, tot ce putea să-l tragă în jos. Poate că a încercat să înoate spre ţărm de îndată ce i-a fost clar că nu mai era nicio speranţă pentru Irish *Darling*. I-am găsit lucrurile în carenă atunci când am pescuit barca.

— Te superi dacă urc la bord? întrebă Darrah. Doar să arunc o privire?

— Dacă vrei. Dar hainele vechi nu mai sunt. Le-am scos noi. Nu mai e nimic de-al lui acolo.

Chiar şi aşa, Darrah urcă scara. Trecu peste balustrada roasă de sare şi mucegai. Stătea în mormântul tatălui ei. Atinse cu blândeţe fiecare suprafaţă, şoptindu-i numele. Strânse ochii cât de tare putu, încercând să-şi amintească chipul lui. Dar nu reuşi – totul dispăruse. Trebui să bage mâna în buzunar şi să scoată fotografia alb-negru.

Iată-l, tatăl ei mult iubit. Voise să se întoarcă acasă, la familia lui. Cufundându-se într-o canapea de lemn,

Darrah ţinea fotografia în mână şi îi zâmbea. Dacă închidea ochii, şi-l imagina stând în picioare în spatele ei. Căpitanul portului din Kinsale avusese dreptate: văzuse o barcă fantomă.

Se ridică şi începu să se plimbe prin cabină. Timpul dispăru, iar ea putea să jure că explorează barca împreună cu tatăl ei, exact ca prima oară. Se uită la dulapurile pentru cărţi pe care le construise pentru că ei şi surorilor ei le plăcea atât de mult să citească, la bucătăria acum lipsită de soba compactă şi la cutia frigorifică. Algele distruseseră toate suprafeţele. Ea îşi scrijeli numele pe un hublou; organismele verzi uscate păreau ca un praf şi i se lipeau de degete.

Chiar şi puntea era acoperită cu substanţa asta, în ciuda mulţimii de oameni care probabil tropăiseră pe aici de-a lungul anilor. Se uită la puntea frumoasă; tatăl ei fusese atât de încântat de lemnul folosit şi de modelul pe care îl montase acolo. Şi atunci îşi aminti: spaţiul acela micuţ din zona principală. Îşi ţinu respiraţia. Era oare real? Oare nu visase compartimentul ascuns pentru Dulse, pentru una dintre poveştile ei? Merse glonţ acolo – chiar în faţa mesei pliante, pe o parte.

Ghemuindu-se, Darrah apăsă pe un pătrăţel de mări mea unei piese de Scrabble. Acesta eliberă un mecanism, şi o bucată de aproximativ 30 cm pătraţi de podea de lemn se ridică. Se uită în compartimentul ascuns, dar era prea întuneric ca să vadă ceva. Băgă mâna înăuntru, simţind că i se face greaţă. Puteau să fie crabi sau altceva, şi mai rău, ascuns acolo. Însă găsi un lucru: o pungă. O trase afară uşor, cu grijă.

Făcută din cauciuc şi înfăşurată într-o pungă de plastic. Darrah nu voia să piardă timpul ca să afle ce conţine. Am avusese Irish Darling în toţi aceşti ani. Ar fi putut să caute şi să găsească acest lucru; dar acum era al lui Darrah, iar ea îl strecură în buzunarul interior al hainei.

Când coborî, surprinse privirea plină de compasiune a lui Tim.

— Îmi pare rău că nu ţi-am spus imediat când ai venit.

— De ce nu mi-ai spus?

— Ah, e o prostie. Te-am urât ani de zile – nu doar pe tine, ci întreaga ta familie. Am vrut să o cunoşti pe mama – nu numai pentru ea, ci ca să vezi că este reală. Că existăm.

— Ai fost foarte important pentru el, spuse Darrah.

Am ridică din umeri.

— A stat cu noi doar câteva luni, dar a luat ceva din noi atunci când a plecat. Ne-a făcut să fim plini de speranţă, aşa văd acum lucrurile. A fost bine să-l avem aici cu noi. Dar mama a suferit foarte mult să-l vadă că în fiecare seară se uită spre vest. Ca şi cum ar fi putut să vă vadă pe voi şi tot ce lăsase în urmă.

— Şi pe tine te-a rănit, înţelese Darrah.

— Poate, spuse Tim.

Darrah îşi coborî privirea, nu voia să plângă.

— Ţinem legătura, spuse ea nerăbdătoare.

Dintr-odată voia să plece de aici. Vârî mâna în buzunar şi îi dădu o carte de vizită.

— Da, spuse el, uitându-se la desenul în cărbune printat reprezentând o fată cu ochii negri înotând prin pădurea de alge. Ce-i asta?

— Aceasta este Dulse, spuse Darrah. Este personajul principal dintr-o lungă serie de romane grafice pe care le realizez.

— Uau! Noua mea prietenă este foarte talentată! se miră el.

Se uită la ceas – Rory şi Delia probabil că făceau bagajele, aşteptând-o să se întoarcă la cină.

— Aş vrea să vadă şi surorile mele barca, îl rugă ea. Ştiu că e târziu şi probabil că vrei să pleci.

El dădu din cap:

— Aştept aici până te întorci.

Aşa că Darrah se grăbi pe chei spre micul hotel, unde le găsi pe surorile ei în holul recepţiei, uitându-se în

meniuri ale restaurantelor locale.

— Darrah! strigă Delia. Ne-am schimbat biletele şi suntem gata de drum. Vin pe Vineyard cu tine în loc să mă duc direct acasă. Este în regulă?

— Unde-ai fost? întrebă Rory. Ne-am făcut griji.

— Am fost la McCarthy Manufacturing, spuse Darrah. Şi vreau să veniţi şi voi. Trebuie să vedeţi ceva.

Amândouă rămaseră cu gura căscată la ea şi îşi dădu seama că ele vedeau adevărul în ochii ei, mirosul de alge şi de mare pe care îl emana. Avea mâinile murdare de la barca tatălui lor, dar şi le folosi ca să-şi ajute surorile să se aşeze pe nişte fotolii ponosite din hol.

— Am aflat ce s-a întâmplat cu tata, spuse ea.

— Ce? întrebă Rory şi parcă îi era frică de ce avea să afle.

— Trăieşte? întrebă Delia, apucând mâna lui Darrah.

— Nu, răspunse Darrah cu vocea moale. Îngenunche, cu gura uscată. După atâţia ani, şi speranţe, şi întrebări, şi renunţări, îşi căuta cuvintele: Nu a reuşit…

— Este mort? întrebă Rory.

— Da, răspunse Darrah. A murit încercând să ajungă înapoi acasă la noi. Era o noapte senină, fluxul îl ajuta, nu exista niciun motiv…

Se frânse, imaginându-şi-l pe tatăl ei scufundându-se chiar aproape de mal, întrebându-se ce-i va fi trecut prin cap. Surorile ei o susţinură.

— Ţi-a spus Tim? întrebă Delia după o vreme.

— Da. Ne aşteaptă ca să vedeţi şi voi barca. Au recuperat-o şi au păstrat-o în tot acest timp.

Ieşiră toate trei. Vântul bătea direct dinspre port, aducând un iz sărat. Tim aştepta chiar lângă uşa barăcii; Darrah îi zări ţigara luminând în noapte. El le văzu venind şi înaintă spre ele.

— Bună, le spuse. Voi trebuie să fiţi Rory şi Delia.

— Bună, Tim, îi răspunse Rory.

Delia îl îmbrăţişă.

— Darrah tocmai ne-a spus.

— Îmi pare foarte rău, zise Tim. Tatăl vostru a fost un om bun; cu toţii ştiam cât de tare îşi dorea să ajungă înapoi acasă la voi…

Darrah se uită la surorile ei, le urmări reacţia la cuvintele lui Tim. Ele dădură din cap, înlăcrimate. Am se întoarse să le conducă în magazia umedă, pe epava bărcii *Irish Darling*. Rory merse direct la gaura de pe partea ei şi ţipă când atinse marginile ascuţite ale aşchiilor.

Tim le ţinu scara ca să poată urca. Din nou, nu veni după ele, lăsându-le singure. Nicio suprafaţă nu scăpase neatinsă de apa sărată, şi mirosea a iarbă de mare şi a lipitori. Darrah se dădu înapoi, lăsându-le pe surorile ei să se uite împrejur, să facă la fel cum făcuse ea mai devreme: atinseră fiecare lucru pe care probabil că îl atinsese tatăl lor înainte.

— Era pe drumul spre casă, spuse Rory. Chiar dacă nu a găsit ceea ce a căutat aici.

— Poate că a găsit, spuse Darrah.

— Dar Cathleen ne-a făcut să credem că nu a găsit, spuse Delia. Este groaznic, dar asta înseamnă chiar mai mult pentru mine, dacă mă gândesc să le s-a hotărât să vină acasă indiferent de rezultat. Uram să mă gândesc la el doar prin prisma acelui act de donaţie a proprietăţii.

— Cathleen probabil că nu avea dreptate sau s-a referit la altceva. Cred că tata a găsit ceea ce căuta, spuse Darrah, vârând mâna sub haina de fleece.

Surorile se adunară în jurul ei, zgâindu-se la pachetul de cauciuc. Cauciucul se uscase, aşa că atunci când Darrah trase de el, se rupse. Băgă mâna înăuntru, scoase o foaie de pergament cu marginile fragile şi închise la culoare. Se aplecară peste ea, uitându-se la scrisul de mână extrem de elegant, iar cerneala neagră aproape că se decolorase de tot pe alocuri. Însă urmele a ceea ce era scris cu stiloul se vedeau bine, iar lângă semnătură se afla o pecete de ceară roşie.

— Asta este? întrebă Rory.

— Aşa cred, răspunse Darrah.

— Deci a avut dreptate, sări Rory. A avut dreptate tot timpul!

— Aş vrea să fi aflat şi mama, spuse Darrah. A trăit tot restul vieţii crezând că el ne-a părăsit pentru totdeauna.

— De ce nu ne-a sunat? întrebă Delia. Crezi că s-a încurcat cu Cathleen mai mult decât ne-a spus Tim? Poate că în el se dădea o luptă în ceea ce priveşte întoarcerea acasă.

— Cred că a avut o relaţie cu Cathleen, spuse Darrah. Dar ştiu că nu era sfâşiat de dubii. Mereu a vrut să se întoarcă acasă. Lucrurile în care avea încredere erau navigatul şi marea. A reuşit să ajungă în Irlanda pe o vreme groaznică; sunt sigură că nici măcar nu i-a trecut prin cap că nu va reuşi să ajungă înapoi pe Vineyard în siguranţă.

— A vrut să îi facă o surpriză, spuse Delia.

— Sau să-i demonstreze ceva, adăugă Rory. Dar tot ar fi putut să dea un telefon, să-i spună că a dat de urma dovezii. Sau ce-o fi asta.

— Cum *a reuşit* să dea de urma documentului? întrebă Delia.

Darrah scutură din cap. N-avea nici cea mai mică idee. O să aibă o mulţime de întrebări pentru avocatul lor, Bart Packard, când se vor întoarce acasă. Însă în această clipă păstră un moment de reculegere împreună cu surorile ei, gândindu-se la tatăl lor, ştiind că se aflau în locul în care a murit el. Barca părea sfântă – la fel ca cimitirul, atunci când înconjuraseră mormântul mamei lor.

Indiferent ce reuşise sau nu reuşise tatăl lor, nu le făcuse să-l iubească mai mult sau mai puţin. Stând acolo, în catena umedă a bărcii pe care el o construise cu atâta dragoste, simţeau pierderea tatălui mai mult ca niciodată, şi se ţinură de mâini cu lacrimile curgându-le pe obraji.

PARTEA A PATRA

Apa în toate formele ei este cea mai bună pe insula Martha's Vineyard.

Nathaniel Southgate Shaler, 1894

Capitolul 16

Cheia fu uşor de găsit. Mereu stătuse ascunsă sub îngeraşul din grădină. Vara, statueta cioplită în piatră era acoperită de viţă, înconjurată de iarbă, dar primăvara abia dădea colţul ierbii, iar plantele agăţătoare erau doar o amintire palidă a verii de mult duse. Odată, Pete o întrebase pe Darrah de ce aveau un înger. Nimeni nu era în mod special aplecat spre religie. Iar ea îi răspunsese:

— Toţi avem nevoie de un protector.

Pete se gândea la asta acum. Atunci când buni se îmbolnăvise foarte tare, îi dăduse voie lui Darrah să pună o statuetă cu Buddha în grădina de zarzavat. Dar îngerul fusese acolo cu mulţi ani înaintea lui Buddha şi fusese mereu păstrătorul cheii. Văzu o păpuşă mică de plastic lângă înger. Însemna că prin preajmă fusese o fetiţă. Fiica lui.

De cele mai multe ori, casa era lăsată descuiată. Dar acum cele trei surori se aflau în Irlanda, casa era de fapt vândută, iar Pete se gândi că lui Darrah nu i-ar plăcea să intre vreun vultur fără permisiunea ei. Ea îi spusese să se ducă acasă la Maryland. El era o pramatie, care nici măcar nu-şi văzuse propriul copil vreodată, dar spera ca mătuşa lui să-l înţeleagă.

Toţi avem nevoie de un protector.

Vârî cheia în broască gândindu-se cât de vechi părea metalul. Oare era aceeaşi broască încă de la construirea casei? Intră şi imediat fu înconjurat de Scup şi de pisici.

— Hei, bine v-am găsit, spuse el în timp ce îi mângâia. Băiat bun, Scup! Ai nevoie să ieşi?

Deschise uşa şi îl lăsă pe bătrânul labrador să iasă ca să-şi facă nevoile. Oare cine le dădea animalelor de mâncare acum, că Darrah era plecată? Găsi însă boluri aproape pline cu mâncare uscată şi apă.

Pete simţi umiditatea sărată, specifică unei case în care stă un câine, şi care îl anunţa că a ajuns acasă. Sau nu mai era casa lui? Stricase lucrurile atât de rău încât

fusese dat afară de propriul tată. Pete împrumutase bani de la părinţii lui de prea multe ori. Fusese foarte rău că abandonase colegiul – la mijlocul semestrului, exact puţin peste limita de timp la care ar mai fi putut să recupereze o parte din bani. Dar şi mai rău fusese faptul că se culcase cu o fată o singură dată, iar aceasta rămăsese însărcinată, iar el nu-şi văzuse niciodată fiica.

Merse la frigider. Era lihnit de foame şi găsi nişte lufar afumat şi brânză cu hrean. Alături de o pâine de orez găsită în congelator, toate acestea însemnau masa lui. Dezgheţă pâinea în prăjitorul din anii 1960, îşi făcu câteva sandvişuri, luându-le cu el să le mănânce afară pe verandă.

Temperatura era cam de 15 grade Celsius, relaxantă prin comparaţie cu Alaska. Faptul că se afla aici îl făcea să devină meditativ, îl făcea să se gândească la ce se întâmplase aici. Uitându-se peste lac spre mare, cercetând orizontul în căutarea unei bărci cu pânze. Ştia că urma să vină una, doar că nu ştia când anume.

Pe când se afla în golful Bristol, la începutul verii trecute, la pescuit de somon, făcuse o mişcare greşită. La prima geană de lumină a dimineţii, încă ameţit, sus la comanda manivelei hidraulice pe care o manevra ca să tragă ancora, alunecase şi căzuse peste bord.

Valurile îl băgaseră repede la fund, îl trăseseră sub apele îngheţate sub minus 1 grad Celsius. Era într-o stare destul de proastă; braţele îi erau prea grele şi îngheţate, ca să se poată ţine la suprafaţă. Încercând să înoate, auzise pe cineva strigând:

— Om la apă!

Cineva îl văzuse căzând, iar căpitanul vasului de pescuit somon *Helena Marie* se învârtise în cercuri căutându-l.

Pete se scufunda. Cizmele erau foarte grele şi se umpluseră repede cu apă. Cu ochii deschişi, văzuse pacea lumii din adâncuri. Soarele sclipea în zona euforică, acea parte a mării unde pătrund razele de lumină. Dinspre Coasta de Vest, curenţii de aer creşteau în adâncime –

forţa valului care făcea ca nisipul să fie adus de pe fundul mării – şi făceau ca apa să pară murdară, iar partea cu soare se restrângea de la două sute de metri la numai cincizeci de metri.

Pete era una cu fitoplanctonul, prima verigă în lanţul trofic, cobora în întunericul profund, unde avea să întâlnească cei mai temuţi prădători, rechinii din adâncuri. Cizmele pline de apă îl trăgeau în jos, iar plămânii îi erau gata să elibereze ultima suflare.

Atunci, şi în momentul acela totul devenise ciudat, simţise nişte braţe care îl înconjurau. Braţe puternice care îl ridicau. Pete nu era un om religios, şi nici nu luase substanţe halucinogene. Nu era nebun. Nu credea că fusese Dumnezeu.

Dar uitându-se în jos cum îl ridicau prin lumina ceţoasă din apă, văzuse nişte mâini mari apucându-l de piept, cu părul negru pe antebraţe, cu un inel de logodnă tradiţional irlandez pe deget, întors cu faţa spre interior. Bărbatul înota ca şi cum ar fi fost propulsat de un jet de aer. Apoi, ridicându-se, îi dăduse lui Pete aer. Dar nu cu ajutorul unui regulator de presiune, şi nici prin respiraţie gură la gură, ci cumva prin magie, transferase oxigen în sistemul sanguin al lui Pete.

Când ieşiseră la suprafaţă, Pete îi auzise pe colegii de pe vapor strigând:

— Uite-l!

— Ţine-te bine, Petey, venim după tine!

Îi aruncaseră o funie cu cârlig la capăt şi, cu toate că Pete era prea slăbit ca să-l poată apuca, salvatorul său o luase şi o înfăşurase în jurul pieptului lui Pete, prinzând cârligul de frânghie ca să nu se desfacă.

Când Pete se întorsese să se uite, nu era nimeni acolo. Echipajul îl trăsese sus pe Helena Marie şi, ajungând, deja scuipa apă sărată, încercând să vadă peste balustradă.

— Ce cauţi? îl întrebase Hank McDuff.

— Nimic, spusese Pete, pentru că ar fi părut

nebunesc dacă le-ar fi povestit.

Pete se ridicase şi rămăsese cu privirea ţintă în golf. Văzuse o barcă cu pânze: mică, drăguţă, cu carena albă, strălucind de lustru. Lucea ca un miraj. Scuipa şi mai multă apă sărată din plămâni.

— O vezi? întrebase el, arătând cu degetul spre barcă.

— Ce să văd? întrebase la rândul lui Catcher Langtry. Hai, omule, trebuie să cobori de pe punte o vreme.

Marinarii şi pescarii erau superstiţioşi în ceea ce privea fantomele şi vasele lor, iar în mintea lui nu mai era altceva decât barca pe care o construise bunicul său, Irish *Darling* – o legendă pentru Pete, care fusese obsedat de bărci toată viaţa. Nu povestise nimănui şi participase la toate ieşirile pe mare din tot restul verii. Când venise iama, lucrase la fabrica de conserve. Stătea la capătul debarcaderului şi se uita după acea barcă.

Acum, terminându-şi prânzul, rămase cu privirea aţintită la marea albastră şi calmă de dincolo de Squibnocket. După câteva minute intră în casă, spălă farfuria şi merse la etaj. Casa avea culoare multe, înguste, şi aripi şi scări neaşteptate. Îl neliniştea să vadă că majoritatea camerelor erau goale. Pe la colţuri erau adunate grămezi de cutii cu etichete pe ele pe care scria „Darrah”, „Rory” şi „Delia” – mama lui.

Pete parcurse culoarul de la etaj până la camera care fusese a bunicii sale. Murise în octombrie, anul trecut; el nu reuşise să ajungă la înmormântare. Intrând în cameră, fu străbătut de un sentiment de dragoste şi vinovăţie.

Dintr-un motiv oarecare, această cameră era ultima care trebuia golită şi lucrurile împachetate. Aşa că încă arăta aşa cum şi-o amintea din copilărie, când venea pe Vineyard în fiecare vară.

Patul metalic alb nu mai era aranjat cu lenjeria ei preferată din Franţa. Cărţile ei fuseseră luate de pe etajere. Însă candelabrul viu colorat de deasupra atârna încă acolo, prinzând fiecare nuanţă de lumină. Biroul la

care se aşeza ca să scrie era încă la fereastră. Lângă el se afla fotoliul de mătase albastră care îi plăcuse mereu lui Pete, pentru că bunica lui îl ţinea pe genunchi stând în el, şi inventau poveşti despre insulă, mare şi un marinar care mergea unde-l ducea vântul.

Pete stătea lângă biroul de scris. Îi tremurau mâinile. Nu mai băuse şi nu mai luase droguri de paisprezece zile, dar aceasta fusese o adevărată problemă în Alaska. După fiecare ieşire la pescuit, mulţi îşi cheltuiau prin baruri banii câştigaţi. Pete îi pusese la bancă pe ai lui o vreme, dar în curând se trezise atras de barul Cat's Catch, un fost bordel transformat în tavernă, dând pe gât păhărele de tărie până când nu se mai putea ţine pe picioare şi nu-şi mai amintea propriul nume.

Tremurul mâinii îl duse cu gândul la vremurile în care bea şi se droga, dar acum simţea teamă şi emoţie. Oare amintirile îi erau corecte? Nu cele referitoare la faptul că fusese salvat de la înec de o fantomă, ci în legătură cu ceva ce îi arătase bunica lui, când avea şase ani. Îl dusese în camera ei şi încuiase uşa în urma ei.

Pete îşi amintea părul ei scurt alb şi ochii albaştri. Mereu purta rochii largi de bumbac care îi treceau de genunchi, în culori vii pe care le numea corai, jad şi brebenoc. Singura bijuterie pe care o purta era un colier cu un pandantiv de argint ca un nod. Era puternică, mergea repede şi ştia media loviturilor tuturor celor de la Red Sox. Fumatul îi dăduse o voce profundă, gravă, dar pentru Pete era şi blândă şi plină de dragoste.

— Eşti singurul meu nepot, i-a spus ea cu mult timp înainte de naşterea lui Obadiah. Am numai fiice, nu am niciun fiu.

Au rămas în picioare în faţa biroului ei de abanos. Ea a tras în jos de placa înclinată care forma suprafaţa de scris. Înăuntru se aflau mai multe compartimente pline cu obiectele necesare pentru scrisori, timbre şi un cuţitaş pentru scrisori. Compartimentul central părea gol, dar ea a vârât mâna înăuntru, iar la fund se afla o cutie de mătase.

A scos-o şi i-a dat-o lui Pete.

— Ce este asta? a întrebat el.

— Un inel, a spus ea. L-am primit de la singura mea dragoste. Iar când ai să găseşti şi tu singura ta dragoste, am să ţi-l dau ca să i-l dai ei.

I-a făcut semn lut Pete să deschidă cutia. Înăuntru se afla un inel de aur cu un simbol ciudat pe el: două mâini care ţineau o inimă. Lui Pete îi plăcea pentru că părea să spună o poveste. Mâinile cui şi inima cui, şi, oricum, cine ar ţine o inimă în mână? l-a pus bunicii aceste întrebări.

— Ol care ţine inima eşti chiar tu însuţi. Sau eu, sau oricine. Dacă eşti singur şi speri la dragoste, îl porţi pe deget cu inima îndreptată spre în afară. Dar dacă ai găsit dragostea, îl porţi cu inima îndreptată spre inima ta – deci spre înăuntru.

— Tu de ce nu-l porţi? o întrebase el.

Tăcerea ei a durat mult timp şi era plină de tristeţe.

— Pentru că bunicul tău a plecat de la mine.

Lui Pete nu-i mai tremurau mâinile. Stătea în picioare lângă biroul de scris şi vârî mâna în compartimentul central. Era gol. Ce-ar fi făcut dacă ar fi găsit inelul?

Avea dreptate taică-său; era un drogat. Intrase în tot felul de necazuri la Dillingham, luase obiceiul să ia amfetamina, şi îşi vându-se camionul ca să plătească furnizorului. Le ceruse părinţilor bani ca să repare un vehicul pe care nu-l mai avea – îl vându-se la Denver pentru băutură şi amfetamină. Făcuse autostopul tot drumul din Alaska.

Paisprezece zile fără băutură şi droguri – o realizare uriaşă pentru el – şi acum, holbându-se la compartimentul în care se aflase cândva inelul, ştia că sperase pe jumătate că va putea să-l ducă la Oak Bluffs, să găsească pe cineva, să vândă inelul şi să se drogheze. Şi totuşi, n-ar fi făcut asta, chiar dacă ar fi putut. Îşi jurase că nu va arunca totul la gunoi, amanetând inelul bunicii.

Pete era obosit, slab, plin de răni, tânjea după ceva care să-l tragă pe calea cea bună. Însă gândindu-se la inel,

îşi aminti cum aproape se înecase. Braţele din jurul lui, mâna care purta un inel care se potrivea cu cel pe care îl căuta acum: cu inima întoarsă înspre interior. Îşi dorea ca bunica lui să mai fie în viaţă ca să-i poată povesti despre asta.

Era sigur că bunicul său îi salvase viaţa.

Pete era obosit. Se întinse pe patul bunicii. Adormi în soarele care pătrundea pe fereastră. Prea epuizat ca să aibă vise, căzu doar într-un somn adânc.

Nu ştia cât timp trecuse, când auzi deodată paşi. Cizme grele pe scări.

— Hei? se auzi o voce gravă. Cine e aici?

Pete se chinui să se trezească. Se chinui să se ridice în fund pe pat, să se poarte ca şi cum tocmai se nimerise să se aşeze pe pat. Intră un bărbat, înalt şi bătut de soare şi de vânt asemenea pescarilor din Alaska. Dar Pete îl recunoscu – unul dintre prietenii mătuşii sale.

— Hei, spuse Pete.

— Cine dracu' eşti tu?

— Pete Monaghan. Sunt nepotul lui Darrah.

— Pete! Ei drăcia dracului, nu te-am recunoscut! Eu sunt Andy Mayhew, mă mai ţii minte?

— Sigur că da, omule! exclamă Pete.

Andy traversă camera ca să-i strângă mâna. Observă dintr-o privire culoarea pământie a pielii lui Pete, rănile deschise de pe faţă, obrajii supţi din cauza lipsei dinţi lor. Pete se simţea încordat, stând în picioare lângă biroul deschis al bunicii sale.

— Nu e ceea ce crezi, spuse Pete.

— Ar fi bine să nu fie, îl avertiză Andy.

— Bunica mi-a arătat ceva odată, spuse Pete. Mi-a spus că o să-mi aparţină când o să mă îndrăgostesc.

— Şi te-ai îndrăgostit?

— Nu.

— Asta pentru că nimeni altcineva în afară de un alt dependent de amfetamină nu ar vrea să piardă timpul cu

tine. Ce faci aici?

— Aveam nevoie să vin acasă, spuse Pete, iar vocea îi tremura. Să nu mă mai droghez. Deja am paisprezece zile.

— Bine, spuse Andy. Este un bun început. Dar nu poţi să rămâi aici.

— Omule, spuse Pete, iar ochii îi înotau în lacrimi. Nu am unde să mă duc.

— Ba da, ai unde, spuse Andy. Te duc acolo imediat. Şi ascultă. Nu poţi să-l laşi pe Scup să iasă şi să uiţi de el. L-am găsit pe la jumătatea drumului pe South Road.

— Îmi pare rău, Andy.

— E în regulă, Pete. Închide biroul acum.

Pete merse la birou. În ciuda faptului că Andy părea responsabil aici, Pete simţea că îi vine să protejeze acest loc în care bunica sa păstra inelul lui. Se întoarse să verifice; Andy îl urmărea ca un vultur. Apoi închise uşiţa de lemn.

— L-ai cunoscut vreodată pe bunicul meu? întrebă Pete.

— Cu siguranţă, răspunse Andy.

— Mă întrebam doar… spuse Pete, cu ochii tot la biroul bunicii sale.

Andy se uită după pisici, apoi încuie casa. Îl urcă pe Scup în spate în camionetă, iar pe Pete pe scaunul pasagerului. Tânărul îi ceru lui Andy să intre din nou în casă ca să-şi ia rucsacul, dar Andy nu îl lăsă. Nu voia să ştie ce putea ascunde acolo. Trecând pe lângă cimitir, îl văzu pe Pete întinzându-şi gâtul ca să vadă.

— Bunica ta este îngropată acolo în spate, pe deal.

— Trebuia să fiu aici la înmormântare.

Andy nu răspunse.

Merseră la Alley’s, iar Andy cumpără două cafele. Luă una neagră pentru el, dar ghici că Pete o voia cu lapte şi zahăr. Întorcându-se la camionetă, surprinse privirea recunoscătoare a lui Pete. Ieşiră din parcare, iar Andy se uită la ceas.

— Te reţin din treabă? întrebă Pete. Nu vreau să te ţin. Dacă este prea mare deranjul…

— Nu este prea mare deranjul.

— Dar trebuie să fii undeva.

— La muncă, Pete. Dar sunt propriul meu şef, aşa că pot să-mi iau liber o oră ca să te aranjez puţin şi pe tine.

— Ce înseamnă „să mă aranjezi”? întrebă Pete, un pic nervos.

Andy nu răspunse imediat. Ştia că paisprezece zile fără băutură şi droguri însemna că Pete e pe cale să se detoxifice, dar nu însemna că era pregătit să intre în lume. Merseră pe şoseaua străjuită de brazi, iar Andy deschise fereastra pentru ca Pete să poată simţi mirosul insulei. Trecură pe lângă căsuţa lui Andy şi magazia lui Harrison.

— De ce faci asta? întrebă Pete.

— O fac pentru Darrah şi pentru mama ta, spuse Andy. Şi pentru că îmi amintesc prima zi în care ai făcut surf, şi chiar ai reuşit, într-o vacanţă din aprilie când îţi vizitai bunica – ţi-am împrumutat vechiul meu costum de surfing şi tu te-ai urcat pe placă aproape fără niciun ajutor de la Darrah şi de la mine şi ai mers pe val direct pe plaja Lucy Vincent.

Pete se întoarse spre fereastra deschisă, lăsând vântul să-i bată prin păr, să i-l dea pe spate. Andy ştia că Pete îşi amintea cum era să intri în apă primăvara, îmbrăcat în costum de surf, să vâsleşti cu braţele dincolo de punctul limită şi să aştepţi valul potrivit.

Merseră spre Oak Bluffs, trecură de spital şi întoarseră pe Peony Lane. Era o stradă închisă, iar ultima casă era o clădire în stil Victorian recent vopsită în verde, care avea nevoie de ceva reparaţii la verandă – avea arce de boltă sparte, console decorative care atârnau de la grinzi, şi o aplică lipsea de pe tavan. Dar scările şi balustrada erau noi, acoperite cu un strat proaspăt de vopsea albă.

— Ce este asta? întrebă Pete.

— O casă pentru dezintoxicare, îl lămuri Andy.

— Numai casă nu e… bombăni Pete.

— Da. Ai o problemă cu asta? Sau ai prefera să amanetezi ceva din casa familiei tale şi să continui să trăieşti ca un drogat în propria curte? Te-ai întors acasă pentru un motiv, Pete. Mă îndoiesc că ar fi ăsta.

Pete se uită la casă.

— Un loc nenorocit şi făcut praf, spuse el, uitându-se la dantelăria de lemn roasă de timp.

— Pentru dependenţi nenorociţi şi făcuţi praf, îl apostrofă Andy. Stai aici şi mergi la întâlniri şi nu va trebui să îţi întâlneşti familia arătând în felul în care arăţi acum.

— Cum de ştii tu de locul ăsta? întrebă Pete.

— Am venit aici când nu eram cu mult mai în vârstă decât tine, mărturisi Andy. Mi-a salvat viaţa.

Intrară împreună. Lui Andy îi plăcuse mereu felul în care lumina părea atât de curată aici înăuntru, spălată de geamurile vechi. Un vitraliu împrăştia culori pale pe podelele din lemn de stejar.

Actualul proprietar, Al Venner, ieşi din birou, zâmbi şi dădu mâna cu Andy.

— Ce mai faci, Andy? întrebă Al.

— Bine, răspunse el. Sunt ocupat cu munca, dar asta e bine. Al, aş vrea să-ţi prezint pe cineva. Pete Monaghan. Are nevoie de o cameră.

Al şi Pete dădură mâna, iar Al se uită la el.

— Ai asigurare de sănătate, Pete? întrebă Al.

— Oh, nu. Am fost pe asigurarea părinţilor, dar asta s-a terminat atunci când am abandonat colegiul. Şi am avut ceva asigurate în Alaska, atunci când am fost la pescuit, dar mi-au tăiat-o când am părăsit vasul.

— Deci, cum ai de gând să plăteşti ca să stai aici? întrebă Al.

Pete lăsă privirea în pământ. Andy aproape că-i putea citi gândurile: de ce ar plăti pentru un loc în care nu a vrut să vină, plin de reguli pe care nu a vrut să le urmeze?

— Va lucra cu mine, spuse Andy. Jumătate din salariul

lui va merge direct la tine. Ştiu că aveai nişte „burse”, le mai ai?

— Depinde de cât de dispus este.

— Dispus? întrebă Pete.

— Să admiţi că eşti lipsit de putere atunci când vine vorba de alcool şi droguri şi că viaţa ta a devenit greu de administrat, spuse Al pe un ton de şcolar premiant, şef de clasă.

— Nu pot să neg asta, confirmă Pete.

— Păi, îţi dăm o perioadă de două săptămâni de probă. Apoi reevaluăm. Regulile sunt pe tabla de colo. Dacă încâlci vreuna dintre ele, eşti dat afară. Fără nicio şansă să revii. Primeşti micul dejun şi cina. Pentru masa de prânz, te descurci singur. Trebuie să participi la o întâlnire pe zi în primele nouăzeci de zile. Iar stingerea se dă la patruzeci şi cinci de minute după ce se termină ultima întâlnire de pe insulă.

— Nu am maşină, spuse Pete.

— Atunci poţi veni pe jos la întâlniri sau împreună cu vreunul dintre ceilalţi.

— Vin să te iau la muncă mâine-dimineaţă, îl anunţă Andy. La şapte fix.

— OK, spuse Pete.

— Doar „OK”? întrebă Al cu vocea puternică a sergentului care fusese înainte de a deveni dependent de heroină, cu treizeci de ani în urmă. Fusese un puşti de pe insulă, doar cu câţiva ani mai mare decât Andy, se vindecase şi ajunsese să conducă locul acesta, Casa Căpitanului.

— Nu, foarte bine, spuse Pete. E foarte bine. Voi fi gata.

Capitolul 17

Darrah, Rory şi Delia trecură de vamă la Aeroportul Logan din Boston şi luară imediat un taxi. Darrah îi spuse şoferului să meargă la o anumită clădire de pe cheiul Rowes. Înainte de a părăsi Irlanda, îi telefonase lui Bart Packard, avocatul familiei sale din Edgartown, şi încercase să îi explice ceea ce credea că are în posesie.

El o ascultase cu atenţie, devenind tot mai interesat de subiect, şi îi sugerase ca, împreună cu surorile ei, să se oprească la Fitzgerald & Fitzgerald, LLC, un birou de avocatură din Boston specializat în chestiuni legate de titluri de proprietate. Bart lucra adesea cu Raymond Fitzgerald, aşa că făcu o programare pentru o întâlnire cu acesta, la care avea să participe şi el.

Acum, ieşind din taxi, Rory plăti şoferului, în timp ce Darrah ţinea valijoara pe care o cumpăraseră pentru a depozita manuscrisul. Sufla o briză tăioasă dinspre portul Boston, iar Darrah se întoarse ca s-o simtă direct în faţă.

— N-ar trebui să urcăm direct în birou? întrebă Delia.

— Aşa cred, răspunse Darrah, însă nu voia nici să piardă adierea brizei mării, adică legătura ei cu oceanul şi cu tatăl lor.

Intrară într-un hol din marmură gri cu alb şi urcară în liftul care le duse la ultimul etaj. Trecură apoi de nişte uşi mari de sticlă pe care scria „Fitzgerald & Fitzgerald”, se apropiată de un birou de recepţie înalt şi impozant, din lemn de nuc. Îşi spuseră numele, iar tânăra le anunţă că domnul Fitzgerald va veni imediat.

Se aşezară pe trei scaune din sala de aşteptare cu vedere spre oraşul Boston. Stampe elegante, expuse în rame negre, înfăţişau scene din Boston, Dublin şi Cork. Una dintre ele înfăţişa Catedrala St. Colman, făcându-le pe cele trei surori să schimbe priviri între ele.

— Această imagine vă aminteşte de locul de unde tocmai aţi venit? le întrebă un bărbat aflat în spatele lor.

Scund, cu părul alb, îmbrăcat într-un costum

impecabil călcat la dungă, vorbea un dialect irlandez familiar. Lui Darrah îi amintea de Tim McCarthy.

— Este locul în care a fost botezat tatăl nostru, lămuri Darrah, ridicându-se ca să dea mâna cu bărbatul. Mă numesc Darrah McCarthy, iar ele sunt surorile mele, Rory Chase şi Delia Monaghan.

— Raymond Fitzgerald, se prezentă el. Mama noastră era din Cork; Cobh este un loc minunat. Iar acea catedrală este splendidă. Mergem în sala de conferinţe?

— Desigur, spuse Darrah.

— Aţi adus documentul? un Raymond să ştie. Avocatul vostru tocmai ne-a spus despre el şi suntem nerăbdători să-l examinăm.

— Este chiar aici, îl anunţă Darrah, bătând uşor cu palma în valijoară.

Surorile îl urmară pe Raymond pe un culoar larg. Le conduse într-o sală fără ferestre, în care strălucea o lumină ambientală, dispersată prin nişte lespezi de marmură foarte fine, aflate pe un perete exterior. Raymond apăsă un buton şi o serie de spoturi se aprinseră pe tavan, scânteind cu o aură albastră.

— Suntem adesea solicitaţi să autentificăm documente vechi şi rare, spuse el, poftindu-le înăuntru. Nimic nu distruge mai rapid manuscrisele vechi decât umezeala sau lumina agresivă. Am împrumutat tehnologia de analiză cu lumină albastră de la prietenii din serviciile speciale şi pe cea cu lumină dispersată prin marmură fină de la Biblioteca Beinecke de la Universitatea Yale.

— Ei deţin una dintre Bibliile originale Gutenberg, ca şi o copie timpurie a Cărţii din Kells, interveni un alt bărbat care vorbea şi arăta exact ca Raymond.

— Acesta este fratele meu geamăn, Jack Fitzgerald, îl prezentă Raymond.

— Gemeni identici, comentă Delia.

— Exact. Mama noastră spunea că a fost de două ori binecuvântată.

— Acum haideţi să vedem documentul, îi grăbi Jack.

Raymond deschise valijoara şi folosi o pensetă ca să scoată ceea ce el numi „instrumentul”. Explică apoi că îl punea pe o sugativă nonalcalină, iar împreună cu Jack îşi puse pe cap un fel de lămpaş precum căştile minerilor, dar cu nişte lămpi cate dădeau aceeaşi lumină albastră pală de deasupra capetelor lor. Cercetară cu mare atenţie documentul, murmurând unul spre celălalt în timp ce lucrau.

Între timp, Darrah, Rory şi Delia stăteau pe scaunele înşirate pe lângă perete şi se uitau la ei.

Jack scoase o carte dintr-un raft şi, împreună cu Raymond, se aplecă deasupra ei, comparând documentul cu volumul. După patruzeci şi cinci de minute, cele trei surori simţeau că mai aveau puţin până să adoarmă, în lumina slabă şi în murmurul vocilor irlandeze melodioase ale celor doi fraţi, când Raymond se ridică brusc.

— Acum, spuse el, dacă ne permiteţi să încuiem documentul în seiful nostru şi apoi ne însoţiţi în birou, vă vom explica ce am descoperit.

Darrah se uită la Rory şi Delia.

— Sunteţi de acord ca documentul să rămână aici?

Fetele confirmară din cap.

În timp ce ea şi surorile îl priveau, Jack introduse o combinaţie de cifre într-un seif dintr-un colţ al camerei. Raymond puse pergamentul pe o tavă special lăcuită şi o strecură în seif. În timp ce Jack încuie la loc seiful, Raymond îi înapoie lui Darrah valijoara.

Surorile îi însoţiră pe avocaţi într-unul dintre cele mai spectaculoase birouri pe care le văzuseră vreodată. Un candelabru Waterford de cristal atârna din tavanul înalt de aproape patru metri, iar un perete de geamuri dădea spre portul Boston, insulele de culoare gri-albăstrui şi oceanul cu coame albe din depărtare. Alături de rafturile cu cărţi care umpleau întregul perete opus, singurele piese de mobilier erau biroul partenerilor, două scaune asortate, o canapea cu trei locuri şi o masă lungă în faţa acesteia.

Fraţii se aşezară faţă în faţă la birou, în timp ce

Darrah, Rory şi Delia se aşezară împreună pe canapea.

— Acum, începu Raymond, Bart Packard ne-a angajat din partea dumneavoastră. Aşadar, suntem avocaţii dumneavoastră. Vom păstra manuscrisul în seiful nostru atât cât este nevoie şi între timp o să cerem să fie autentificat de colegii de la Harvard şi MIT.

Darrah şi surorile sale schimbară priviri.

— Mulţumim, spuse ea.

— În plus, vă vom reprezenta în faţa Curţii Supreme din Massachusetts, dacă se ajunge la asta, împotriva oricărei ofensive din partea cumpărătorilor voştri şi a reprezentanţilor legali ai acestora, spuse Jack.

Darrah dădu din cap.

Intră o secretară cu un serviciu de ceai şi o farfurie de fursecuri. Ea turnă ceai în ceşti de porţelan Belleek şi îi servi pe toţi. Jack trecu farfuria cu fursecuri pe la toată lumea, servindu-l pe Raymond şi pe sine abia la sfârşit.

— Nimic nu se compară cu ora ceaiului, spuse Raymond.

Darrah îşi sorbi ceaiul, gândindu-se că experienţa firmei Fitzgerald & Fitzgerald era deopotrivă încurajatoare şi incredibilă.

— Acum că aveţi confirmarea că tatăl vostru este mort, este normal să fiţi copleşite de durere şi suferinţă, spuse Jack.

Toate cele trei surori dădură din cap.

Raymond le privi cu o licărire în ochii lui albaştri.

— Poate că există o rază de speranţă în toate acestea.

— Două, spuse Jack, dacă puneţi la socoteală faptul că tatăl vostru a făcut o treabă extraordinară protejând manuscrisul – este o minune că a supravieţuit intact, având în vedere tot timpul pe care trebuie să-l fi petrecut în apă de mare.

— Tata a prevăzut un compartiment sigilat, impermeabil, în barca *Irish Darling*. Cred că acesta a fost secretul, spuse Darrah.

— Frumos nume pentru un iaht, aprecie Raymond.

— Deci, ce înseamnă toate acestea? vru Rory să ştie.

— Să începem cu faptul că agentul şi avocaţii care s-au ocupat de titlul de proprietate din partea cumpărătorilor voştri au săpat foarte adânc, şi pe bună dreptate, având în vedere perioada mare de timp de când pământul se află în familia voastră. Trebuiau să meargă până la începuturi, ca să afle de la cine a cumpărat primul vostru strămoş, şi s-a dovedit că de la Bartholomew Gosnold.

— Britanicul care s-a aşezat prima oară pe aceste meleaguri, a adăugat Jack.

— Este uimitor, adăugă Rory.

— Însă a fost descoperită o discrepanţă. O fâşie îngustă a acelei proprietăţi Gosnold fusese oferită de Coroana Britanică unuia dintre supuşii ei. Pecetea care l-a indus în eroare pe avocatul vostru atât de mult i-a aparţinut Regelui Charles I.

— Aşa cum susţinea mereu tata! Dar spuneţi că terenul a fost acordat unuia dintre supuşii regelui – adică unui britanic?

— Nu uitaţi că, în vremea regelui Charles I, Irlanda fusese cucerită de britanici. Deci, în mod tragic, chiar şi un irlandez era considerat supus al Coroanei, explică Raymond.

— Asta o să-i facă pe cumpărători să se retragă din înţelegerea cu noi, spuse Delia. Şi să ne dea în judecată pentru cheltuielile pe care le-au avut până acum.

— Da, ne-a spus Bart. Ei bine, le dorim succes şi cale bătută! Dacă vreţi să terminaţi cu ei, aceasta este metoda. Lăsaţi-i să creadă că titlul de proprietate este imperfect, ceea ce, la acest moment, din punct de vedere legal, aşa este.

— Aţi pomenit de nişte veşti bune, îi aminti Rory.

— Tatăl vostru trebuie să fi mers la arhivele din ţară ca să găsească documentul, şi apoi a folosit registrele de la parohie ca să-şi dovedească descendenţa, pentru a putea

să-l primească, spuse Jack. Aşa se fac aceste cereri de revendicare.

— Dar ce este? întrebă Rory.

— Este un ordin direct de acordare a terenului, spuse Raymond. De la Regele Charles I către McDonough McCarthy.

— Cel care a construit castelul din Kanturk! sări Delia.

— Care nu a fost niciodată ocupat de un McCarthy, spuse Raymond. Pentru că oficialităţile britanice au socotit că acest irlandez, chiar dacă deţinea terenul şi construise el însuşi castelul, se ridicase deasupra propriei condiţii sociale crezând că poate să locuiască într-un asemenea loc grandios.

— De unde ştiţi toate acestea? întrebă Darrah.

— McDonough McCarthy este o legendă irlandeză. El a pornit război împotriva britanicilor pentru că i-au ocupat castelul.

— Pergamentul…

— Trebuie autentificat, dar nouă ni se pare că prevede acordarea unei parcele de pământ către McDonough McCarthy chiar aici, în Statul Massachusetts. Pe insula Martha’s Vineyard, Ţinutul Dukes, oraşul Chilmark.

— Tata ştia, spuse Darrah.

— Nu-mi vine să cred că este real! exclamă Rory.

— Dar dacă un alt strămoş vine şi încearcă să ridice pretenţii? întrebă Delia.

— Nu-i va folosi la nimic. Oricare McCarthy deţine pergamentul trebuie să-şi fi prezentat dovezile în Irlanda. Tatăl vostru mai mult ca sigur că a angajat un avocat sau poate că a ajuns până la cardinalul de la Catedrala St. Colman. N-am cum să ştiu. Dar vă asigur de un lucru: nu cred că i-a fost uşor.

— Cum va fi afectat viitorul nostru de tot ceea ce se întâmplă? întrebă Darrah. Tot nu ne putem permite taxele pe teren.

— Ca să nu mai spun de taxa de stat pe moşteniri, le aminti Raymond.

— Dar veţi putea plăti toate astea, spuse Jack, dacă vindeţi o parte din teren şi păstraţi restul. Poate vă veţi hotărî să vindeţi parcela McCarthy care, potrivit căutărilor după acest titlu, este zona cea mai de răsărit a proprietăţii familiei, însemnată cu patru stâlpi de granit ascunşi de vegetaţie, cu ieşire spre lacul sărat şi spre plajă.

— Sau, interveni Raymond, putem să introducem documentul în arhivele proprietăţilor imobiliare, să certificăm o copie, şi puteţi să vindeţi originalul unui colecţionar sau unui dealer de artă – noi cunoaştem mulţi direct –, posibil pe mai mulţi bani decât aţi putea obţine pe pământ în sine.

— Hârtia aceea valorează mai mult decât o proprietate pe faleza oceanului? întrebă Rory. Abia dacă e lizibil.

Raymond dădu din cap.

— Asta nu contează pentru un colecţionar adevărat. Desigur, aşa cum am mai spus, vom chema experţii să arunce o privire, dar sunt sigur că este autentic.

Darrah schimbă câteva priviri cu surorile ei.

— Toate trei aveţi multe lucruri la care să vă gândiţi şi pe care să le discutaţi cu familiile voastre, şi apoi va trebui să luăm nişte decizii. Între timp, eu şi Jack îi vom cerceta pe cumpărători – familia Little, parcă aşa mi-a spus Bart că se numesc – şi vom evalua situaţia, să vedem cam cât de porniţi pe procese sunt de fapt.

— Nu ne putem permite un onorariu ridicat, spuse Delia. Nu avem mijloacele, de aceea am şi ajuns la situaţia aceasta.

— Am înţeles, spuse Raymond. Vom face unele concesii din respect pentru hotărârea tatălui vostru şi pentru onoarea pe care o aduce Irlandei şi oraşului Cork, precum şi din consideraţie pentru faptul că lăsaţi un document atât de rar şi de important în seiful nostru.

— Asta nu înseamnă că nu va exista un onorariu,

interveni Jack. Dar aşa cum spune Raymond, vor fi făcute nişte concesii.

— Vă mulţumim, zise Darrah.

Apoi se ridică, împreună cu surorile ei, şi dădură mâna cu fraţii Fitzgerald. Ieşiră din birou, coborâtă cu liftul în holul de marmură gri cu alb şi apoi afară pe cheiul Rowes, unde rămaseră ţinându-se de mâini, cu vântul jucându-li-se prin păr şi privirile aţintite spre mare, spre Irlanda.

Abia când ajunseră din nou la aeroportul Logan, îndreptându-se fiecare în altă direcţie, le lovi cu-adevărat realitatea lucrurilor.

— Am putea deci să păstrăm casă, îşi dădu Delia seama. Vă puteţi imagina aşa ceva? Să ne petrecem din nou verile împreună?

— Asta ar fi partea bună, spuse Darrah. Deja îmi imaginez toate lucrurile pe care le putem face în grădina de primăvară. Reparaţiile de după iarnă pe care le-am lăsat baltă. Familia reunită pe perioada verii.

Râseră când se gândiră la asta, se strânseră în braţe şi se sărutară. Rory se îndreptă spre parcarea unde avea maşina, iar Darrah şi Delia merseră încet spre sala de aşteptare pentru Cape Air. Aşteptându-şi zborul, Darrah îl sună pe Andy pentru a-l anunţa că erau pe drum.

— Asta e cea mai bună veste! exclamă el. Abia aştept să te văd!

— Şi eu la fel, spuse Darrah. A reuşit, Andy!

— Ce?

— Tata. A reuşit să ajungă la Cork şi a găsit ce căuta.

— Darrah, murmură Andy cu vocea sugrumată de emoţie, ştiu cât înseamnă asta pentru tine!

— Aşa este, ştii, şopti ea. Ajungem într-o oră. Închise şi rămase tăcută alături de Delia, gândindu-se la acei patru stâlpi de granit ascunşi de vegetaţie şi la felul în care îi căutase împreună cu tatăl ei cu atât de multă vreme în urmă.

Capitolul 18

Insula Martha's Vineyard le primi acasă. Când avionul se pregătea pentru aterizare, Darrah văzu lacurile sărate care se întindeau de-a lungul coastei de sud. Îşi amintea că bunica ei îi povestise că iarna lacurile îngheţau, iar ei patinau de la Chilmark la Katama. Dar acum erau de un albastru strălucitor, încreţite de briza marină.

Din aer văzu că insula devenise verde în timpul cât fuseseră plecate; iarba maronie a iernii revenise la viaţă. Vârfurile ramurilor de copaci erau roz în lumina după-amiezii târzii. O insulă verde în mijlocul mării albastre.

Avionul ateriză uşor şi, când ieşiră, Andy le aştepta chiar la marginea terminalului. Zâmbetul său strâmb se lăţea pe măsură ce Darrah se apropie şi se îmbrăţişară atât de tare şi îndelung, ca şi cum nu mai exista nimeni altcineva în afară de ei doi. Delia intră în clădirea lungă şi joasă a terminalului ca să-şi ia bagajul ei şi pe al lui Darrah, care erau aduse de la avion în cărucioare metalice.

Urcară cu toţii pe locurile din faţă ale camionetei lui Andy şi merseră acasă cu geamurile deschise. Aerul era uşor răcoros, dar era parfumat de la coate schimbările primăverii: pământ reavăn, iarbă proaspătă, narcise şi ghiocei galbeni care înfloreau în pârloage. Se uita în jos în râpele care duceau la lacuri, la bariera plajei şi la oceanul de dincolo de toate acestea.

Andy trecu de aleea lor de la Beetlebung Comer şi intrară cu toţii în magazinul Chilmark ca să cumpere alimente şi provizii. Andy ţinea coşul, în timp ce surorile îl umpleau cu pâine proaspătă, mere, spanac, lapte, brânză Cheddar, cartofi, o bucată de carne pentru friptură.

Conducând înapoi spre casă, Darrah simţi că pacea şi liniştea pun stăpânire pe ea. Dealurile de la Chilmark erau repere de-o viaţă – Alice's Hill, Abel's Hill, Mosher's Hill, Whale Hill, Peaked Hill. Se gândi de câte ori mersese cu bicicleta împreună cu surorile sale şi cele mai bune prietene în sus pe coline, vrând să vadă insula din fiecare

unghi.

Se gândi la McDonough McCarthy, la lupta şi revolta lui. Se întrebă dacă strămoşul ei conducător de clan pusese vreodată piciorul pe Vineyard, dacă locuise vreodată pe pământul care îi fusese acordat de către rege.

Andy trase pe aleea de la fermă şi săriră cu toţii din camionetă. Curtea era plină de narcise galbene şi albe. Soarele la apus vopsise casa albă într-un crem ca untul. Intrând în casă, Darrah se aplecă pentru ca toate animalele să vină în jurul ei. Îşi frecă nasul de cel al lui Scup, apoi pisicile veniră şi se încurcară printre picioarele ei.

— E aşa de bine să fii acasă, se bucură Delia, în ciuda faptului că totul era împachetat.

Găsi cutia în care se aflau obiectele de bucătărie şi despacheta trei farfurii, trei seturi de tacâmuri şi o tigaie din cupru, un urcior cu ulei de măsline.

Andy aprinse grătarul Weber pe verandă, se apucă să condimenteze carnea cu sare de mare şi piper proaspăt măcinat. Focul ardea cu un sfârâit apetisant.

— Friptura e mereu mai bună pe plajă! strigă Delia la el în timp ce curăţă nişte usturoi şi îl prăji puţin în tigaie, apoi aruncă peste el şi frunzele de spanac.

Darrah voia să ajute la bucătărie, dar mai întâi simţi nevoia să alerge puţin. Scup veni după ea dând din coadă, în timp ce ea fugea spre marginea de răsărit a proprietăţii. Mărăcinii erau groşi – un gard viu de trandafiri sălbatici abandonaţi şi tisă pipernicită. Auzind un telefon sunând în depărtare desfăcu ramurile, dar nu găsi nimic.

— Darrah! o strigă Delia. Telefonul.

— Imediat!

Darrah încercă să-şi amintească dacă ea şi tatăl ei cântaseră vreodată exact în acest loc. Credea că da – cercetaseră aproape fiecare centimetru al proprietăţii, însă Delia o striga iar. Ştergându-şi mâinile pe blugi, îl mângâie pe Scup pe spate, făcându-l să se întoarcă şi s-o urmeze înapoi spre casă.

— Este Raymond, o anunţă Delia zâmbind, în timp ce îi dădea telefonul lui Darrah.

— Alo? zise ea.

— I-am spus deja Deliei, dar vreau să-ţi spun şi ţie, se auzi Raymond. Avem aici doi dintre cei mai buni autentificatori – i-am chemat după ce aţi plecat de la noi de la birou şi au venit imediat. Rafe Belladonna, un specialist în documente de la MIT, şi Susan Mallory, custode la Harvard. Au fost la fel de încântaţi ca şi mine şi Jack de ceea ce avem aici…

— Şi ce spun ei? întrebă Darrah.

— La analiza iniţială, cerneala şi hârtia de pergament sunt autentice pentru acea perioadă. Manuscrisul, semnat atât de Regele Charles, cât şi de McDonough McCarthy, spune că în schimbul pământului acordat în Lumea Nouă, McCarthy va părăsi Irlanda pentru totdeauna. Există fragmente care indică faptul că, în calitate de căpetenie, era devotat luptei împotriva britanicilor şi probabil era capabil să îi scoată din Irlanda mai eficient decât putea s-o facă Armada spaniolă. Nu mai există niciun document de acest fel în Statele Unite. Vă trageţi din neam de războinici curajoşi, doamnă McCarthy!

— Ce înseamnă asta în ceea ce priveşte terenul de aici? întrebă ea, cu ochii la priveliştea mult iubită a curţii, lacului, dunelor şi mării.

— Cel mai probabil înseamnă că veţi putea să-i trimiteţi acasă pe cumpărători, să vă plătiţi obligaţiile fiscale şi să vă păstraţi casa.

Darrah rămase tăcută un minut, încercând să asimileze cele aflate.

— Cum? întrebă ea.

— Ar putea însemna să vindeţi acest document la licitaţie. Adesea folosim casa Sotheby, dar putem să discutăm toate acestea mai târziu. Un lucru este sigur: va scoate un preţ foarte mare.

— Mulţumesc mult, Raymond, spuse Darrah, iar vocea i se frânse de emoţie.

— Ne auzim în curând. Şi mulţumesc. Nici nu-mi amintesc ultima oară când eu şi Jack ne-am implicat emoţional atât de mult într-un caz.

Darrah îi mulţumi din nou şi închise. Cina era gata, iar ei hotărâră să mănânce la masa de afară, pe veranda dinspre plajă. Le era foame, erau fericiţi să fie împreună acasă, iar ea era nerăbdătoare să-i spună lui Andy povestea cu toate detaliile.

Andy o ţinea de mână pe sub masă. Ascultau în linişte valurile care se spărgeau pe plajă, zgomotul părând un arcuş pe un instrument cu coarde, iar muzica adusă de briza delicată părea să cânte: „bun venit acasă, bun venit acasă”.

În acea noapte, Darrah şi Andy rămaseră la Hideaway. Înlănţuiţi unul în braţele celuilalt, se cuibăriră sub plapumă. Când Darrah se gândea la noţiunea de „acasă”, aceasta era. Andy o sărută tandru, dar nu la fel de blând făcură dragoste.

— Mi-ai lipsit, Darrah, spuse el când se găsiră din nou înlănţuiţi sub plapumă. Trebuie să-ţi spun ceva.

Ea închise ochii, dorindu-şi ca el să creadă să le adormită, însă îi cunoştea tertipurile. O trase şi mai aproape şi, cu gura la urechea ei, spuse:

— Am două lucruri să-ţi spun şi să-ţi arăt, spuse el. Nu în seara asta.

— Nu în seara asta, şopti ea, întorcându-se pe-o parte, simţind cum timpul zboară înainte şi-napoi, legănată de apropierea lui Andy, de prospeţimea aerului şi de muzica mării.

Acasă la Old Lyme, Rory îl aştepta pe Jonathan să-i aducă pe copii la casa colonială albă de pe Lyme Street-Stătea pe treptele din faţă, ascultând greierii din tufişuri. Connecticut era cu câteva săptămâni înaintea Bostonului şi a Insulei Vineyard în ceea ce priveşte venirea primăverii. Narcisele deja înfloriseră şi se ofiliseră. Frunzele de stejar erau de mărimea urechii de veveriţă, asta însemnând că heringul deja urca pe râu în sus. Tufişurile înalte de scoruş

cu flori albe se legănau în bătaia brizei călduţe.

Închizând ochii, auzi maşina lui Jonathan înainte să o vadă. Era un obicei – îi memorase sunetul motorului şi putea să-l recunoască atunci când se apropia de casă. Parcă la curbă. Copiii ieşiră din Jaguar, aruncându-se în braţele ei. Ea începu să-i facă semn de rămas-bun cu mâna, fiind sigură că avea să plece imediat. Dar nu plecă. Veni pe aleea de piatră albastră, chiar în spatele copiilor.

— Cu siguranţă se bucură că te-ai întors, spuse el.

Ea zâmbi, cu braţele în jurul tuturor – Sylvia, Obadiah şi Jenny. Simţea un nod în gât. Asta era casa ei – dar era şi a lui Jonathan.

— Mi-a fost dor de voi, le spuse ea copiilor, dar cu asta voia să spună că şi de el îi fusese dor.

— Da, răspunse el. Şi nouă ne-a fost dor de tine, tuturor.

Rory simţi furnicături pe şira spinării. Ce voia să spună?

— Mâini, putem să intrăm? Trebuie să-mi termin tema, spuse Sylvia.

— Da, şi putem să ne uităm la televizor? Doar o jumătate de oră, ceru Obadiah.

— La tati n-am avut voie la televizor, se plânse Jenny, săgetându-l cu o privire mustrătoare.

— Mergeţi înăuntru, spuse ea. Vin şi eu imediat.

Jonathan se aşeză lângă ea pe trepte, atât de aproape încât aproape că li se atingeau genunchii. Făcuseră asta de o mie de ori. Când copiii erau înăuntru, absorbiţi cu treburile lor, Rory şi Jonathan se strecurau afară ca să ia o gură de aer şi să aibă parte de puţin timp împreună. Părea la fel, dar atât de diferit faţă de acele timpuri. Îi tremurau mâinile când băgă mâna în buzunar după o ţigară. Jonathan îi luă bricheta şi îi aprinse ţigara.

— Deci cum a fost călătoria?

— Cu ce să încep? întrebă la rândul ei, aruncând un nor de fum în sus, spre cer.

— Ţi-a plăcut Irlanda?

— Abia am observat-o după prima seară. Darrah a avut dreptate. Tata s-a dus acolo cu o misiune. A făcut asta pentru noi şi a murit încercând să se întoarcă acasă.

— Îmi pare atât de rău, spuse Jonathan.

— Mulţumesc, spuse Rory.

— Mi-l amintesc pe tatăl tău. Ne-a învăţat pe mine şi pe Harrison să navigăm cu barca cu pânze.

— Şi Harrison şi-a amintit asta, îi povesti Rory. Spunea că tata nu s-ar fi putut pierde niciodată pe mare, pentru că era un navigator foarte bun.

— Era minunat, o aprobă Jonathan, şi apoi rămaseră tăcuţi o vreme. Ce mai fac surorile tale?

— Sunt bine. Am fost date peste cap toate, dar există un final fericit. S-ar putea să nu mai trebuiască să vindem casa.

— Serios? Ar fi minunat.

Rory ridică din umeri.

— Nu ştiu şi nu pot să explic asta, dar o parte din mine nu se sinchiseşte prea tare. Mie mi-e greu să fiu pe Vineyard.

— Din cauza mea? întrebă Jonathan.

Rory se uită îndelung la el. Mereu i se păruse atât de chipeş, şi încă i se mai părea. Părul lui lung, castaniu, puţin grizonant, ondulat în spatele urechilor, ochii săi gri-verzui, obrajii ascuţiţi, gura mare. Nu se uitase niciodată la gura lui fără să-şi dorească să o sărute.

— Din cauza noastră. Ştii cât de greu îmi vine să-mi petrec timpul în locul în care ne-am îndrăgostit? Acolo unde fiecare stradă, fiecare copac şi fiecare plajă îmi aminteşte de noi doi? întrebă Rory.

— Ştiu, spuse el. Am dus copiii acolo ca să-i vadă pe părinţii mei. Şi ca să-i dau lui Andy un sfat în legătură cu o casă pe care o construieşte pentru un colecţionar de artă.

Rory îşi întoarse privirea într-o parte pentru ca el să nu-i vadă ochii. Sperase ca acest moment aici, pe trepte,

să-i apropie din nou unul de celălalt. Dar nu suna aşa. În curând avea să meargă la Vineyard şi să-i arate lui Alys toate locurile magice.

— Spui că nu vrei să păstrezi proprietatea? întrebă el.

— Nu ştiu. Ar fi fost altfel dacă nu ar fi trebuit să vindem de la bun început, dacă nu ne-ar fi omorât impozitele şi taxele. M-am oţelit încă de-atunci. Împachetatul a făcut ca totul să pară şi mai real, iar călătoria în Irlanda a fost ca un vis… părea viu când eram acolo, dar se va estompa.

— Ce vor zice surorile tale? întrebă Jonathan.

— Nu vreau să le spun, recunoscu Rory. Amândouă sunt atât de emoţionate şi au speranţe că pot să iasă din mizeria asta şi să facă faţă.

— Mami! strigă Jenny dinăuntru. Intră în casă să stăm de vorbă.

— I-a fost dor de tine, spuse Jonathan.

— Sylvia a fost în regulă?

— Da. Este minunată.

— N-ar trebui să fie o descoperire prea mare pentru tine, spuse Rory. Atâta vreme ai crescut-o ca pe propriul tău copil.

— Ştiu că n-au fost decât câteva zile, dar l-a sunat pe tatăl ei când erai plecată. El s-a oferit să vină să o ia. M-am gândit că trebuie să te avertizez.

Rory dădu din cap. Se ridică şi o luă spre uşă. Trupul ei râvnea după Jonathan, să o ţină în braţe, să vrea din nou să fie o familie. El se mutase doar câţiva kilometri mai sus pe râul Connecticut. Dar pentru Rory era un lucru la fel de categoric precum plecarea tatălui ei spre Irlanda cu barca. Îşi lăsase familia sfâşiată; distanţa nu mai conta atât de mult.

Capitolul 19

Începuseră să despacheteze cutiile care conţineau lucrurile de strictă necesitate pentru Darrah şi Delia: ustensile de bucătărie, aşternuturi, poze de familie. Găsiseră câteva poze cu tatăl lor; fuseseră ascunse în fundul unui sertar de jos, din dulapul mamei lor. Le descoperiseră în ultima lor seară acolo, dar acum Delia era singură, în timp ce Darrah făcea treabă prin curte, aşa că profită ca să se uite la ele pe îndelete.

O poză îl înfăţişa în haine de muncă, atunci când ajunsese prima oară pe Vineyard, cu o expresie obraznică şi un zâmbet prietenos pe faţă. O alta, poza de nuntă, îl înfăţişa într-un smoching, iar mama lor era îmbrăcată în frumoasa rochie albă de dantelă pe care o purtase şi bunica lor, apoi Rory, apoi Delia. Dădu paginile unui album de fotografii din vremea când erau o tânără familie.

Fotografiile erau aranjate pe ani, iar Delia îl văzu pe tatăl ei tânăr şi vesel din primele albume făcând loc unui bărbat împovărat emoţional în următoarele. Când intră Darrah, plină de praf şi ţărână de la săpatul pe lângă gardul natural, Delia îi aduse un pahar cu apă.

— Ai găsit stâlpii?

— Încă nu.

— Dacă nu sunt acolo?

— Trebuie să fie, se încăpăţână Darrah. Te uiţi din nou la fotografii?

— Da, răspunse Delia. Îmi place foarte mult să mă uit la cele în care mama şi tata păreau fericiţi. Ştiu că erau despărţiţi atunci când a plecat el, dar crezi că se împăcaseră?

— Da, spuse Darrah. Chiar vreau să cred.

— Şi eu la fel, zise Delia, gândindu-se la cât de complicată este căsnicia, cât de mult se poate transforma din cauza unor evenimente şi sentimente pe care nu le poţi prevede niciodată.

— Rory a sunat înapoi? întrebă Darrah. I-am lăsat

două mesaje.

— Nu, spuse Delia. Ce crezi că se întâmplă?

Darrah nu-i răspunse. Doar merse până la balustrada verandei, o controlă cu mâna dreaptă, ca să se asigure că nu o slăbiseră furtunile de peste iarnă. Apoi se întoarse, îşi trecu degetul mare peste o fereastră de la parter, acoperită de praf şi sare marină. Delia auzi o camionetă oprind pe alee. Probabil că era Andy.

— Este aproape de ora prânzului, spuse Delia. Fac nişte sandvişuri.

— Stai puţin, spuse Darrah. Andy a spus că mai are o surpriză.

— Nu sunt sigură că pot să fac faţă încă unei surprize, glumi Delia doar pe jumătate. Ştii despre ce este vorba?

Darrah scutură din cap.

— Nu mi-a spus. A vrut să afli şi tu în acelaşi timp.

Cei doi bărbaţi se apropiau de după colţul casei. Aveau aproximativ aceeaşi înălţime, peste 1 metru şi 80 de centimetri; Andy era puternic şi musculos, iar celălalt era slab şi adus de spate, cu capul plecat înainte. Privindu-l dintr-o parte, Delia putu să-şi dea seama că are răni pe obraji. Se auzi suspinând, recunoscându-l exact în clipa în care şi Darrah îi rosti numele.

— Pete, ţipă Delia şi o luă la fugă spre fiul ei, ridicându-se pe vârfuri ca să-l îmbrăţişeze strâns.

— Mamă, spuse el.

— Oh, Doamne. Pete! Dragule, mă bucur atât de mult să te văd. Nu-mi vine să cred! Eşti aici!

— Dau, Pete! exclamă Darrah.

— Bună, mătuşă Darrah, îi spuse la rândul lui, când veni şi ea să-l îmbrăţişeze.

— Eu şi Pete am adus prânzul. Şuncă şi brânză, friptură de vită, vinete cu parmezan, la alegere. Şi tot felul de sucuri.

— Sprite pentru mine, spuse Pete.

— A fost ceva de muncă de ni s-a uscat gâtul în dimineaţa asta, spuse Andy. Tot rumeguşul ăla care zbura în jurul nostru.

— Lucrezi cu Andy? întrebă Delia.

— E o poveste lungă. O să-ţi spun totul mai târziu, mamă.

— L-ai sunat pe tatăl tău? întrebă ea.

— Nu, răspunse Pete. Nu l-am mai sunat de când i-am cerut bani ca să-mi repar camioneta.

Delia simţi lacrimile care îi ardeau ochii. Cu cât îl iubea mai mult pe Pete, cu atât se simţea mai aproape de a-şi pierde calmul. O durea corpul de cât se chinuia să nu se repeadă să-l apuce şi să-l scuture. Voia să-i explice totul, ca să înţeleagă. Sigur dacă l-ar putea face să priceapă, s-ar purta altfel. Îi venea să ţipe, dar în schimb îşi muşcă buza şi se întoarse cu spatele, abţinându-se să nu plângă.

— Haideţi, spuse Andy şi întinse prânzul pe masa de pe verandă. Delia îl văzu punând o mână părinteşte pe umărul lui Pete. Hai să mâncăm.

După prânz, Darrah şi Andy ieşiră în curte, cu Scup după ei. Soarele cald le mângâia umerii. El o cuprinse cu braţul.

— Când a venit? îl întrebă Darrah.

— Când erai în Irlanda cu surorile tale.

— De ce nu stă aici?

— Stă în centrul pentru dezintoxicare al lui Al, o lămuri Andy.

— Serios? zise Darrah neîncrezătoare. Tu te-ai ocupat de asta?

— Eu le-am făcut prezentările. Dar stă pe cont propriu.

— Este minunat, spuse Darrah.

Merseră până la marginea curţii, iar Darrah îi arătă unde căutase însemnele.

— Cum se poate ca patru stâlpi de granit să fie atât de greu de găsit? întrebă ea.

— Păi, trebuie să gândeşti asemenea celui care i-a înfipt aici, spuse Andy, uitându-se pe linia proprietăţii. Eu aş îngropa unul lângă lac, altul lângă şosea şi alţi doi între aceştia. Cel mai uşor loc de căutat este lacul. Gardul natural nu este atât de gros acolo.

Soarele strălucea pe luciul mării, pe oglinda lacului şi pe pietrele ascunse în gardul natural. Lumina reflecta un alb strălucitor, lucind pe bucăţele de cristal şi de mică din roci. Andy cercetă zona, în timp ce Darrah se ghemui, în umbra trandafirilor sălbatici.

Se mai uitase aici şi mai demult, însă unghiul soarelui era diferit atunci. Se grăbise să treacă mai departe, încercând să parcurgă cât de mult teren putea, iar Andy nu fusese cu ea. Soarele din miezul zilei traversa tufişul scund şi gros, iar o piatră plată îi atrase atenţia: de aproape 13 cm pătraţi şi aproape 2, 5 cm înălţime.

— Ai găsit-o?

Săpă pe marginea pietrei; Scup îşi băgă şi el nasul, curios să vadă despre ce e vorba. Mirosi ciudata piatră pătrată, scrijelind într-o parte cu laba, şi descoperi vreo 2 cm de granit neted de sub suprafaţa pământului.

— Este granit, spuse ea. Un fel de însemn, dar nu seamănă cu un stâlp de demarcaţie.

— Ba sigur că seamănă, o contrazise Andy, stând pe vine lângă ea şi săpând mai departe în pământ. Dar e îngropat de aproape patru secole de nisip şi pământ. Probabil că merge în adâncime mai bine de jumătate de metru.

— Hai să săpăm şi să vedem!

— O să le găsim pe toate patru, spuse Andy. Îţi promit, Darrah. Dar mai întâi, trebuie să mergi undeva cu mine.

— Dar…

— Nu. Vino. Am aşteptat săptămâni întregi; nu mai pot să aştept.

Darrah ezită, însă se ridică în picioare. Îl urmă la camionetă şi urcară amândoi.

El conduse pe Middle Road, pe aleea îngustă unde îi arătase cu o lună în urmă iazul morii şi o piatră veche de hotar. Parcară în acelaşi loc, iar ea îl urmă în poiana umbrită până lângă lac şi pârâu. O ţinu de mână ca s-o ajute să treacă şi apoi se luară la întrecere în sus pe povârnişul însorit, atingând piatra de hotar în drum. Când ajunse în vârful dealului, aproape că i se opri inima.

Fusese săpată şi turnată o fundaţie şi deja prima pane a casei începea să prindă contur.

— Credeam că ai spus că proprietarul nu vrea să construiască, spuse ea.

— Vechiul proprietar nu voia, dar noul proprietar vrea, îi explică el.

— Încă o parte a insulei este înghiţită, spuse ea aşezându-se pe fundaţie. Se uită împrejur; se aflau deasupra copacilor, iar de aici aveau o privelişte minunată asupra oceanului până departe.

— Nu mă urî pentru asta, spuse Andy. Dar eu sunt constructorul proiectului. Pete mă ajută cu asta.

— Cum aş putea să te urăsc? întrebă Darrah. Construcţiile sunt meseria ta. Am o problemă doar cu noii proprietari care trebuie să ocupe fiecare bucăţică de pământ, când sunt atât de multe case vechi de vânzare.

— Sunt de partea ta, draga mea, spuse Andy. Sunt o grămadă de proprietari de terenuri ticăloşi în ziua de azi. Dar refuz să lucrez la proiecte care taie copacii, sau asanează lacurile, sau distrug structuri existente.

— Păi, aici ai dreptate, spuse Darrah. Nu există structuri aici. Casa va fi uriaşă şi întinsă?

— Nu. O căsuţă cu o verandă frumoasă. Şi o cameră cu ferestre înalte spre nord.

— Serios?

— Le place arta, spuse el. Jonathan m-a consiliat pe partea asta.

— Şi Pete îţi dă o mână de ajutor? întrebă Darrah.

— Da. Este un muncitor bun, în ciuda tuturor lucrurilor care i s-au întâmplat.

— Deja îmi dau seama de asta, spuse Darrah. A luat droguri. Arată atât de gălbejit; folosea ace la comun cu alţii?

— Nu a ajuns atât de rău, spuse Andy. Este curat de aproape trei săptămâni şi merge la întâlniri.

— Este minunat.

— Este, fu Andy de acord.

— Aş vrea să-mi opresc odată mintea asta, să nu mă mai gândesc, zise Darrah, întinzându-se pe fundaţia de beton. Sunt atâtea lucruri complicate – tata, Morgan şi cumpărătorii, trebuie să mă hotărăsc ce să fac…

— Dar nu se rezolvă toate cu titlul acela pentru pământ?

— Păi, cel puţin ţine în loc vânzarea. Dar nu sunt sigură ce vor surorile mele.

— Poţi să nu te mai gândeşti la asta, o sfătui Andy întinzându-se alături de ea. Se vor rezolva toate.

— Se vor rezolva? De unde ştii? întrebă Darrah.

Dar Andy nu-i răspunse, doar îi mângâie braţele goale, făcându-i mintea să se oprească în momentul în care o sărută în lumina soarelui.

Trecură trei săptămâni şi, în a treia vineri din luna mai, cabana începea să prindă contur. Pădurea mirosea a proaspăt; copacii se umpluseră de frunze, se vedeau petice de alb de la tufişurile de sânger printre crengile de stejar şi cedru. Andy fusese îngrijorat că înfrunzirea vegetaţiei va obtura priveliştea casei, însă dimpotrivă, o încadra şi mai frumos.

— Hei, zise Andy, tocmai când Pete care se pregătea să bată cuiele într-o placă lată de pardoseală din lemn de arţar, acum trebuie să te asiguri că este dreaptă. Astea sunt scânduri vechi, iar unele dintre ele sunt deformate. Trebuie să le prinzi câte trei. Trei cuie care să formeze un triunghi, ai înţeles?

Pete îl privi pe Andy în timp ce acesta îi explica ce are de făcut.

— De unde le ai? întrebă Pete.

— De la o casă veche frumoasă pe care a demolat-o cineva.

— Pare să devină o modă pe-aici, remarcă Pete.

— Devine o modă oriunde apar noi îmbogăţiţi, spuse Harrison, întins pe o parte în poiana acoperită cu muşchi, trăgând dintr-o ţigară. Îţi dai seama că te afli în prezenţa unui maestru, nu-i aşa?

— Da, spuse Pete. Mătuşa mea spune că nu există un dulgher mai bun pe toată insula. De la tatăl ei încoace.

— Este o apreciere foarte înaltă, spuse Harrison. Căpitanul McCarthy a fost un constructor de bărci excepţional. Aşa este, Andy?

— Aşa este, confirmă Andy, folosind o ustensilă specială pentru a măsura un alt set de scânduri.

— Dar nu a fost chiar căpitan de vas, aşa-i? vru să ştie Pete.

— Omule, bunicul tău a traversat Atlanticul, cred că merită să i se spună „căpitan”, îl contrazise Harrison. Tu nu crezi, Andy?

— Eu nu ţin aşa de mult la titluri, zise el. Dar sunt de acord. Omul a ajuns teafăr în Irlanda. Ridică privirea şi se uită la Pete. Îmi pare rău că nu a mai ajuns înapoi. Că nu l-ai cunoscut niciodată.

— Da. Şi mie.

— A fost un tip foarte puternic, spuse Harrison. Ţi-ar fi băgat minţile în cap. Se zice că ai luat amfetamine pe banii babacilor, aşa-i?

— Hei, Harrison! îl apostrofă Andy aspru.

— Nu, aşa este, am luat.

— Vorbeşti la timpul trecut şi asta e important, spuse Harrison. Eu se pare că nu pot să mă dezvăţ de micile mele obiceiuri, dar nici nu vreau. Mi-am construit o viaţă în care acestea nu mai contează sau nu mai deranjează pe nimeni.

— Locuieşti într-o nenorocită de magazie, spuse Andy. Se simte de la kilometri depărtare mirosul de iarbă.

— Îmi place să le fac plăcere vecinilor, se apără

Harrison. insula asta a ajuns prea plictisitoare. Trebuie să le amintesc tuturor de zilele de demult, cu contrabandă, piraţi şi bandiţi. Am dreptate, Pete?

— Sigur, Harrison, spuse Pete râzând. Se uită la ceas, iar Andy îl văzu şi îi dădu cheile de la camionetă.

— Ce, îi dai voie să-ţi ia maşina?

— Da, spuse Andy.

Harrison dădu din cap:

— Eşti curajos. Apoi, către Pete: Călătorie plăcută.

— Mulţumesc, răspunse Pete.

Conducând spre Chilmark, se simţea la fel de emoţionat ca şi cum ar fi ieşit cu cineva la întâlnire. Intră pe alee, iar mama lui ieşi din casă, unde stătuse să-l aştepte uitându-se pe geam până atunci. Era îmbrăcată într-o rochie albastră şi pantofi negri fără tocuri, cu un şal de caşmir alb pe umeri, iar faptul că se gătise aşa îi frânse puţin inima lui Pete. El sări din maşină ca s-o ajute să urce, închise uşa cu grijă după ea. Darrah le făcu semn cu mâna de la fereastra bucătăriei, iar Delia îi răspunse în acelaşi fel.

Aveau mult de mers, dar el calculase şi-şi rezervase destul timp. Cunoscând o pe mama lui, se aştepta să vorbească tot drumul, acoperind toate subiectele de discuţie, de la tatăl lui până la problemele cu cumpărătorii casei şi avocaţii acestora, şi până la problemele lui Pete. Îl perpelea de câteva zile, vrând să ştie ce luase, dacă mersese la un doctor, dacă îşi făcuse teste pentru SIDA, când începuse să ia droguri. Făcuse tot posibilul să răspundă la fiecare întrebare cu toată răbdarea.

În mod cu totul neaşteptat, în timpul călătoriei până la Vineyard Haven, mama lui nu scoase o vorbă. Se uita la ceasul de la bordul maşinii, urmărindu-l cum măsoară timpul spre ora prânzului. Pete începu să se simtă nervos din cauza tăcerii ei, aşa că porni radioul. Andy îl potrivise pe postul de radio de pe insulă şi se auzeau Arctic Monkeys.

Ajunseră în final la Vineyard Haven, intrară în

traficul nu foarte aglomerat care ducea la vaporul de la ora prânzului. Mama lui coborî viziera de pe partea ei şi văzu că nu avea oglindă; îşi deschise geanta şi scoase o oglindă compactă, verificându-şi rujul.

— Oh, Doamne, transpir, spuse ea.

— Uite, mamă, spuse Pete, dându-i nişte şerveţele din buzunarul portierei lui Andy.

— Nu sunt sigură că… începu ea. Eşti sigur că vrei să vin?

— Da, vreau, spuse el. Este o întâlnire publică.

Îi era frică să se uite la ea, să vadă cât de neliniştită era. Dar până la urmă se uită, şi aşa era, aşa că îi luă mâna într-a lui. Nu conta că discutaseră la ce trebuia să se aştepte, că ea îi pusese un milion de întrebări, iar el îi răspunsese cât de bine putuse. Găsiră un loc bun de parcare pe Woodland Avenue, chiar după colţ faţă de Williams Street. Ea rămase în maşină, aşteptându-l să o ajute să iasă. Pete îi simţea tensiunea ca pe propria încordare.

Mereu fusese atât de greu pentru mama lui să îl vadă aşa cum era de fapt, cineva foarte departe de perfecţiune. Crescuse auzindu-l pe tatăl său ţipând:

— Nu te ridici la înălţimea aşteptărilor noastre!

Mama lui era în extrema opusă: îl lăuda pentru cele mai mici, cele mai neînsemnate lucruri, încurajându-l mereu, îl întrista să vadă câte speranţe îşi pune în el, ştiind mereu dinainte că el o să le zădărnicească pe toate.

Acum, văzând cum îi distruseseră drogurile dinţii şi chipul, nu putea să pretindă că nu se întâmplase nimic.

— Dragule, spuse ea, când Pete ocoli maşina şi veni să-i deschidă uşa. Dă-mi voie să te aştept aici. Ce faceţi voi acolo este ceva prea personal.

— Ţi-e teamă că ne va vedea cineva intrând, nu-i aşa? întrebă el.

— Nu, nu e asta, spuse ea repede.

Dar el o văzu că se uită în jur. Pete îşi dădu seama cât de ruşinată se simţea de toate astea şi fu gata să

abandoneze, s-o ducă pur şi simplu acasă. Dar exact atunci ea zâmbi, scutură scurt din cap şi sări jos din cabina camionetei.

Când urcau pe alee, ea îl ţinu strâns de mână, exact aşa cum făcuse atunci când îl dusese de mână în prima zi de şcoală. El voia să-i spună să se uite la liliacul alb şi mov care înflorea peste tot împrejur. Însă ea îşi ţinea capul jos, încă îngrijorată că cineva ar putea să-i recunoască pe ea şi pe fiul ei în timp ce intrau la întâlnire. Îşi aminti şi el acel sentiment.

Biserica Episcopală Grace era una de modă veche: acoperiş din lemn vechi cu horn, iar în vârf o cruce în capătul unui turn alb. Vitraliile de la ferestre filtrau lumina zilei.

— Ştii, spuse ea, când eram foarte tânără, catolicii nu aveau voie să intre în biserici ale altor religii. Era un păcat pe care trebuia să-l spovedim.

— Nu-ţi face griji, mamă. N-o să păcătuieşti, spuse Pete, conducând-o prin spatele bisericii spre parohia Hall. Aici aveau loc întâlnirile Alcoolicilor Anonimi şi ale Dependenţilor de Droguri, iar el avusese grijă să aleagă una care era deschisă tuturor, nu numai alcoolicilor sau numai dependenţilor.

— Dragule, spuse ea, oprindu-se pe trotuar.

— S-a întâmplat ceva?

— De ce-ai vrut să vin aici, Pete?

— Nu ştiu, spuse el. Pur şi simplu am vrut. Am nevoie să mă vezi trecând prin toate astea. Ştiu că vrei să fiu mai bun, un alt fel de fiu. Ai trecut prin iad din pricina mea. Vreau să vezi că încerc să mă schimb.

Mama lui ridică privirea şi se uită în ochii lui, şi atunci, dintr-odată, Pete ştiu că a înţeles ideea. Părea sălbatică. Mai văzuse o singură dată în viaţa lui această privire în ochii unui urs Kodiak.

— Tu însuţi ai trecut prin iad, spuse ea. Iar dacă asta o să te ajute să te întorci de acolo, atunci sunt cu tine. Haide. Sunt pregătită.

Intrând, el îi recunoscu aproape pe toţi cei care se aflau în încăpere. O duse pe mama lui la măsuţa de cafea, îi turnă o ceaşcă de Styrofoam şi îi oferi un fursec.

— Ei bine, spuse ea calmă, cunosc câteva persoane de aici.

— Se află aici din acelaşi motiv ca şi mine, o lămuri el.

— Asta e bine, zise ea.

Scaunele erau aranjate în cerc şi îşi găsiră două locuri alăturate. Pete o auzi pe mama ei salutând pe cineva: „Bună ziua, Rose”, „Bună ziua, Steve”.

— Bună, Delia.

Moderatoarea grupului îşi trase un scaun, rugă pe cineva să citească regulamentul de funcţionare al grupului şi altcineva citi din cartea *Reflecţiile zilei*. Pete se uita la jaluzelele de la ferestre atârnate pe perete, o observă pe mama lui citind intens „Paşii” şi se întrebă dacă aveau vreun sens pentru ea.

După ce toate acestea fură citite, Judy, moderatoarea grupului, întrebă dacă exista vreo aniversare astăzi. Erau trei: Buddy sărbătoarea un an de abstinenţă, Karen – 15 ani şi Roy – 35 de ani. Cei din încăpere se dezlănţuită.

— Sărbătoreşte cineva şi zile? întrebă Judy.

Îi numi pe toţi cei care ridicaseră mâna; când ajunse la Pete, el spuse:

— Eu sunt Pete, dependent de alcool şi de droguri şi am *21* de zile.

Toţi cei din încăpere izbucniră în aplauze. Pete se uită la mama lui şi o văzu bătând din palme la fel de tare ca toţi ceilalţi.

Judy se uită la toţi zâmbind.

— Sunt şi vizitatori? întrebă ea.

Pete îşi ţinu respiraţia. Cu coada ochiului, o zări pe mama lui ridicând mâna. Judy îi făcu semn să vorbească.

— Mă numesc Delia, spuse mama lui Pete, cu vocea tremurând. Şi am venit să-l sprijin pe fiul meu, Pete.

Toată lumea din încăpere o aplaudă, iar Pete văzu zâmbetul de dragoste şi mândrie care începea să se contureze pe faţa ei.

Capitolul 20

Pacea şi liniştea primăverii pe Vineyard făcură loc Zilei Eroilor: festivităţi, lume multă şi deschiderea neoficială a sezonului estival. Darrah muncise în fiecare zi în grădina casei, ocupându-se de curăţarea brazdelor, de sădirea plantelor anuale, de îngrijirea grădinii de legume pline cu roşii, ardei, castraveţi şi dovlecei, apoi delimitase grădina de zarzavat, în care plantase din nou rozmarinul şi plantele aromatice pe care le adusese în casă peste iarnă. Faptul că stătea tot timpul cu mâinile în pământ o făcea parcă să se ţină strâns de casa familiei sale, pe care nu putea suporta să o vadă cum îi scapă printre degete.

O femeie pe care o cunoscuse Delia la întâlnirea Alcoolicilor Anonimi a lui Pete îi sugerase Deliei să încerce să se alăture grupului lui AI dedicat nondependenţilor, un grup de susţinere format din prietenii şi familiile dependenţilor, aşa că Darrah începuse să meargă cu ea acolo. Stăteau împreună şi-şi sorbeau cafelele, ascultându-i pe cei care îşi spuneau poveştile, împărtăşind cu ei ce se întâmpla, poveşti chinuitoare şi care-ţi făceau pielea găină despre cum era să iubeşti oameni care nu se puteau opri din băut sau droguri.

Delia era tot timidă, dar găsise un sponsor al grupului lui Al pentru nondependenţi: Dana Bickerton, o femeie pe care Darrah o respecta pentru bunătatea şi abstinenţa ei hotărâtă. Uneori se întâlneau cu Pete şi Andy după aceea şi ieşeau cu toţii la „întâlnirea de după întâlnire”. La cafenele sau gelaterii locale.

Dana era bună şi o încuraja pe Delia să-i împărtăşească povestea. Nu era uşor, dar Delia măcar începu: ştia că această parte a călătoriei însemna să-şi înfrunte propriii demoni, vinovăţia şi durerea pe care le simţea pentru că avea un fiu dependent de droguri şi de alcool.

Andy nu mai petrecea atât de multe nopţi ca de obicei cu Darrah. Ea ştia că muncea mult ca să termine

casa de la iazul morii, şi la rândul ei avea foarte multă treabă. Călătoria în Irlanda şi tot ce se întâmplase de atunci o făcuseră să întârzie o predare de carte. Aşa că stătea trează şi desena jumătate din noapte, cu ferestrele deschise, ca să se bucure de aerul de vară.

Ca de obicei, viaţa lui Dulse reflecta propria viaţă. După ce aflase adevărul despre tatăl ei, Dulse înţelesese că intrase în lumea de dincolo, un loc al fantomelor şi al spiritelor despărţit de lumea celor vii doar de un văl mai fin decât mătasea. Cu toţii rămâneau aproape de lumea noastră şi de cei pe care îi lăsaseră în urmă. Trăiau în oglinzi şi în ochiuri de apă şi puteau să se uite, prin sticlă sau prin suprafaţa tremurătoare a apei, în ochii celor pe care îi iubeau, anunţându-i că nu se îndepărtau niciodată prea mult.

Multe dintre oglinzile din casă erau antichităţi, pătate de vreme. Darrah se privea în ele, sperând să prindă o imagine a tatălui sau a mamei sale. Uneori trebuia să-şi amintească faptul că lumea lui Dulse era inventată. Însă de vreme ce părea să vină dintr-un loc atât de adânc îngropat în ea însăşi, oare nu era posibil să fie, de fapt, adevărată?

Călătoria în Irlanda ridicase întrebări prea importante pentru Darrah, sau chiar pentru Dulse. Adesea Darrah descoperea că personajul ei era mai înţelept şi mai curajos decât creatoarea acestuia, ca şi cum prin intermediul lui Dulse, Darrah putea să călătorească prin psihicul familiei şi să se întoarcă deţinând adevărul spiritual.

Însă de această dată Darrah se simţi epuizată, muncită de îndoieli. După agitaţia cu Raymond şi Jack, aceştia erau în aşteptare până când documentul şi provenienţa sa aveau să fie autentificate din punct de vedere legal.

Morgan o sună într-o dimineaţă; Darrah văzu numele ei pe ecranul telefonului şi ezită îndelung înainte să răspundă.

— Alo? spuse ea într-un târziu.

— Darrah, Morgan la telefon. Ei bine, familia Little s-a retras oficial din înţelegere. M-au sunat aseară şi mi-au spus că au obosit să se tergiverseze atâta lucrurile. Vor să-şi recupereze avansul, aşa că am să scriu cecul astăzi.

— Îmi pare rău de toate acestea, spuse Darrah. Ştiu că ai muncit mult ca să pui la punct toate detaliile.

— Eu nu renunţ! insistă Morgan. Proprietăţi ca a ta ies foarte rar pe piaţă, am o întreagă listă de aşteptare.

— Oh, Morgan, sări Darrah.

Ar fi vrut să-i spună că proprietatea nu mai era de vânzare. Însă era încă totul atât de nesigur; impozitele trebuiau plătite în curând.

— Ştiu că e greu să intri din nou în tăvălugul ăsta aşa de repede, spuse Morgan. Dar sunt sigură că oamenii vor începe imediat să facă alte oferte. Poţi să te linişteşti, să-ţi iei puţin timp de gândire înainte de a accepta o ofertă.

— E bine de ştiut, zise Darrah. Mulţumesc.

Într-o zi, pe când descoperea şi cel de-al treilea stâlp de demarcaţie al proprietăţii, pe graniţa de est, Darrah auzi scârţâit de roţi pe aleea casei. Se uită peste umăr şi îl văzu pe Harrison oprind maşina lui albastră. Veni spre ea mişcându-se greoi.

— Hei, bună! i se adresă el.

— Bună şi ţie!

— Ce faci acolo? întrebă Harrison.

— Dezgrop stâlpii ăştia. Vechi de patru sute de ani.

— La naiba! exclamă el. Mi-a spus Andy. Foarte tare! Se uită lung la cel de-al treilea stâlp, dezgropat doar vreo 30 de centimetri din pământ. Apoi o bătu pe umăr pe Darrah. Ai ceva de mâncare?

— Ţi-e foame?

— Sunt lihnit, recunoscu el. Am avut de dus o chitară Martin veche la o casă din Aquinnah şi erau tocmai la masă, luau prânzul, dar crezi că m-au invitat şi pe mine? Arăta şi al naibii de bine – friptură de vită la grătar.

— Păi, eu nu am aşa ceva, spuse Darrah. Însă mi-ar prinde bine să iau şi eu masa de prânz.

Parcurseră aleea care ducea de la casa mare la Hideaway. Scup stătea întins la umbră, dar se ridică şi îi urmă prin iarba înaltă. Din când în când, vreuna dintre bătrânele pisici apărea la picioarele tor, apoi se retrăgea din nou în pădurea de iarbă verde şi plină de flori sălbatice.

— Ce mai ştii de Rory? întrebă Harrison când se aşezară în balansoare cu faţa spre ocean, iar ea aduse limonadă şi sandvişuri cu ton pentru amândoi.

— Este acasă în Connecticut, e ocupată cu copiii.

— Vine pe-aici curând?

— Păi, ei au şcoală şi activităţi la sfârşit de săptămână. Nu este prea uşor pentru ea.

Harrison înfulecă jumătate din sandviş, mestecând furios cu privirea către mare. Darrah sorbi din limonadă, privindu-l. Ca şi Dulse, ea vedea mai mult esenţa oamenilor decât învelişul exterior. Îşi dădea seama ce suflet afectuos avea el, aşa de clar de parcă i-ar fi bătut inima deasupra, pe piele.

— Mai e înnebunită după Jonathan? întrebă Harrison.

— Da, spuse Darrah.

El îşi termină restul sandvişului din două muşcături. Veranda se auzi scârţâind sub greutatea balansoarului lui.

— De ce nu trece peste asta? întrebă el. Jonathan nu o merită.

— Cred că lucrează la asta, îl lămuri Darrah.

— Vrei să spui, să nu îi mai pese de el? întrebă Harrison, ridicând brusc capul ca să se uite la ea.

— Este greu pentru ea. Au copii. Au fost împreună de când erau foarte tineri.

— Mulţi oameni o iubesc de când era foarte tânără, spuse Harrison.

Darrah se uită la el şi văzu în ochii lui o dragoste nemărginită.

— Ştiu că o iubeşti, zise ea.

— Nu vreau să spun că doar eu.

— Şi Rory te iubeşte, îi dezvălui Darrah.

— Ţi-a spus ea asta? întrebă el plin de speranţă, iar balansoarul lui se opri brusc din legănat.

— Nu este evident? Nimeni nu înseamnă pentru ea mai mult decât tine, Harrison. Dar nu sunt sigură că poate vreodată să-şi ia inima înapoi de la Jonathan. Sau, cel puţin, nu este pregătită încă.

El începu din nou să se legene, uitându-se peste câmp cu privirea umbrită de tristeţe.

— Pe mine nu m-a văzut niciodată aşa, spuse el. Ştiu că mă iubeşte. La fel cum mă iubiţi voi toate, ca pe un frate mai mare. Nu şi-a dat seama niciodată. Şi, în plus, eu nu sunt înalt, brunet şi frumos, ca ticălosul ăla de Jonathan.

— Eşti mai bun, spuse Darrah. De zece ori mai bun. Şi cred că da.

— Da, ce?

— Şi-a dat seama, spuse Darrah. De ceea ce simţi tu pentru ea.

— La dracu', zise el. Probabil că asta nu e bine.

— De fapt, asta o ajută să meargă mai departe. Nu ţi-ai dat seama, când a fost aici în acea săptămână? Momentele în care eram împreună cu tine au făcut-o mai fericită ca oricând. O parte din ea te iubeşte în acelaşi fel.

— Chiar a spus ea asta?

— Da, zise Darrah. Nu explicit, dar în moduri mai profunde. Privirea ei, râsul ei, felul în care se poartă când este cu tine.

— Dumnezeule! exclamă Harrison.

Darrah îl văzu cum se chinuie să-şi ţină în frâu emoţiile. Se întreba, şi mereu se întrebase asta, ce-ar face el dacă ea şi surorile ei ar părăsi insula pentru totdeauna. Dacă Rory nu ar mai călca niciodată pe-acolo.

— Mulţumesc pentru că mi-ai spus, zise Harrison.

— Când a fost ultima oară când ai avut o discuţie serioasă?

El izbucni în râs.

— Fac tot posibilul să evit astfel de conversaţii.

Darrah izbucni în râs la rândul ei. Apoi el se aplecă şi îi arătă ceva:

— Ai de gând să mănânci cealaltă jumătate a sandvişului? întrebă el.

— Nu, poţi să o iei.

— Eşti prietena mea cea bună, spuse el, vârându-l lacom în gură.

În ciuda râsului, Darrah văzu îngrijorare în ochii lui.

— Şi tu eşti prietenul meu, spuse Darrah, luându-i mâna în timp ce se legănau şi se uitau la norii care treceau pe cer, reflectându-se pe lacul sărat albastru şi pe dunele de nisip alb.

Delia şi Pete se aflau la ţărm, aşteptând să apară feribotul *Island Home*. Pete era tăcut, iar Delia se simţea foarte nerăbdătoare. Cerul strălucea albastru, fără nicio urmă de nori. Jim numea zile ca aceasta „o zi din reclame” – genul de condiţii meteorologice pe care oraşele turistice le voiau mereu în broşurile şi pe panourile de reclame pentru vacanţe.

— Eşti în regulă? îl întrebă pe Pete.

— Aşa cred. Dar tu?

— Da, spuse ea. Poate chiar un pic prea entuziasmată.

— Cu siguranţă eu nu sunt entuziasmat, spuse el.

Ea vru să-l ia de mână şi să-i amintească de curajul pe care îl avusese atunci când o luase cu el la întâlnirile pentru dependenţi. Astfel ajunsese şi la întâlnirile lui Al organizate pentru cei nondependenţi, unde învăţa să ia viaţa pas cu pas şi să nu uite să se respecte pe sine în acelaşi timp. De când îşi amintea, le oferise puterea şi vocea ei altora: părinţilor, surorilor mai mari, lui Jim, chiar şi lui Pete câteodată.

Uneori simţea că renunţase la atât de multe lucruri, pierzând părţi din sine însăşi, numai ca să-i facă pe ceilalţi fericiţi. Îşi făcuse mereu de lucru, ferindu-se să vadă ce se întâmpla de fapt şi văzuse doar ce a voise să vadă, ce putea să accepte. Acum, era uneori atât de înfricoşător şi de dureros, atât de descurajator să fie trează şi vie în fiecare clipă; sentimente adânci ieşeau la suprafaţă, făcând-o să le înfrunte cu capul sus.

Maşinile coborau rampa metalică şi intrau în parcare. Când Delia zări automobilul Ford, îi făcu semn cu cotul lui Pete şi dădu din cap. Ridică mâna să facă semn, iar Jim merse spre deal, într-un loc de parcare unde putea să oprească.

— Siguranţa pe primul loc, spuse Pete, făcând-o pe Delia să râdă.

— Ăsta e tatăl tău, confirmă ea.

Îşi spusese că întâlnirea aceasta fusese aranjată în primul rând pentru Pete. Că nu avea nicio idee ce avea să se întâmple între ea şi Jim. Însă văzându-l conducând maşina, ştiind că venise pe Vineyard pentru prima oară după ani de zile, o impresionă până într-un cotlon al sufletului, un loc foarte dureros, de care nu se apropiase prea mult de câteva săptămâni încoace.

El parcă maşina, ieşi şi se întinse. Acum Delia chiar îl luă pe Pete de mână. Îi adusese Vanessei păpuşa pe care o găsise în curte şi pe care o spălase pentru ea.

Urcară dealul repede împreună şi ajunseră chiar în faţa maşinii familiei.

— Tată, începu Pete.

— Pete, spuse Jim, morocănos ca întotdeauna. Apoi se întinse ca să dea mâna cu Pete, dar în schimb îl trase spre el şi îl îmbrăţişă. Plângea tare, scuturându-şi capul. Am crezut că n-am să te mai văd niciodată. Am crezut că ai murit, că nu mai vii niciodată acasă la noi.

— Sunt aici, spuse Pete rigid, dar cedând îmbrăţişării.

Rupându-se din îmbrăţişare, Jim puse un braţ în jurul

Deliei. O strânse tare la piept, dar nu spuse nimic. Părea la fel de emoţionat pe cât se simţea, iar ea ştia că Jim nu avea încă încredere în forţele proprii ca să vorbească, în schimb, îi dădu drumul Deliei, deschise portiera din spate a maşinii. Delia îl văzu aplecându-se şi moşmondind la centura de siguranţă.

Când se întoarse din nou spre ei, o ridicase pe Vanessa de pe scaunul de maşină.

— Buni! ţipă ea când o văzu pe Delia, dar Jim i-o dădu lui Pete.

— Fiica ta, spuse el.

Se uitară la el cum o ia pe Vanessa, o văzură pe ea mormăind şi încordându-se să se depărteze în timp ce el îi studia faţa micuţă şi ochii albaştri.

— El este tatăl tău, spuse Delia.

— Bună, Vanessa, spuse Pete, legănând-o uşor. Ţi-am adus păpuşa.

— Buni! mârâi ea şi începu să plângă, întinzând braţele spre Delia.

Delia o luă şi ridică privirea spre Pete.

— O să fie bine, spuse ea. Ai răbdare.

— Aşa va fi, spuse Jim. Este timidă cu bărbaţii. Trebuia să fi auzit-o cât de tare urla de fiecare dată când mă apropiam de ea. Dar acum sunt „bunu” şi abia aşteaptă să vină la noi. Nu-i aşa, Deel?

— Aşa este, dragă, spuse ea. Se uită în ochii fiului ei ca să vadă dacă se simţea rănit sau respins, dar apoi se opri din asta. Dana i-ar fi spus să nu mai fie preocupată de sentimentele celorlalţi şi să aibă propriile sentimente. Aşadar, aşa făcu; şi pentru că era atât de bucuroasă, zâmbi şi spuse că vrea să-i invite pe toţi la prânz în oraş.

Merseră la Black Dog, preferatul lui Jim şi luară sandvişuri şi negrese la pachet. Găsiră o bancă la umbră ca să mănânce şi vorbiră foarte puţin, doar priviră bărcile şi apa lină. După aceea merseră prin Camp Meeting Association in centrul oraşului, admirând casele ca de turtă dulce în stil victorian, zugrăvite în culori vii.

— Păstrate perfect, spuse Jim. Cum se numeşte stilul acela?

— Gotic rural, spuse Delia, şi-şi aminti că şi ea fusese adusă la plimbare aici de mama şi bunica ei.

O văzu pe Vanessa cum îşi muta privirea de la casele frumoase la Pete şi înapoi.

O tăiară spre Circuit Avenue, unde se aflau toate cluburile, unde veniseră odată şi Delia împreună cu surorile ei ca să danseze, să bea ceva şi să caute băieţi drăguţi. Numele unora dintre cluburi se schimbaseră, dar sentimentul de locuri ieftine era acelaşi – chiar şi la lumina zilei te simţeai bântuit de nopţi pe care abia ţi le mai aminteai.

Delia se uită la Pete, întrebându-se dacă îl atrăgeau aceste locuri. Dar el părea concentrat asupra Vanessei, jucându-se de-a v-aţi ascunselea cu ea. Fetiţa se pitea pe jumătate pe după umărul bunicului şi se prefăcea că îl ignoră.

Când ajunseră aproape de Circuit Avenue, Pete o bătu pe mână pe Vanessa:

— Hei, Vanessa, spuse el. Vrei să te dai o tură în chestia aia cu mine?

Îi arătă spre Caii înaripaţi, cel mai vechi carusel din Statele Unite. Îi plăcuse foarte mult când era copil, exact la fel cum şi Delia şi surorile ei nu se mai săturau să se dea în el.

— Bunu? întrebă ea.

— Nu, iubito, spuse Jim. Bunicul este prea mare pentru asta. Ar putea să rupă vreunul dintre caii aceştia frumoşi. Mergi cu tatăl tău. Eu şi buni suntem chiar aici şi ne uităm la voi.

— Buni? întrebă ea din nou.

— Aşa este, draga mea, spuse Delia. Suntem chiar aici. O să ne vezi cum îţi facem cu mâna când treci pe lângă noi!

— Păpuşa?

— Da, poate să vină şi ea cu noi pe căluţ, spuse Pete.

Hipnotizată de caii care se învârteau întruna, de muzică şi de clopoţei, Vanessa îşi desprinse cu greu mâinile din jurul gâtului lui Jim şi îi dădu voie lui Pete să o ia în braţe, iar el îi dădu păpuşa.

Pete cumpără bilete, iar când se opri cursa, se urcă pe platformă cu Vanessa. Merseră încet de jur-împrejur, Pete lăsând-o pe ea să aleagă calul pe care aveau să suie: galben strălucitor. Pete îi legă siguranţa şi rămase chiar lângă ea când sună clopoţelul şi caruselul începu să se mişte.

— Îţi aminteşti când îl aduceam pe Pete aici? întrebă Jim.

— De parcă ar fi fost ieri!

— Se simte bine?

— Amândoi suntem bine.

— Deel, începu Jim, dar îşi pierdu vocea de emoţie.

Ea îl luă de mână ca să-l facă să înţeleagă că totul era în regulă.

— Ceea ce mi-ai spus m-a rănit, spuse ea. Dar a fost ca un apel de trezite. Nu am vrut să te pierd pe tine şi căsnicia noastră.

— Nici eu nu am vrut asta, spuse el.

Le făceau cu mâna lui Pete şi Vanessei de câte ori treceau prin faţa lor, dar niciunul dintre ei nu se uita într-acolo. Vanessa se ţinea strâns de cal, cu păpuşa bine prinsă sub cot, şi părea cu totul absorbită de cursă. Pete ţinea braţul în jurul ei şi nu ridică privirea nici măcar o singură dată.

Delia inspiră adânc. Iat-o că se afla aici, alături de soţul ei masiv, aproape supraponderal, încărunţit, conservator, irlandez catolic lucrând în managementul intermediar. Deţineau o casă de dimensiuni medii pe un teren mic aflat la marginea oraşului Annapolis. Vineyard fusese mereu magia din viaţa ei – lumea bunicii sale englezoaice, a mamei şi a surorilor sale. Tocmai se îmbarcase într-o călătorie misterioasă şi întunecară – nu numai cea în Irlanda cu Darrah şi Rory, dar şi cea din

lăuntru ei. Ştia fără îndoială că viaţa era plină de comori. Darrah găsise una extrem de specială în ascunzătoarea din barca tatălui lor. Însă faptul că se afla acum aici cu Jim o făcea să îşi dea seama că era vremea pentru viaţa reală.

— Ar fi frumos să-l putem ajuta pe Pete să se pună din nou pe picioare, spuse Jim.

— Se descurcă destul de bine, lucrează cu Andy Mayhew. Şi se pare că îşi pune deoparte toţi banii.

— Viaţa este scumpă, spuse Jim, făcându-le semn cu mâna din nou lui Pete şi Vanessei care trecură prin faţa lor. Puştiul nici măcar nu mai are o camionetă.

— Nu putem să-l ajutăm prea mult; vrea să facă lucrurile pe cont propriu.

— Nu că noi am fi prea bogaţi, oricum, spuse Jim.

Delia se uită la carusel. Caii înaripaţi se aflau pe Vineyard din 1884. Nu avea nicio îndoială că şi bunicul lor matern îi călărise când era copil. Atât de multe lucruri de pe insulă le aduceau bucurie şi încântare.

Cu o seară înainte vorbise cu Rory la telefon, iar acum se gândea la asta, în ritmul caruselului. De când se întorsese la Old Lyme, Rory se simţise deopotrivă în siguranţă, dar şi deprimată. Călătoria în Irlanda, faptul că aflaseră adevărul despre moartea tatălui lor, manuscrisul, nevoia frenetică de a se lupta cu agenţii imobiliari şi constructorii – toate astea o obosiseră şi o puseseră la pământ.

— Am stat de vorbă cu Jonathan de câteva ori, îl spusese ea.

— Asta e bine, nu-i aşa?

— Da, aşa cred. Se gândeşte să se despartă de Alys. Spune că a fost foarte ticăloasă cu el pentru că a luat copiii când am fost eu plecată, l-a însoţit într-o excursie la Gillette Castle şi el zice să a fost foarte poruncitoare cu ei şi foarte posesivă cu el…

— Deci vede şi el lumina! Asta e minunat!

— Nu se întoarce acasă, îi spusese Rory. Cel puţin, nu în viitorul apropiat. Mi-a spus că a fost nefericit în căsnicia

noastră o vreme. I-a venit greu să-mi spună.

— *Lui* i-a fost greu! Ce ticălos egoist! Lui Darrah i-ai povestit toate astea?

— Nu ştiu sigur de ce, dar nu pot să vorbesc cu ea acum. Însă mă lupt, Delia, să-mi dau seama ce vreau să se întâmple.

— În legătură cu casa?

— Şi cu pământul, şi cu titlul de proprietate, şi cu uimitorul document irlandez. Aproape îmi doresc să nu-l fi găsit.

— De ce? o întrebase Delia, cu toate că uneori şi ea îşi dorea la fel.

— Pentru că asta a complicat totul. Trebuie să luptăm atât de tare ca să păstrăm ceea ce am iubit mereu şi am luat mereu de bun. Când era doar locul familiei noastre, era atât de minunat şi bine. Nu avea nicio legătură cu banii, sau valoarea, sau impozitele şi taxele. Ce gândire copilăroasă, nu-i aşa?

— Şi eu m-am gândit la asta.

— Acum, faptul că ne referim la asta ca la o „proprietate” a schimbat totul.

— Ştiu.

— Cinstită să fiu, eram mai fericită în acea săptămână când ne-am întâlnit toate trei ca să împachetăm lucrurile în casă, ştiind că aveam să pierdem acel loc până la sfârşitul lunii mai, decât sunt acum – chiar şi cu speranţa că, dacă totul merge bine, vom putea să-l păstrăm.

— Vrei să ieşi din asta? şoptise Delia.

— Aşa cred. Dar tu?

Întrebarea lui Rory rămăsese suspendată în aer.

Delia nu îi răspunsese, dar stând acum lângă Caii înaripaţi, văzând că s-a terminat cursa iar Pete o coboară de pe cal pe fiica sa, văzând-o pe Vanessa râzând fericită cu braţele în jurul gâtului tatălui ei, sentimentele sale luară avânt.

Banii din vânzare ar putea să le ofere ei şi lui Jim o căsuţă, iar apoi, în ciuda faptului că Pete voia să facă totul pe cont propriu, ar putea să îl ajute să-şi cumpere o casă în Maryland şi să joace un rol în creşterea Vanessei. Mama Vanessei era bine intenţionată, dar nu te puteai baza pe ea, la optsprezece ani deja se pregătea să dea naştere celui de-al doilea copil, iar Delia ştia că nepoata ei avea nevoie de Pete în viaţa ei.

Gândul acesta o făcu să-i dea lacrimile, dar când Pete şi Vanessa se apropiată, toată lumea presupuse că sunt lacrimi de bucurie. Delia cea sentimentală era atât de fericită să-şi vadă fiul şi nepoata împreună, şi să fie din nou alături de soţul ei. Nu-şi dădură seama că inima ei se frângea, pentru Darrah, pentru Rory, pentru locul pe care îl iubiseră cu toţii atât de mult până atunci!

Capitolul 21

Morgan Ludlow o sună pe Darrah ca s-o anunţe că vine să vadă casa cu un al doilea posibil cumpărător.

— Cumpărătorii ăştia par foarte hotărâţi, spuse ea. Am supravieţuit dezastrului cu familia Little şi ar fi bine dacă nu am da-o în bară de data asta.

— Prin „noi” te referi la mine, aşa e? întrebă Darrah.

— Păi, da. Dar nu dau vina pe tine. Vânzarea proprietăţilor de familie sunt ca un ghimpe în coastă, în cel mai bun caz, şi recunosc că planurile familiei Little erau cam radicale. Deşi terenul e mare, ar fi acoperit o mare parte cu castelul lor sau ce voiau ei să construiască. Şi asta pornind de la ceva ce au văzut la Luberon – cu piscină acoperită, teren de tenis şi aşa mai departe.

— Oficialităţile locale nu le-ar fi dat niciodată acordul.

— Este adevărat. Şi tocmai de aceea nu te-au dat în judecată pentru anularea contractului. Au mers mai departe – la Nantucket, slavă Domnului. Însă, Darrah, oamenii ăştia noi care vor să cumpere sunt minunaţi. John şi Martha Riley. Or să-ţi placă şi sper să vă cunoaşteţi, dar fă-mi o mică favoare şi nu sta acolo astăzi. Trebuie să „simtă” casa.

— Să simtă casa?

— Da. Să batem în lemn, dar asta nu pare să fie o situaţie de demolare. În orice caz, pot să mă bazez pe tine?

— Desigur, spuse Darrah, simţindu-se extrem de agitată.

Morgan voia să mai parcurgă şi alte detalii, însă Darrah avea o întâlnire în Edgartown, cu Raymond şi Jack, la biroul lui Bart Packard. Încuie, îl luă pe Scup cu ea şi o porni spre est.

O pătură de nori atârna ameninţătoare deasupra insulei, iar ceaţa învăluise frunzele şi crengile copacilor. Contururile tuturor clădirilor păreau şterse, ca şi şoseaua însăşi. Asta era vremea lui Dulse; întotdeauna o smulgea

pe Darrah din lumea reală şi o introducea în imaginar. Avusese grijă să o menţină în siguranţă şi protejată în toţi aceşti ani. Darrah îşi dorea să se poată opri şi să o deseneze pe Dulse şi pe surorile ei pe State Road, care se ridica din acest pământ şi devenea un portal spre un vis vijelios.

Când ajunse la Edgartown, un nor de ceaţă deasă se îndrepta spre Chappaquiddick, deasupra portului. Parcă pe aleea privată din spatele biroului de avocatură al lui Bart, scuturã urzeala fină a lui Dulse şi îşi luă un moment de respira înainte de a intra. Emoţiile ei o luaseră razna din momentul în care vorbise cu Morgan, când pomenise de vizitarea casei de alţi posibili cumpărători. Îl lăsă pe Scup să facă o tură pe alee.

Ea şi Scup intrară în clădirea veche şi o luară în sus pe scări. Arăta complet diferit faţă de birourile de la Fitzgerald & Fitzgerald: la etajul unei clădiri comerciale. La parter se aflau o cafenea şi o galerie de artă, iar scările şi holul ciudat miroseau a friptură franţuzească.

Numele lui Bart era inscripţionat pe o firmă din cuarţ, aflată pe jumătatea superioară a uşii biroului său. Ori de câte ori venea aici, Darrah se simţea ca şi cum urma să-l întâlnească pe Sam Spade sau vreun alt personaj livresc, însă Bart se ocupase de testamentul bunicii şi al mamei sale şi o ajutase pe Darrah să-şi găsească piaţa pentru desenele ei originale, fiind unul dintre cei mai de treabă şi mai cinstiţi oameni pe care îi cunoştea. Intră fără să bată la uşă, ştiind că atât ea, cât şi Scup erau aşteptaţi.

Bart, Raymond şi Jack stăteau în jurul biroului lui Ban, depănând poveşti şi râzând, când intră Darrah. Ferestrele erau deschise; zgomotele din port pătrundeau în încăpere, iar hârtiile pe care erau puse diverse obiecte pe post de pres-papiers fluturau în bătaia vântului. Cei trei bărbaţi se ridicară s-o salute. Scup se duse direct la Bart ca să primească un biscuit special pentru căţei.

— Băiat bun, spuse Bart. Bună ziua, Darrah!

— Minunat tovarăş, spuse Raymond. Cum îl cheamă?

— Scup, spuse Darrah.

— Ca peştele! Genial! făcu Jack.

— Vă rog să luaţi loc cu toţii, spuse Bart. Darrah, te rog, stai în fotoliu.

Ea făcu întocmai, iar avocaţii îşi traseră scaunele în semicerc în jurul ei. Expresiile de pe chipurile lor erau neutre, nici pozitive, nici negative. Începu să i se accelereze pulsul, era sigură că aveau să-i dea veşti rele.

— Ce este? îl întrebă ea pe Raymond. Ştiam că s-a întâmplat ceva important încă de când mi-a spus Bart că veniţi.

— A fost o lună complicată, spuse Raymond. A trebuit să ne ocupăm de toate aspectele instrumentului.

— Asta înseamnă „documentul”, traduse Bart.

Darrah dădu din cap şi ascultă mai departe.

— Am pus să fie analizat şi datat; a trebuit să lucrăm cu autorităţile din Irlanda, începând din Cork City, Cobh, St. Colman şi până la Dublin. Apoi a trebuit să luăm legătura cu Anglia.

— Chiar cu Coroana Regală! sublinie Jack.

— Au zburat la Londra, explică Bart. Pe cheltuiala noastră.

— Nu am avut de ales. Ascultaţi, le ceru Jack, până când aflaţi rezultatul final.

Raymond continuă:

— Pentru a putea ajunge până la Curtea Supremă a Regatului Unit al Marii Britanii, a trebuit să adunăm depoziţii pozitive din toate etapele parcursului iniţial. Cu alte cuvinte, instrumentul a fost certificat ca fiind autentic. datat din 1626. de către sursele noastre de la MIT şi Harvard; Curtea Irlandeză a confirmat că Michael McCarthy a făcut rost de document angajând un avocat specializat, care a mers pe canalele specifice pentru a demonstra linia de descendenţă şi dreptul de moştenire. Iar Curtea Supremă nu a putut să conteste atribuirea terenului, şi deci este un cadou de la Regele Charles I.

Raymond zâmbi larg către Darrah:

— Pământul este al vostru, sunteţi liberi să-l deţineţi. Sechestrul care a fost pus pe titlul de proprietate va fi ridicat chiar astăzi, chiar în Curtea de Judecată care se află mai sus, pe această stradă.

— Vrei să vii? întrebă Jack.

Darrah zâmbi, dând din cap. Îl lăsă pe Scup în biroul lui Bart şi ieşi în stradă împreună cu cei trei avocaţi. Clădirea cu coloane albe a tribunalului era impunătoare, chiar şi în ceaţa aceea asemenea unei supe de mazăre. Darrah îi urmă pe avocaţi în biroul funcţionarilor judecătoreşti. Liz Allen era verişoara lui Andy şi îi zâmbi lui Darrah peste capetele bărbaţilor.

— Bună, Liz. Dă-mi voie să ţi-i prezint pe colegii mei, avocaţii Raymond şi Jack Fitzgerald. Sunt sigură că pe Darrah McCarthy o cunoşti, spuse Bar.

— Sigur. Mă bucur să te revăd, Darrah! exclamă Liz.

— Şi eu la fel! îi întoarse Darrah complimentul.

— Am venit să completăm un document de ridicare a sechestrului pe proprietatea familiei lui Darrah, spuse Raymond. Cred că aţi fost sunaţi de la biroul nostru ca să vă explice detaliile mai neobişnuite…

— Da, confirmă Liz.

— Excelent, spuse Raymond, căutând în servietă. Vom păstra originalul şi lăsăm la dosar aceste copii legalizate şi declaraţia sub jurământ.

Liz întinse hârtiile pe biroul ei, le citi şi le cercetă pe fiecare. Apoi aprobă dând din cap, impresionată.

— Aveţi cumva originalul cu dumneavoastră? vru ea să ştie.

— Da, spuse Jack. Însă va merge la doamna McCarthy şi la surorile ei.

— Îmi dau seama, spuse Liz. Apoi zâmbi larg: însă ştiţi cum este să stai aici în fiecare zi şi să te ocupi de tot felul de acte, şi dintr-odată să intre pe uşă un document de-o vârstă cu Insula Martha’s Vineyard…

Raymond deschise un alt compartiment al servietei, scoase cu mare grijă o mapă specială şi o deschise pentru ca Liz să poată vedea. Darrah înţelese interesul lui Liz, şi nici ea însăşi nu se putu abţine să nu se apropie mai mult ca să se uite la pergamentul pătat de apă.

— Tatăl tău s-a dus în Irlanda pentru asta, spuse Liz, uitându-se la Darrah. Îmi amintesc când a plecat. Nu am ştiut ce s-a întâmplat cu el…

— Nimeni n-a mai ştiut nimic, explică Darrah.

— Păi, v-a făcut mândre de el, spuse Liz, căutând ştampila tribunalului în sertar. Raymond puse la loc originalul şi Liz semnă şi ştampilă fiecare copie a titlului de proprietate şi a documentelor însoţitoare.

— Puteţi să consideraţi această treabă clasificată! spuse ea.

— Mulţumim, spuse Darrah şi toată lumea îşi dădu mâna.

Ea şi avocaţii se întoarseră în biroul lui Bart pentru ca Darrah să-l recupereze pe Scup. Cei trei bărbaţi sporovăiau încântaţi în legătură cu cazul şi cu felul în care se terminase totul. Se felicitau unul pe altul bătându-se pe spate, plini de încântare. Apoi, devenind solemni, Raymond căută în servietă şi scoase documentul în mapa lui opacă.

— Acesta îţi aparţine.

— Este incredibil, spuse Darrah.

— Orice vei decide să faci cu el, ţine-l în această mapă protectoare împotriva aerului. Dacă decizi să îl vinzi, casa de licitaţii va şti cum să-l manevreze. Însă dacă vrei să-l păstrezi, mergi la cel mai bun geamgiu posibil, unul care foloseşte calitate de muzeu, materiale de arhivare – sticlă cu protecţie UV, suport fără acid şi un sigiliu impenetrabil.

— Aşa voi face, promise ea.

— Excelent! exclamă Raymond. Să ne ţii la curent; suntem interesaţi.

— Vă mulţumesc tuturor! spuse Darrah. Pentru tot ce aţi făcut pentru mine şi surorile mele. A fost o onoare să

lucrez cu voi!

— I-am căutat pe cei mai buni, zise Bart.

— Aşa este, admise Darrah şi îl sărută pe obraz.

Încercă să dea mâna cu Raymond şi Jack, însă aceştia se repezită şi o îmbrăţişară şi ei. Ştia că niciunul dintre ei nu-şi dădea seama că ea zbura, simţind apropierea părinţilor şi a bunicii sale. Avocaţii nu vedeau că tremura pe dinăuntru şi că făcea toate eforturile ca să îşi ţină firea.

— Haide, Scup, spuse ea.

Dând din coadă, câinele o aşteptă la uşă, apoi o luă înainte pe scări. Îl lăsă să iasă pe alee, să se mai plimbe puţin pe afară, apoi deschise automobilul Subaru pentru ca el să sară înăuntru.

Ceaţa era mai groasă ca oricând. Trebui să pornească ştergătoarele de parbriz. Puse dosarul cu documentul pe scaunul de lângă ea. Surorile ei aşteptau să le sune şi să le spună cum decurseseră lucrurile. Andy o rugase să se oprească pe la casa pe care o construia la iazul morii, în drum spre casă, şi să-i povestească.

Darrah voia să facă toate aceste lucruri. Însă o luă spre Chilmark. Parcă lângă casă, bucuroasă să vadă că Morgan venise şi plecase deja.

Pe masa din bucătărie era un bilet, însă Darrah îl ignoră. Merse direct în podul casei. Scup rămase la capătul scărilor şi se întinse pe jos. Toate cele cinci pisici o însoţiră în pod, strecurându-se pe scările înguste şi sărind în întunericul din pod, după lilieci.

Deschise dulapul din pod, acolo unde mama ei ascunsese scrisorile tatii – era locul pe care Darrah îl simţea parcă cel mai apropiat de părinţii ei. Ţinu documentul lângă inimă.

— Ai reuşit, tati! spuse ea cu voce tare. Ai adus asta acasă pentru noi şi îţi suntem recunoscătoare. Ai găsit lucrul pentru care ai plecat, iar Rory, Delia şi eu ştim asta!

Închise ochii şi auzi ecoul propriilor spuse în camera întunecată şi îngustă. Putea să jure că a auzit răspunsul tatălui său. Poate că fusese doar briza mării, venind

dinspre ocean, şuierând printre şipcile podului. Însă ea credea că îi fusese trimisă de tatăl ei.

Mai târziu, Andy aduse la cină o specialitate marină, rulouri din scoici, şi atât Rory, cât şi Delia îi dădură telefon, vrând să afle ce s-a întâmplat. Darrah le explică tuturor. Surorile ei ascultară cu atenţie şi, ca şi cum deja vorbiseră între ele, spuseră că vor veni acolo la sfârşitul săptămânii.

— Ca să sărbătorim! îi spuse Darrah lui Andy entuziasmată. Nici uneia dintre noi nu-i vine să creadă că este adevărat ce s-a întâmplat.

— Tatăl vostru a fost un om extrem de curajos! spuse Andy încet.

— Şi deştept, adăugă Darrah. Cine şi-ar fi putut imagina că poate să reuşească aşa ceva? A avut un vis, cu siguranţă – şi l-a transpus în realitate. A crezut că trebuie să dovedească adevărat visul, şi aşa a făcut.

Era o zi rece, marea era agitată. Valuri de culoarea fierului ruginit se spărgeau unele peste altele pe plajă.

Darrah şi Andy stăteau în bucătăria casei, iar soba trosnea risipind răcoarea adusă de ceaţă. Darrah desfăcu o sticlă de apă minerală, tăie lămâi şi încălzi rulourile de peşte, apoi puse nişte salată de varză albă în farfurii. Aşezându-se ca să mănânce, Andy arătă spre un plic alb.

— Ce e asta? întrebă el.

— Oh, am şi uitat de el, nu am văzut ce conţine, îşi aminti Darrah. Este un bilet de la Morgan.

— Nu vrei să vezi ce este?

Ea confirmă dând din cap, desfăcu plicul şi scoase dinăuntru o hârtie cu monogramă şi un formular oficial, tipărit, pe care îl citi.

— Ei bine? întrebă Andy.

Darrah zâmbi, mototoli hârtiile şi le aruncă în sobă, se uită la ele cum ard, apoi scurmă cenuşa.

— O ofertă, explică ea. De la familia Riley. Cred că nu mai avem nevoie de asta acum.

Ridică paharul ca să ciocnească cu Andy.

— Să bem pentru asta, toastă ea.

— Da, să bem pentru asta, fu de acord el.

Însă nu părea prea fericit. Darrah simţea că dă pe dinafară, dar văzându-l pe Andy, nu putu să nu se întrebe de ce se simţea ca şi cum ar fi fost sfârşitul lumii.

Când terminară de mâncat, el o ajută să strângă masa.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— N-ar trebui să le spui şi surorilor tale despre ofertă?

— De ce? Oricum nu o vom accepta.

— Tu nu vrei asta, dar n-ar trebui să aibă şi ele un cuvânt de spus?

Şterse farfuriile şi se întoarse cu spatele la el, începând să le aşeze în dulap. Vorbise calm, dar cuvintele lui parcă îi tăiaseră în came. Şi el simţise asta. Îi simţi respiraţia pe gât când braţele lui o cuprinseră.

— Sunt de partea ta, Darrah.

— Nici măcar nu există părţi opuse în chestia asta, spuse ea. Sunt surorile mele. Ne dorim acelaşi lucru.

— Probabil că aşa este, spuse el. Însă dacă aş fi eu în situaţia asta, aş vrea să pot hotărî. Să am toate informaţiile.

— Bine, o să le spun.

Îl simţi dând din cap în spatele ei, iar obrazul lui i-l atinse pe al ei.

— Mai bine stăm aici, spuse ea. În loc să mergem la Hideaway. Nu vreau să plec şi să las soba încă mergând…

— Mulţumesc, spuse el, dar mai bine mă duc acasă. Sunt în urmă, am scos facturile din cutia poştală şi mi-am lăsat toată hârţogăraia pe masă.

— Eşti supărat pe mine.

— Nu, deloc, spuse el. Ştii că urăsc treaba asta cu hârtiile şi nu vreau să rămân în urmă. Trebuie să primesc bani pentru munca mea.

— Bine, acceptă Darrah sărutându-l confuză, dorindu-şi ca el să rămână cu ea.

Stând în uşa bucătăriei, se uită după el până îl văzu dispărând în ceaţă. Apoi văzu farurile care se aprinseră la maşina lui ca nişte rotocoale şi jeturi de pâclă înspre ocean. El dădu în marşarier, ea îi strigă noapte bună, dar nu primi niciun răspuns.

Simţea nevoia să sărbătorească cu cineva care putea aprecia momentul acesta, aşa că încercă să-l sune pe Pete pe mobil. Era închis; se uită la ceas şi se gândi că probabil era la o întâlnire. Apoi îl sună pe Harrison.

— Ghiceşte! exclamă ea.

— Draga mea, ştiu deja. M-a sunat Rory şi mi-a spus.

Darrah zâmbi, gândindu-se cât de fericit trebuie să fie Harrison.

— M-a lovit în moalele capului cu vestea asta! Nu este uimitor?

— Chiar este! Căpitanul McCarthy, marele explorator al mărilor, a adus bogăţii incredibile fiicelor sale.

— Aşa este, confirmă Darrah. Rory părea fericită? întrebă ea.

— Mmmm, făcu Harrison.

Îl a-mi trăgând cu poftă dintr-o ţigară cu canabis.

— În legătură cu faptul că a rămas la noi casa?

— Mmmm, făcu din nou Harrison, expirând îndelung fumul.

— Ştiai că vine împreună cu Delia la acest sfârşit de săptămână ca să sărbătorim?

— Da. Ştii cât de mult îmi place să sărbătoresc.

— O să dăm o petrecere, spuse Darrah. Vineri seara, cină, aici în casa mare, imediat ce ajung fetele. O să vină şi Pete, Andy…

— Da, familia.

Darrah zâmbi, îi plăcea că Harrison se indusese şi pe sine în această categorie.

— Perfect, spuse ea. O să fac pregătiri speciale

pentru cină.

— Poate îl iau pe Les Paul cu mine, spuse Harrison. Trebuie să livrez sâmbătă la New York un Gibson bestial, semnat de maestru. Dacă iau chitara la timp, o să ne însoţească la petrecere. O să încerc să cânt Moon *River* la ea.

— Dar tu nu ştii să cânţi la chitară, Harrison.

— O să mă prefac, spuse el, şi izbucniră amândoi în râs.

Ea închise, simţind cum o cuprinde o căldură imensă. Era minunat să aibă prieteni aşa de buni – un alt motiv pentru care nu ar putea niciodată să părăsească insula Vineyard. Familia ei – fie ei rude de sânge sau nu – aparţinea acestui loc.

Se uita în continuare la telefon, vrând să îl sune pe Andy, doar ca să se asigure că totul era în regulă între ei, şi să-i spună despre planurile pentru vineri. Însă hotărî să-l lase în pace.

În schimb, îşi deschise laptopul şi se conectă la internet. Era prea târziu ca să sune în Irlanda, aşa că îi scrise un e-mail lui Tim McCarthy, în care îi povesti tot ce se întâmplase de când se văzuseră, de când părăsise Cobh împreună cu surorile ei.

Şi apoi se trezi că scrie un alt e-mail, adresat surorilor ei.

Dragele mele R & D.

Ştiu că nu mai are nicio importanţă, dar am primit o ofertă de la familia Riley. Mi-am luat libertatea de a-i da foc, considerând că nu mai avem motiv să vindem. Mă aflu în casă chiar acum şi simt dragostea care emană din toţi pereţii, şi ştiu că toată această imense iubire vine de la familia noastră. Vă iubesc şi abia aştept să petrecem împreună aici fiecare vară, până la sfârşitul vieţii.

Vă sărut, Darrah

Capitolul 22

Ziua de vineri începu cu bine, iar cerul deveni mai albastru, briza se mai potoli pe măsură ce orele dimineţii treceau. Harrison veni devreme ca s-o ajute pe Darrah cu pregătirile. Ea îl trimise la cumpărături – la Pool, la Menemsha, după peşte-spadă, la piaţa West Tisbury după cartofi lungi şi subţiri, mix de salată colorată, tomate galbene şi mititele şi sfeclă roşie. Făcu o tartă cu prune. Când se întoarse Harrison, îl trimise în pivniţa cu vinuri ca să aleagă ce vin crede el de cuviinţă că se potriveşte cu cina.

Odată băutura aleasă, Harrison o ajută pe Darrah să scoată masa de tec bătută de vreme pe verandă şi apoi în curte, pe iarbă. Darrah o acoperi cu una dintre feţele de masă franţuzeşti ale bunicii sale, cumpărată într-o călătorie la Avignon, aşeză apoi pe masă cele mai bune porţelanuri, tacâmuri de argint şi pahare de cristal. Ea şi Harrison scoaseră afară scaunele de sufragerie Hitchcock, ştergându-le bine de praf; nu mai fuseseră folosite de la petrecerile epopeice ale mamei sale.

Deasupra capetelor, pinii scunzi, răsuciţi, şi stejarii erau nemişcaţi. Abia se simţea o briză de vânt, făcând dimineaţa să pară fierbinte, dar asigurând-o în acelaşi timp pe Darrah că seara va fi călduţă şi minunată. Darrah merse la subsol şi aduse lampioane din hârtie colorată.

Le confecţionase din hârtie de orez, le pictase cu stiloul, în cerneală, ca omagiu adus Nopţii Luminii în cadrul întâlnirilor Câmpeneşti. Ea şi Harrison le agăţară de acoperişul verandei şi de doi stâlpi aflaţi în pământ, lângă masă. Când venea vremea, ea avea să aprindă luminile care vor străluci ca nişte bijuterii.

Harrison nu era genul care să se mişte prea repede şi să meargă prea departe, însă Darrah îl convinse să coboare împreună cu ea pe plajă ca să adune scoici.

— De ce avem nevoie de ele? întrebă el.

— Pentru decorarea mesei, spuse ea. Amintiri de la

petrecere.

— Amintiri de la petrecere? întrebă el sceptic. Ca şi cum ai spune „Oh, ce drăguţ, am primit o scoică”?!

— Păi, da, sau o piatră frumoasă, sau un os mare de peşte, sau orice fel de lucruri interesante pe care le putem găsi. Ce se întâmplă? Parcă îţi plăcea să te plimbi pe plajă.

— Nu prea mai sunt aşa de in formă.

Oare se gândea la Rory? Darrah îl luă de mână şi merseră de-a lungul dunelor cu nisip tare. Harrison era înalt şi masiv, cu mâinile puternice. Ea avea sentimentul că putea să-i rupă oasele, dacă ar fi vrut, însă, dimpotrivă, el avea un suflet blând.

— Creşte chiria la magazia mea, se plânse el.

— Îţi mai permiţi s-o păstrezi?

— Atâta vreme cât mai există instrumente muzicale vintage care trebuie livrate.

— Cred că eşti uimitor de creativ şi plin de resurse. Şi poţi să găseşti o cale să rămâi pe Vineyard. Din fericite, sunt mulţi muzicieni aici.

— Păstram magazia pentru mine, dar şi pentru voi, spuse Harrison. Cu toate că ştiam că Andy are un plan de rezervă pentru voi.

— Ce vrei să spui?

— Întreabă-l pe el.

Andy. Darrah nu-l mai văzuse din seara când ea dăduse foc scrisorii de la Morgan şi ofertei de la familia Riley.

— A fost mai retras în ultima vreme, spuse ea.

— Oh, voi, porumbei artişti, făcu Harrison. Aud asta de la el, aud şi de la tine. Două suflete singuratice care sunt prea neroade ca să locuiască împreună.

— Mersi, făcu Darrah.

— Dragă, eu doar subliniez ceea ce este evident. Trăiţi pe cea mai frumoasă insulă din lume; aţi putea să faceţi asta împreună. Ai zice că amândoi sunteţi chinuiţi de ceva.

— Poate că suntem. Se întâmplă înăuntrul fiinţelor noastre, explică Darrah, amintindu-şi anii de durere şi de comportament dificil, când bea ca să alunge demonii.

Andy avusese şi el o astfel de perioadă; el nu vorbea niciodată prea mult despre copilărie, însă Darrah îşi amintea furiile dezlănţuite de alcool ale tatălui lui, poşirca pe care şi-o făcea singur acasă după o reţetă moştenită de la bunicul său din Tennessee.

Darrah şi Harrison adunară câteva scoici şi bucăţi de scoici şlefuite de mare, fragmente mici de lemn, câteva carapace de crabi, un ciob de oală de lut albastru cu alb, un nasture roşu.

Cu mâinile şi buzunarele pline, se îndreptară spre alee. Harrison simţea nevoia de un Heineken, aşa să intră în bucătăria răcoroasă, în timp ce Darrah aranja comorile de pe plajă pe locul fiecăruia de la masă.

Darrah alesese cu mare grijă fiecare farfurie, pahar şi tacâm, vrând să le amintească surorilor ei de ce avuseseră parte aici, amintirile care nu vor muri niciodată atâta vreme cât ele vor rămâne aici, şi ce aveau să piardă dacă nu procedau astfel.

Dispunea de un radar foarte fin ha ceea ce priveşte starea emoţională a surorilor ei. Atât Rory, cât şi Delia, fuseseră extrem de amabile, abţinându-se totodată foarte tare de la orice reacţii entuziaste la telefon, de fiecare dată când le sunase Darrah. Nu era posibil să se gândească să vândă. Îşi spunea asta în sinea ei, însă gândul sâcâitor continua să revină. Necazurile acestei case şi tot ceea ce făcuseră ca să descopere adevărul tatălui lor, toate acestea fuseseră prea mult, nu mai puteau suporta. Şi pentru Darrah fusese prea mult. Însă ea ştia că vor trece peste toate astea, aşa cum făcuseră mereu.

— Hei, făcu Harrison. Pete vine?

— Da, de ce?

— Andy a spus că şi-a luat puţin timp liber de la muncă.

Auzind, Darrah avu un şoc, dar se hotărî să nu intre

în panică încă. Se întreba de ce nu o sunase Andy să-i spună.

— Andy vine? îl întrebă ea pe Harrison.

— Da, confirmă Harrison, mergând la camionetă şi revenind cu o cutie de piele pentru chitară. Am adus muzica.

— Excelent, se bucură Darrah când Harrison deschise cutia, scoţând la iveală o chitară electrică Gibson vintage, de culoare roşie, pe care strălucea cromul.

Mai demult era emoţionată când el aducea astfel de instrumente valoroase, dar între timp nu se mai simţea aşa.

Altă dată adusese o vioară de palisandru, o mandolină cu încrustaţii de abanos, un contrabas la care cânta un muzician în La Scala. Lui Harrison îi plăcea mereu să stea liniştit cu instrumentele pe care le transporta, înclinate spre plajă astfel încât, chiar dacă nu ştia să cânte la ele, vântul putea să le strunească corzile, iar ecoul suna prin viori sau chitare. Îi povestise lui Darrah că muzica sălăşluia în el, inspirându-l în timp ce transporta instrumentele pe distanţe lungi. Muzica îl purta kilometri întregi.

Darrah se uită prin curte. Daggett’s Way şi Hideaway îi fuseseră mereu inspiraţie. Dulse, Heath şi Finn răsăriseră de pe acest tărâm pietros, înconjurat de lacuri sărate şi ocean. Oare ar putea să continue seria, o parte atât de importantă a existenţei sale, dacă nu mai avea acest loc în care să revină?

De aceea era sigură că se înşelase în legătură cu surorile ei. Nu se putea ca ele să se gândească să renunţe, după toate prin câte trecuseră! De aceea cina trebuia să fie perfectă. Voia să se uite în ochii surorilor ei la masă şi să-şi dea seama dintr-o privire că erau împreună în asta, încă îndrăgostite de casa familiei lor.

La amurg, Rory şi Delia se urcară în feribot. Se hotărâseră să meargă împreună – din solidaritate. Stăteau pe punte, privind insula care strălucea pe mare, ca un

miraj minunat.

— Am emoţii că o să ne întâlnim cu Darrah, spuse Delia.

— Şi cu Nu-mi vine să cred, recunoscu Rory.

— I-ai spus că am vorbit cu Morgan?

— Mi-a fost teamă să-i spun.

— Trebuia să-şi fi dat seama că vrem să ştim detaliile ofertei, corect? Ea ne-a trimis acel e-mail, spuse Delia.

— Sunt sigură că s-a gândit că o să verificăm, zise Rory.

— Nu m-aş fi simţit niciodată astfel dacă familia Little mai era încă în peisaj, spuse Delia. Dar nu e aşa de greu de acceptat oferta, ştiind că familia Riley va păstra casa şi terenul aşa cum sunt acum.

Rory confirmă dând din cap.

— Cred că aşa văd şi eu lucrurile, spuse ea.

— Putem să prevedem asta în contract? întrebă Delia. Şi anume, că nu pot să distrugă sau să altereze casa în vreun fel important?

— Va trebui să-l întrebăm pe Bart, zise Rory, cu privirea la apă.

Se simţea tristă, dar liniştită. Fără nevoia să-şi verifice înnebunită telefonul Blackberry, fără să hăituiască adresa de e-mail a lui Jonathan. Delia nu înţelegea. În mai puţin de o oră, aveau să-i dea vestea lui Darrah, însă Rory părea aşa de calmă.

— Am observat că nu-l verifici pe Jonathan, spuse Delia.

— Am obosit aşa de taie. Să-l vânez, să sper că se va întoarce. M-a epuizat.

— Îmi pare rău.

— Chiar am crezut că vom fi împreună mereu. A părăsit-o pe Alys, copiii intră în vacanţă şi îi aduce la Vineyard pentru două săptămâni.

— Poate o să-l vezi!

Rory închise ochii:

— Sufăr foarte tare când îl văd, Delia.

— Eşti tristă în legătură cu casa? Că ne-am hotărât să o vindem?

— Desigur, recunoscu Rory, aproape brutal. Tu nu eşti?

— Mă simt ca un personaj din Shakespeare. Că o trădez pe Darrah, că încerc să-mi spăl sângele de pe mâini.

— Nu este sânge, sări Rory când feribotul intră în portul Vineyard Haven – oraşul şi cerul erau vopsite în fâşii de apus portocalii şi aurii.

Era timpul să meargă jos în cală, la maşini.

Rory se simţea copleşită de frumuseţea serii – cerul albastru pălea în apusul de soare de chihlimbar, planetele şi câteva stele deja se vedeau pe cerul întunecat. Presupunea că avea să fie o binecuvântare faptul că nu mai trebuia să vadă toate aceste însemne familiare pe drumul spre casă. Avea să fie prea întuneric ca să mai zărească stejarul bătrân, răsucit, şirul de cedri, Alley's, priveliştea spre sud, spre lacurile sărate şi dune, şi spre Oceanul Atlantic.

Coborând dealul pe West Tisbury, Rory auzi o sirenă de poliţie. Automat verifică viteza maşinii. Mergea cu 80 de kilometri la oră; o prinsese radarul sau poliţia urmărea toate maşinile care mergeau spre Edgartown?

— La dracu', m-a prins, sări Rory.

— Poliţia se ascunde mereu aici, explică Delia.

Era întuneric beznă în acest loc, iar ofiţerul de poliţie aprinse o lanternă verificând plăcuţele de înmatriculare şi plimbând fasciculul în jurul maşinii. Rămase cu grijă în spatele uşilor şi Rory văzu în oglinda laterală că ţinea mâna pe port-armă.

— Îţi vine să crezi? o întrebă pe Delia. Ţine mâna pe pistol! Suntem două mame de vârstă mijlocie!

După o clipă, poliţistul veni lângă maşina lui Rory, îi aprinse lanterna în faţă, făcându-i semn să deschidă geamul lateral.

— Aveţi idee cât de repede mergeaţi, doamnă?

— Cu optzeci, spuse ea, cu mâinile pe volan şi privirea drept înainte.

— Exact. Limita de viteză aici este de 50 kilometri la oră. Aţi depăşit cu 30 kilometri la oră limita de viteză. Permisul şi talonul, vă rog.

Delia le pregătise deja; Rory i le dădu poliţistului. El mulţumi şi merse la maşina lui ca să le verifice.

Nu ştia că lui Rory nu îi păsa prea tare. Era ca de piatră. O cuprinsese un soi de amorţeală. Faptul că se afla pe insulă îi readusese în minte gândurile dureroase referitoare la Jonathan.

— Îţi scrie procesul-verbal, o avertiză Delia, uitându-se peste umăr.

Mai repede decât se aştepta Rory, poliţistul se întoarse, îi văzu zâmbetul, iluminat de lanternă.

— Sunteţi una dintre fiicele McCarthy, spuse el. Dispecerul mi-a spus când am sunat prin staţie să vă verific actele.

— Da, spuse Rory. Acesta era numele meu de fată.

— Sunteţi fiica celui care a navigat până în Irlanda şi a găsit o hârtie ce le dă dreptul lui şi copiilor lui să deţină terenul de la Chilmark.

— Aşa este, confirmă Rory.

— Păi, tot trebuie să vă dau amendă.

— Păi, mulţumesc, răspunse Rory. Apreciez.

— Mergeţi mai încet, o avertiză poliţistul. Să ajungeţi în siguranţă.

— Aşa voi face, spuse Rory. Apoi se întoarse spre Delia. Am crezut că poate mă iartă.

— Şi-a pierdut ceva timp cu noi, în orice caz, spuse Delia.

Când Rory pomi încet în sus pe deal şi apoi o luă la stânga spre casă, simţi fiori pe şira spinării. Mergeau pe South Road şi, chiar înainte de a ajunge acasă, Rory opri maşina – prelungind momentul înainte de a se întâlni cu Darrah – şi se uită în zare, la marea care se întindea în faţa

lor. Un şoim zbură destul de jos, pe deasupra câmpurilor.

Rory zări o barcă albă cu pânze ce se ivise pe mare, navigând încet de-a lungul coastei. Carena se ridica în bătaia vântului, arătând minunată şi misterioasă, luminată doar de luna care se înălţa pe cer. Rory rămase cu privirea la ea pentru un moment, întrebându-se încotro se îndrepta, dacă părăsea Insula Vineyard sau se întorcea.

Capitolul 23

Petrecerea începuse. Adică Harrison pusese câteva sticle de şampanie şi un bax de şase doze de Heineken într-o frapieră plină cu gheaţă. Andy aprinsese lumânărelele, făcând lampioanele de hârtie să strălucească deasupra mesei. Darrah adunase buchete de spice de grâu şi iarbă de pe plajă şi le pusese în sticle vechi, albastre. Cărbunii aprinşi străluceau roşii pe grătar; cina era aproape gata, însă Rory, Delia şi Pete nu ajunseseră încă.

— Ce le ia atâta? întrebă Harrison, bând din propria sticlă de şampanie întins pe iarbă, lângă chitara electrică, aşezată acum frumos în cutia de piele căptuşită cu pluş.

— A cui este chitara aia? întrebă Andy. Tu ai vrea ca instrumentul tău nepreţuit să stea în curtea altcuiva?

— Dacă ar fi curtea corectă, îl lămuri Harrison, da, aş vrea. Deci. Unde este Pete?

Andy ridică din umeri şi clătină din cap. Se uită la Darrah, care îi răspunse cu o privire întrebătoare. El îşi mută privirea în altă parte.

— Ce se întâmplă? întrebă ea. Nu ştii unde este?

— Nu, nu chiar, spuse Andy.

— Dar nu lucrează pentru tine?

— A cerut câteva zile libere, explică Andy.

— Exact când vine maică-sa? Delia o să fie foarte dezamăgită.

— Cred că a vorbit cu ea despre asta.

Darrah rămase calmă, încercând să înţeleagă. Merse în bucătărie ca să verifice soteul de cartofi subţiri, salata şi sfecla roşie. Controlă tarta cu prune care se răcise deja – arăta destul de bine, dat fiind că ea nu mai făcuse până acum prăjituri la cuptor. Tot mişcându-se de colo-colo, îşi mai arunca privirea spre drum, aşteptând să vadă farurile maşinii.

Pete. Nu era semn bun că nepotul ei ceruse liber de la muncă şi că nu era aici la sărbătoarea familiei. Ştia că

probabilitatea ca un dependent sa de poată abţine este mult mai mică decât aceea de a-şi relua vechile obiceiuri proaste. Cu toate că Andy părea calm în legătură cu asta, Darrah îşi făcea griji.

Îi lăsase lui Pete pe mesageria vocală mesaje în care îl invita la petrecere, spunându-i că mama lui şi Rory aveau să fie aici. Pete nu obişnuia să nu o sune înapoi. Pentru orice eventualitate, încercă din nou să-l sune, dar nu primi niciun răspuns.

Noaptea se lumină, pe măsură ce farurile se apropiau de casă. Darrah ieşi. Îşi pusese pe ea o rochie bleumarin, strânsă pe talie şi lungă până la tălpile goale. Purta cercei rotunzi şi un lanţ lung, toate de argint. Sperase că Andy va fi de părere că arăta bine, dar el părea pierdut în gânduri. Doar Harrison părea cu-adevărat pregătit să sărbătorească.

Darrah se gândi la Tim McCarthy. Acesta îi răspunsese la scrisoarea lungă cu una chiar şi mai lungă, în care o întreba dacă ar putea veni în vizită pe Vineyard, ca să vadă proprietatea cea vestită, ca şi documentul de atribuire a terenului de către regele Angliei. Voia să vină la sfârşitul verii, când se termina programul său aglomerat. Ea îi scrisese înapoi, spunând că atât ea, cât şi familia ei erau bucuroşi să-l primească.

Şi iată-i venind acum: familia ei. Cele două surori se apropiau de casă. Amândouă erau îmbrăcate în pantaloni scurţi şi tricouri cu mânecă scurtă; nu aveau bagaj. Darrah alergă la ele şi se strânseră toate într-o îmbrăţişare, cu capetele apropiate.

— Arăţi minunat, spuse Delia.

— Este petrecere de vară la Daggett’s Way!

— Îmi pare rău, asta este tot ce am, spuse Rory arătând spre pantalonii ei scurţi şi la tricoul pe care scris Mystic Aquarium.

— Trebuia să ne fi dat seama, se scuză Delia.

— Este în regulă, făcu Darrah, cu braţele în jurul amândurora. Suntem împreună şi asta e tot ce contează.

Surorile dădură colţul casei şi Harrison lăsă să-i scape un fluierat admirativ.

— Dar nici măcar nu suntem îmbrăcate frumos, spuse Rory.

— Şi ce-i cu asta? Tot sunteţi cele mai tari fete de pe plajă, de pe toată insula asta.

Andy veni să le salute, le sărută pe obraz, iar ele îl îmbrăţişară la rândul lor.

Rory se uită la chitară, apoi închise ochii ca să asculte vântul prin coarde. Harrison o smulse din reverie, apucând-o de mână. Ea se uită în jos şi zâmbi.

— Vii în casă? îl întrebă ea.

— Desigur, acceptă Harrison stingând ţigara; puse repede jos sticla de şampanie şi se lăsă tras înăuntru de Rory.

Darrah o văzu pe Delia nervoasă şi emoţionată, măsurând locul cu pasul în sus şi-n jos. Aşteptă ca ea să întrebe de Pete. Când Rory şi Harrison duseră chitara în casă, începu să bată vântul. Lampioanele se mişcară, iar lumânările din ele se stinseră toate în acelaşi timp. Temperatura scăzu brusc.

Ridicând privirea spre cer, Darrah văzu galaxia de stele ascunsă de petice de nori care veneau dinspre răsărit. Verificase prognozele meteo pentru această seară – nu se anunţa nimic, însă acum părea să fie un front atmosferic ce se mişca direct spre ei. Căzură primele picături de ploaie, doar câteva şi destul de rare.

— Andy, mă ajuţi să mut masa? întrebă ea, în timp ce Delia strângea toate aranjamentele de pe masă.

El apucă de un capăt al mesei, iar Darrah de celălalt, împreună ridicară masa grea de tec pe treptele late, o ţinură la acelaşi nivel şi apoi o aşezară pe veranda casei, în timp ce vântul ridica faţa de masă. Andy merse înapoi în curte să aducă scaunele, iar Darrah şi Delia apucară fiecare câte unul.

Ploaia începu să cadă cu putere, ridicând valurile pe ţărmul sudic. Lovi casa şi făcu ferestrele să zăngăne. Scup

alergă înăuntru, cu patru pisici zgribulite şi oamenii pe urmele lui.

Darrah rămase în pragul uşii, cercetând curtea după cea de-a cincea pisică.

— Aici, pisicuţo, strigă ea. Pis, pis!

— Care lipseşte? întrebă Harrison.

— Numărul Cinci, spuse Darrah. Erau pisici sălbatice, iar mama ei nu le pusese niciodată nume, nu voia să se ataşeze prea mult de animale care era posibil să nu rămână prea mult. Le numea „Fără Nume Numărul Unu”, „Fără Nume Numărul Doi”, şi tot aşa până la Cinci, încercând să fie cât se poate de detaşată pentru eventualitatea în care ele ar fi fugit.

— M-a omorât mama ta, că le-a pus numele astea, spuse Harrison. Nu prea era minimalistă. Uită-te, de exemplu, la decor – adică, înainte să scoţi cea mai mare parte şi să-l bagi în cutii. Avea câte o încrustaţie în fiecare suprafaţă de lemn de mahon, rame de argint pe pianul mare. Asta nu face o femeie care pune numele pisicilor „Fără Nume”.

— Avea porecle secrete pentru ele, spuse Rory. După nume de flori… Dalia, Crinuţa, Margareta. Doar atât îmi amintesc.

„Nemţişor şi Ilice”, îşi spuse Darrah în sinea sa.

— Ştii ce e cel mai rău când îţi mor părinţii? – începu Harrison. Sunt toate întrebările pe care n-ai apucat să le pui lor. Nimicurile despre care ai crezut că ai tot timpul din lume ca să le afli.

— Aşa este, spuse Rory rezemându-se de el.

Andy intră.

— Ei bine, cred că vine dinspre nord-est, explică el, punându-şi braţul în jurul lui Darrah. Ploaia a stins complet cărbunii. Va trebui să facem din nou focul sau să pregătim peştele aici, în casă.

— Peşte, se ofuscă Harrison prefăcându-se că bate în masă. Trebuia să comand o friptură bună.

Darrah se duse la frigider şi scoase ceva înfăşurat în

hârtie de ambalaj de la măcelărie.

— Doar pentru tine, explică ea.

— Mulţumesc, drăguţă, făcu el. Vezi, asta e minunat la noi. Fără secrete ascunse. Fără să spui că nu poţi să mănânci carne de vită câţi provoacă gută. Fără să ţii şampania ascunsă. Sau, dacă te-ai lăsat de băutură, foarte bine. Te aplaud şi beau şi porţia ta. Hai să ne luăm paharele, spuse el alergând pe veranda protejată de ploaie şi întorcându-se cu paharele de cristal.

Andy turnă apă minerală pentru Darrah şi pentru el însuşi; Harrison turnă şampanie pentru Delia şi Rory, îşi umplu paharul ochi şi îl ridică.

— Pentru familia noastră de pe Vineyard, toastă el. Şi pentru Michael McCarthy, pentru că ne-a adunat laolaltă.

Ciocniră cu toţii paharele, iar Darrah, ezitând, întâlni privirile surorilor ei, cu expresiile întunecate şi solemne.

— Ce este? întrebă ea, ştiind şi nevrând să ştie, în acelaşi timp.

Îşi simţea inima în gât şi nu putea să vorbească sau să înghită.

— Darrah, te iubim, începu Delia.

Rory îi luă mâna lui Darrah, ţinând-o cu amândouă palmele în dreptul inimii.

— A trebuit să venim în persoană, nu puteam să-ţi spunem la telefon.

— Cine? Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— A fost incredibil de greu, îi explică Rory.

— A fost, spuse şi Delia. Am stat trează multe nopţi gândindu-mă la asta; şi ştiu că şi Rory a făcut la fel.

— Spuneţi-mi!

— Am hotărât că vrem să vindem, zise Rory.

— Să vindeţi?

— Daggett’s Way. Întreaga proprietate, chiar şi terenul primit de tata, spuse Delia.

— Este prea mult pentru mine, spuse Rory cu ochii în lacrimi. Îmi pare atât de rău, Darrah. Însă locul ăsta este

încărcat cu mult mai mult decât pot să suport.

— Din cauza lui Jonathan?

— Şi tot restul, spuse Rory. Toate lucrurile prin care trecem de mult timp. Faptul că am crezut că tata e mort, că n-am mai auzit niciodată de el. N-a sunat niciodată ca să ne spună că a ajuns cu bine în Cork.

— Nu s-a îndoit niciodată că va ajunge acasă, şopti Darrah.

— Însă nu a ajuns acasă, specifică Rory.

— Darrah, când locuia mama aici era altceva. Însă ar fi atât de dificil pentru noi; niciuna dintre noi nu are bani ca să menţină lucrurile aşa cum trebuie.

— Dacă scoatem la licitaţie documentul… începu Darrah.

— Ai auzit ce-am spus? întrebă Rory. Eu şi Delia vrem să ieşim din chestia asta. Am vrea să acceptăm oferta pe care am primit-o. Am vorbit cu Morgan şi ne-a spus că este vorba de întreaga sumă în numerar şi că respectivul cuplu nu are intenţia să demoleze casa. Dimpotrivă – le place foarte mult şi vot s-o păstreze aşa cum este.

Inima şi mintea lui Darrah erau amorţite. Le întoarse spatele surorilor ei. Harrison şi Andy se dăduseră înapoi, aşteptând să se liniştească apele. Trecu în grabă pe lângă ei fără să le arunce o privire. Ajungând la uşile de sticlă dinspre sufragerie, apucă lanterna pe care o ţinea mama ei mereu în acel loc şi ieşi în curte.

Cineva o strigă, însă ignoră chemarea. Era Dulse, un spirit al apei, şi ploaia nu o deranjase niciodată. Ţâra prin noroi şi prin nisipul ud rochia lungă mustind de apă. Părul ud îi cădea peste ochi. Vântul sufla atât de tare încât trebuia să se supună forţei acestuia; curentul încercă s-o împingă înapoi spre casă, dar se luptă din greu.

Când ajunse la poteca de lemn văzu că fusese măturată în curte de pe marginea golfuleţului unde în mod obişnuit erau valuri liniştite. Avansa cu greu prin apa care mătura cu putere ţărmul, simţind crabii care i se strecurau pe sub degetele de la picioare şi plevuşcă lovindu-i-se de

piele. Coborând de pe potecă pe partea cealaltă, urcă pe vârful dunei.

Îşi aprinse lanterna spre ocean. Fasciculul lumina un val turbulent după altul. Ţinu lanterna nemişcată, şi chiar la marginea valului văzu o carenă albă care tăia marea. Naviga cu atâta graţie, chiar prin mijlocul acestei furtuni sălbatice.

Mai făcu un pas în iarba înaltă a dunei şi simţi ceva moale cu degetele de la picioare. Mută fasciculul luminos în jos şi izbucni într-un ţipăt, îngenunche în nisip, ridicând trupul mic şi sfâşiat. Blana era încâlcită şi acoperită cu sânge şi nisip. Şoimul venise aici la vânătoare şi o prinsese pe Dalia, cea de-a cincea pisică.

Cu pisica moartă în braţe, Darrah începu să plângă. Zgomotul furtunii îi acoperea urletele. Pisicile sălbatice făcuseră parte din familie dintotdeauna, iar acum una din ele era moartă. Părinţii ei erau morţi, iar surorile ei nu voiau casa.

Darrah simţi că o ia cineva în braţe.

— Darrah, şopti Rory.

— Te iubim, spuse Delia.

Darrah nu putea să le privească în ochi, nu putea să-şi oprească suspinele.

— Sărăcuţa pisicuţă, plângea ea.

— Vino în casă, spuse Rory, trăgând-o uşor spre casă.

— Nu va mai fi la fel, suspină Darrah. Cum puteţi să faceţi aşa ceva? O să ne îndepărtăm una de alta. Noi n-o să mai fim la fel fără locul acesta…

— O să fim mereu. Poţi să vii la noi, spuse Rory. Toate trebuie să ne vindecăm după această primăvară şi tot ce a adus cu ea. Ştii deja că această casă s-a schimbat – pentru tine, pentru mine şi pentru Delia. Pentru noi toţi. Darrah, te rog…

Însă Darrah se îndepărtă. Era exact ca atunci când avea doisprezece ani şi credea că n-o să-l mai vadă niciodată pe tatăl ei. Durerea o cuprinsese asemenea celei mai urâte plante cățărătoare. Simţea că vine din nou s-o

cuprindă şi îngenunche în nisipul ud. Se răsucea în jurul ei, strangulând-o pe dinăuntru, cuprinzându-i inima ca o mumie. Nu putea să se lupte cu asta; îngropă pisicuţă cât de adânc putu în nisip şi merse mai departe.

Darrah nu leşinase de fapt şi nu-şi pierduse cunoştinţa niciodată; doar intrase atât de adânc în sine însăşi încât nu mai erau cuvinte de rostit, de auzit, nu mai exista niciun fel de comunicare. Se încuiase în sine însăşi, şi totuşi ştia ce face înaintând prin nămol.

Înainte de a pleca de acasă, a semnat documentul pe care îl aduseseră Rory şi Delia. „Vezi partea asta?" parcă o întrebaseră ele. „Eşti sigură E posibil să fi dat din cap. Ele i-au mulţumit, sau cel puţin, ea a văzut recunoştinţă şi îngrijorare în ochii lor. A văzut privirea lui Andy strălucind de furie şi aproape că şi l-a imaginat spunându-le că Darrah nu se află în deplinătatea facultăţilor mintale acum. Ea probabil că şi-a pus mâna pe încheietura mâinii lui, asigurându-l că se simte bine.

Nu era sigură unde dormise în acea noapte, dar când s-a trezit dimineaţa, se afla în patul mamei sale, cu Rory şi Delia de o parte şi de alta. Soarele intra pe fereastră. Când s-a ridicat, şi-a aruncat privirea afară. Marea era calmă, ca şi cum furtuna din acea noapte nu s-ar fi întâmplat niciodată.

Trebuia să plece. Era prea mult să le vadă pe surorile ei – aproape simţea că nu le cunoaşte, şi totuşi faptul că le vedea o umplea de disperare. Ea nu s-ar fi ridicat niciodată împotriva lor, credea că sunt împreună în toată chestia asta, şi o omora să afle că nu erau. Mereu iubise lucrurile prea mult, îşi spuse în sinea sa. Casa asta şi oamenii şi pisicuţele sălbatice.

Lacrimile îi curgeau pe obraji; ştia că acesta era momentul când totul se schimba, încă o dată, de data asta pentru totdeauna. Pierderea tatălui nu o pregătise suficient pentru toate pierderile care aveau să vină în viaţă. O casă nu era nimic altceva decât cărămizi, şindrilă şi mortar. O structură, fără suflet şi fără viaţă veşnică.

Ea şi surorile sale: firele care le ţinuseră împreună toată viaţa cedaseră. Cel mai rău era că Darrah ştia că Rory şi Delia le tăiaseră.

PARTEA A CINCEA

Mă gândesc la jurământul în van al unui copil
De a nu părăsi niciodată valea pe care tatăl lui o numeşte casă.

Din *Sub Saturn,* de William Butler Yeats

Capitolul 24

Pentru Pete, totul era o porcărie. Mama lui îl sunase ca să-l anunţe veştile în legătură cu casa şi să-i spună cât de greu o să fie pentru Darrah, îi mai ceruse să facă tot posibilul să fie prezent la cina cu familia împreună cu ea şi Rory, însă Pete nu credea că poate să stea la masă şi să se uite la ele cum îi frâng inima lui Darrah.

Îi spusese mamei că nu face asta, îi ceruse lui Andy câteva zile libere de la muncă, îi dăduse unui tip de la centrul de dezintoxicare o sută de dolari ca să-i dea voie să-i folosească maşina şi se îndreptase spre feribot. Plecând, dădea cu piciorul şansei pe care i-o dăduse AI şi ştia că la întoarcere trebuia să părăsească locul acela. Şi totuşi, nu putea să stea pe-aproape atunci când familia lui avea să-i facă aşa ceva lui Darrah.

Conducând spre nord fără o destinaţie exactă, simţi un fel de furnicături vechi şi cunoscute. Nu droguri, îşi spuse el. Trebuia să se îndepărteze de această coastă nisipoasă, să se ducă la Maine, unde aerul este răcoros, iar pinii cresc pe promontorii de piatră, la fel ca în Alaska.

Conducând întruna cu radioul pornit, ajunse în Portland în timp record, ţinând mereu drumul de coastă şi mergând tot spre nord-est. Când obosi în acea primă noapte, trase pe dreapta într-o parcare special amenajată şi dormi câteva ore. La prima geană de lumină porni din nou.

Maine îi părea în regulă. Se obişnuise cu frumuseţea dură şi cu munca grea din Alaska. Temperaturile mai coborâte i se potriveau mai bine. Îi plăcea peisajul şi priveliştea porturilor unde se muncea cu adevărat. Chiar dincolo de Damariscotta, se opri la un restaurant, comandă clătite cu afine şi multă cafea. Se gândi să se intereseze şi să meargă la o întâlnire. Însă izgoni gândul şi conduse mai departe.

Şoselele erau destul de goale în această perioadă a anului. Trecu pe lângă câteva moteluri care îi aminteau de

locul unde locuise el, în Dillingham. Încetinind când trecu pe lângă unul dintre ele, se uită îndelung înspre motel. Nişte rable în parcare, jaluzele lăsate la toate ferestrele, toate astea îi păreau destul de cunoscute. Însă nebunesc era faptul că vederea unui astfel de loc îi făcu poftă de băutură.

Odată ce începea, era ca o febră care îl cuprindea cu totul, insidioasă. Pielea începu să i se înfioare, aproape ca în sevraj, ca şi cum i-ar fi revenit dependenţa fizică. Pete încercă să se concentreze asupra drumului. Se forţă să întoarcă spre Vineyard, gândindu-se că petrecerea probabil se terminase. De-acum, toate lucrurile erau probabil puse pe linia de distrugere, dar el era fericit că nu luase parte la toate astea. Şi-o imagină pe Darrah şi se înfioră doar gândindu-se prin ce trebuia să treacă acum. Gândul acesta îl făcu să dorească să stea mai mult timp plecat.

Se opri să alimenteze cu benzină dincolo de pod, în Bucksport. Pe când stătea la pompă, văzu câţiva tipi într-o camionetă fără capotă la pompa următoare – se ocupau de pescuitul comercial. Şoferul semăna cu Andy şi avea capcane pentru crabi în spate, în camionetă, aşa că Pete merse spre ei.

— Hei, făcu el, arătând spre capcanele pentru crabi. Cum merge?

— Merge bine, spuse şoferul. După o iarnă aşa de grea.

— Da? făcu Pete.

— Pescuieşti?

— Pescuiam, explică Pete. În Alaska.

— Ce anume?

— Somon.

— Eşti bun la asta?

— Am câştigat binişor, spuse Pete.

Observă că amândoi beau cafea. Arătau puternici şi sănătoşi, cam la fel de departe de droguri ca şi Andy. Discuţia cu ei îl fileu să se simtă stăpân pe el. Motelul

mizerabil părea foarte departe.

— Păi, zise şoferul când termină de alimentat, mi-a făcut plăcere să stăm de vorbă. O zi bună!

— Şi vouă la fel! le ură Pete.

Intră în magazinul de la benzinărie simţindu-se de zece ori mai bine. Îşi cumpără o cafea mare cu mult lapte şi zahăr, apoi urcă din nou în maşină.

Cerul era albastru strălucitor, foarte senin. Voia să conducă tot drumul până la graniţa cu Canada aproape de Machias, apoi să se întoarcă pe Vineyard. Astfel Darrah avea timp să-şi revină puţin, încât să nu-i fie groază să dea din nou ochii cu ea.

Gândindu-se la Darrah şi la cât de mult o iubea, începu să se simtă din nou prost. O privise cu mare admiraţie când era copil; ea fusese atât de bună cu el, mereu îl luase cu ea peste tot, de două ori chiar îl desenase în romanele ci grafice. Îi făcuse două portrete, fără măcar să-i schimbe numele. Prietenii lui spuseseră că personajul acela era exact ca el.

Dintre toţi cei pe care îi dezamăgise, pe lângă părinţii săi, Darrah era cea de care îi părea cel mai rău. Ea îi fusese aproape chiar şi atunci când era la pământ, parcă îi acorda lui Pete o încredere pe care acesta nu o putea înţelege. După toate astea, iată-l din nou tânjind după autodistrugere, pofta strecurându-i-se pe sub pietre ca un păianjen.

Poate că era un ţel prea ambiţios să conducă până la graniţă. Începu să se gândească la acel motel pe care îl întâlnise în drum. Trecuse şi pe lângă multe baruri, multe dintre ele suficient de mizerabile pentru ceea ce avea în minte. Avea nas pentru amfetamină şi pentru genul de locuri de unde putea să şi-o procure.

Dintr-odată se afla din nou în lumea terifiantă a îndoielilor: „trebuie sau nu trebuie?” Mereu fusese la fel – făcea o promisiune care avea să dureze o zi, sau o oră, sau încă zece minute. Dar o încălca într-o clipită, exact ca acum, şi toate promisiunile lui se duceau pe apa sâmbetei.

Se trezi că trage pe dreapta, aşteptând ocazia să întoarcă maşina şi s-o ia spre sud, înapoi pe drumul pe care venise. Motelul acela părea să fie locul perfect. Ar fi putut să ia o cameră, să se odihnească. Nu trebuia să iasă să caute amfetamină, dar dacă o găsea acolo din întâmplare, avea să ia atunci o decizie.

Parcurse atât de repede kilometrii înapoi, încât nu-i veni să creadă când văzu firma de neon a motelului, cu două litere lipsă. De data asta, în loc să încetinească doar, trase în parcare. Motelul avea doar un nivel şi vreo douăsprezece clădiri mici. Acoperişul se lăsa pe-o parte, câteva ferestre erau acoperite cu placaj de lemn. La recepţie, perdelele roşii erau trase la ferestre.

Cele mai dărăpănate maşini pe care le văzuse vreodată era trase lângă blocurile de beton; probabil că vindeau roţile de la ele. Una dintre maşini plecase de când trecuse el prima oară pe aici, dar stând acolo o văzu că se apropie în spatele lui – un Chevrolet albastru, cu pană la un cauciuc, cu luneta spartă şi lipită cu scotch. Maşina se târî până la ultimul loc de parcare. Din ea ieşi o femeie care se uită la el dintr-o parte, cu teamă, de parcă se aştepta să vadă un poliţist.

Pete nu dădu niciun semn, nici că ar fi, nici că n-ar fi. O mai văzuse pe femeia asta până acum şi altele o sută ca ea. Era slabă ca un ţâr, cu părut slinos, cu ochi de animal hăituit. Avea doi copilaşi pe bancheta din spate a maşinii, iar el ştia că, după ce avea să-i dea jos din maşină, erau norocoşi dacă îi hrănea sau le schimba scutecele.

Ea se uită ţintă la el, apoi intră în cea mai îndepărtată dintre clădirile motelului. Copilul mai mare, cam de patru ani, trebui să deschidă portiera din spate şi să-şi ajute fratele mai mic, de vreo doi ani, să se dea jos de pe scaun. Merseră apoi spre uşa căsuţei şi o deschiseră cu un scârţâit, apoi o închiseră la loc.

Lui Pete îi tremurau mâinile. Ţinea telefonul în mână, se uita la el şi se întreba de ce nu îl încărcase înainte de a pleca. Bateria era aproape descărcată, dar mai putea da

un singur telefon. Formă numărul lui Andy.

— Alo? zise Andy.

— Pete sunt.

— Unde eşti?

— În Maine.

Andy inspiră adânc.

— Bine. Eşti în regulă?

— Da, dar sunt gata să nu mai fiu.

— Spune-mi ce se întâmplă, Pete.

— Vreau să mă apuc din nou, spuse Pete.

— Ai luat deja?

— Nu.

— Atunci încă mai poţi să alegi, îl încurajă Andy.

— Am dat-o-n bară. Am plecat de la Al şi n-o să mă mai lase să mă întorc.

— Şi ai de gând să laşi acest lucru să fie motivul ca să te reapuci?

Pete nu răspunse. Văzu perdelele de la ultima căsuţă mişcându-se. Se întreba ce-or face băieţeii aceia. La Dillingham îi făcea rău să vadă cum îşi tratau copiii dependenţii de amfetamină. Ce-ar fi dacă ar intra ca o furtună, ar lua băieţii aceia şi i-ar duce la secţia de poliţie?

Se gândi la Vanessa. Ce fel de tată îi fusese până acum, de când se născuse fetiţa? în sfârşit o cunoscuse pe Vineyard; o ţinuse în braţe, iar ea îl strigase „tati”. Îşi aruncă din nou privirea spre ultima încăpere, îşi dădu seama că asta era viaţa de pierzanie pe care avea să i-o ofere şi el fiicei sale dacă reîncepea să ia droguri.

Se gândi la cum fugise de pe Vineyard ca să evite să o vadă pe Darrah atât de rănită. Şi se gândi la sine însuşi, cât de greu îi fusese să se ţină departe de droguri atât de multe zile. Gândul de a se întoarce din nou la asta îi dădu o durere de cap mai mare decât nevoia de amfetamine.

— Mai eşti acolo? întrebă Andy.

— Da. O să mi se descarce telefonul.

— Atunci ascultă repede. Uite ce foci: ieşi repede de

unde eşti cât încă sunt la telefon.

Pete îşi propti telefonul cu umărul. Îşi adună toate puterile ca să scoată maşina cu spatele din parcare, să dea înapoi şi apoi să intre pe Route 1.

— Bine, spuse el. Sunt pe şosea.

— Ai mâncat? Ai dormit?

— Mi-ar prinde bine amândouă.

— Atunci du-te spre următorul oraş decent care-ţi apare în drum. Primul lucru, caută un loc de întâlniri. Ştii cum să apelezi la ei, aşa că asta trebuie să faci. Asigură-te că ridici mâna ca să iei cuvântul, spune-le oamenilor că treci prin clipe grele. Mai stai pe-acolo după aceea, vezi dacă merg la cină. Bine? Mănâncă ceva. Apoi dormi bine şi vino înapoi aici.

— Dar… începu Pete.

— Dacă o iei din nou pe drumul cunoscut, spuse Andy, mă tem că nu ne vom întâlni. Ştii ce ai de făcut, Pete.

— Bine, încuviinţă Pete.

— Am nevoie de tine aci, insistă Andy. Mai avem de muncă, trebuie să terminăm ce-am început.

— Cum se simte Darrah?

Andy tăcu.

— O să fie bine.

Momentul perfect: telefonul lui Pete rămase brusc fără baterie. Până ajunse la Camden, soarele cobora după muntele Battie. Trase la o benzinărie cu cabină telefonică afară. Telefonul îi mâncă mărunţişul, aşa că trebui să intre să cumpere un pachet de gumă de mestecat ca să facă rost de alte monede. Formă numărul de la informaţii.

— Puteţi să-mi daţi numărul de la Alcoolicii Anonimi din Camden? întrebă el.

Operatorul îi confirmă, iar un robot îi dădu numărul. Lui Pete îi tremurau degetele când tastă. De câte ori mai făcuse asta până atunci? De obicei, până să ajungă la acest tremur avea serviciul telefonic suspendat de mult, ajungea mai slab decât un câine, băutura şi drogurile îl

îngenuncheau, iar telefonul cu plată local era singura cale de ieşire.

— Alo? se auzi o voce de femeie.

— Caut o întâlnire în zona Camden, spuse el.

— Sunt două în această seară, spuse femeia. Una în Camden, una în Rockland.

— Care dintre ele începe mai repede?

— Este o întâlnire la ora şase şi jumătate, la biserica St Thomas din Camden. Adresa este Chestnut Street nr. 33.

— Mulţumesc, spuse Pete, iar zece minute mai târziu îşi parca maşina, îi saluta pe oameni şi intra împreună cu ei la întâlnire.

Acolo găsi cafea, prăjiturele, liste cu participanţii. Luă o listă şi o băgă în buzunar. Pregătindu-şi o cafea, îi salută pe doi bărbaţi mai în vârstă cu barbă, care arătau ca nişte pescari, alcoolici de şcoală veche, probabil că nu luaseră niciodată droguri în viaţa lor. Acum stăteau la capătul mesei.

— Ce mai faci? întrebă unul dintre ei.

— Sunt bine, spuse Pete. Dar voi?

— Bine, spuse acesta. Eu sunt Joe, iar el este Turner.

— Eu sunt Pete.

— Eşti nou în zonă?

— Doar în trecere. Pete făcu o pauză, apoi continuă: Nu m-am lăsat de mult timp, şi acum îmi vine să iau. Amfetamină.

Cei doi pescari îl bătură pe spate.

— Mă bucur că ne-ai spus, îl încurajă Joe.

— Vino, stai cu noi, îi zise Turner.

Întâlnirea trebuia să înceapă, aşa că îl luară de la masă şi îl aşezară între ei. Pete îşi simţi umerii căzându-i, eliberându-se de o povară îngrozitoare.

Hideaway îşi merita numele. Darrah ştia că bunicii ei o construiseră ca pe o cabană de plajă, iar semnificaţia numelui era bizară. Însă, pentru Darrah, acum era refugiul

cel mai nimerit! închise uşa în urma sa, ascunzându-se de lume. Îşi opri telefonul, deconectă conexiunea la internet. Se gândi chiar să atârne o tăbliţă la uşă pe care să scrie „Nu deranjaţi”. O durea foarte tare să-şi dea seama că ar fi fost adresată strict surorilor ei.

Curenţii de aer parcă îi răneau pielea. Orice sunet părea amplificat, făcând-o să tresară. Pământul se deplasase, iar ea se temea că dacă ar face un singur pas, ar putea să alunece de pe marginea lui şi să se prăvălească în hău.

Andy se apropie cu blândeţe. Stătea întinsă pe pat, cu faţa la perete. Îl simţea deasupra ei, văzându-i umbra pe pernă.

— Trebuie să mănânci, o rugă el.

— Nu mi-e foame.

— Îţi foc pâine prăjită.

— Darrah, totul va fi bine.

Ce va fi bine? Simţea că şi-a pierdut locul, nu doar pe insulă, dar şi în propria familie. Atât de multă dragoste pierdută, dusă departe, imposibil de ţinut în loc. Începu să tremure, obosită de atâta plâns.

— Te rog să mănânci, Darrah, spuse el.

— Nu vreau să mănânc. Ştiu că vrei să mă ajuţi, ştiu… Nu pot să mă sufăr în halul ăsta. Se întoarse cu faţa spre el. Lasă-mă să trec prin asta, te rog, şi o să fiu bine. Promit.

— O să fii bine, dar n-am de gând să plec şi să te las „să treci prin asta”, spuse el. Nu înţelegi?

— Ba da. Ştiu că ai intenţii…

Andy scutură din cap. O atinse cu blândeţe, dar expresia de pe faţa lui trăda încăpăţânare.

— Nu am intenţii bune. Asta voiai să spui?

— Da.

— Păi, greşeşti. Nu am deloc intenţii bune. Nu vreau să fac o faptă bună.

— Sunt al dracului de nefericită şi te trag şi pe tine în

jos.

El începu să râdă.

— Eşti ridicolă. Mă tragi în jos? Te iubesc şi te doresc şi nu plec până când nu mănânci nişte pâine prăjită.

Ea se auzi râzând.

El zâmbi, mângâindu-i părul.

— E ceva mai bine.

— Da, recunoscu ea. Pot să te întreb, de fapt nu vreau să aud asta, dar trebuie să ştiu, ţi-au spus surorile mele când o să se termine toată chestia asta?

— N-am nici cea mai mică idee, spuse el. Sunt prea ocupat încercând să te fac să mănânci.

Îl văzu traversând spaţiul mic, apoi el intră în bucătărioara scăldată în razele soarelui. Deschise o pungă de hârtie maronie, din care scoase o pâine. Îl privi apoi punând două felii în prăjitorul de inox şi găsind unt şi gem în frigider. Când termină de pregătit pâinea, o aranjă cu grijă pentru ea, tăind-o în triunghiuri şi aşezând-o pe o farfurie.

— Uite, spuse el întinzându-i-o.

Ea se ridică într-un cot şi luă o înghiţitură.

— Mulţumesc, spuse ea. Mă simt prost că lipseşti de la muncă din cauza mea în mijlocul zilei.

— Ştii, nu-i aşa? întrebă Andy.

— Ce să ştiu?

— Locul în care lucrez împreună cu Pete, spuse el. Casa aceea de la iazul morii.

— Noii proprietari te exploatează? întrebă ea.

El scutură din cap.

— Nu există noi proprietari, îi mărturisi el. Eu sunt. Şi am construit casa pentru tine.

— Pentru noi, se corectă el.

Lui Darrah îi luă ceva ca să înţeleagă totul. Închise ochii, amintindu-şi prima vizită la faţa locului, când câmpul maroniu şi pietrele de râu gri erau acoperite de brumă. El o ţinuse de mână, îi arătase pajiştea şi stâlpul de hotar.

Acum, aşa cum stătea întinsă în pat, aproape că simţea briza rece de aprilie şi pe el, care îi era alături.

— Vrei să te muţi împreună cu mine? o întrebă el.

Ea dărâmă farfuria cu pâine prăjită ca să-l îmbrăţişeze, şocată de dragostea şi generozitatea lui. Dar dacă nu se va putea ridica la înălţimea aşteptărilor lui? Dacă avea prea mult din sângele tatălui ei în vene şi, într-o bună zi, avea să plece ca să demonstreze ceva de nedemonstrat lui Andy sau sieşi? însă uitându-se unul la celălalt pe deasupra feliilor de pâine prăjită risipite pe pat, ea simţi cum i se linişteşte sufletul.

— Ăsta a fost un „da”? întrebă el zâmbind încordat.

— Da, încuviinţă ea.

El păru atât de uşurat, încât amândoi izbucniră în râs.

— M-ai ţinut puţin în suspans, Darrah. Dar aşa este bine. Ştiu că e.

— Şi eu la fel. Se opri puţin. Ai ţinut totul secret, îşi dădu ea seama.

— Păi, nu sunt singurul…

Ea aştepta ca Andy să-i explice, dar nu primi nicio lămurire. El o strânse cu putere în braţe.

— Mai bine mă întorc la lucru, spuse el. Dacă eşti în regulă singură.

Ea dădu din cap, dezvelindu-se şi adunând farfuria şi pâinea prăjită.

— Mă ridic din pat.

— Bine. Ne vedem diseară?

— Voi fi aici.

Andy o sărută uşor pe buze. Ea îl urmări plecând şi auzi camioneta lui îndepărtându-se. Se îndreptă spre birou, şi aproape imediat povestea lui Dulse îi umplu mintea.

Stând la masa de desen, dădu la o parte tableta pentru schiţe. Începu să schiţeze ceva simplu şi cu mişcări de bază, pe o pagină albă: Dulse într-un tren, peste mare.

Dulse era singurul pasager din tren şi, croindu-şi drum prin multele vagoane spre locomotivă, îşi dădea seama că nu conducea nimeni trenul. În loc să-i fie frică, se aşeza pe tocul mecanicului de locomotivă şi aştepta să vadă unde avea s-o ducă trenul.

Darrah nu se grăbi să traseze cu cerneală aceste prime tablouri, folosind creioane mecanice Micron cu cele mai subţiri mine pentru a surprinde fragilitatea şinelor de tren pe suprafaţa oceanului, delicateţea trenului, lung de treizeci de vagoane, cu gâşte de mare şi păsări cu cioc lat pe acoperiş, cu caracatiţe înfăşurate pe legăturile metalice fine dintre vagoane, cu crustacee şi peşti-stea prinşi de şinele de tren, cu lujeri de alge lungi care atârnau de parapet.

Sus pe cer – un inel în jurul lunii şi straturi de particule de spaţiu roşiatice. În loc să anunţe ploaia, chiar inelul lunii începu să toarne picuri de apă, presărând spre pământ o pulbere magică. Cum stătea în locomotivă, Dulse văzu că aerat se umple de o zăpadă ruginie, fiindu-i imposibil să vadă unde avea s-o ducă trenul.

Darrah reveni, şterse liniile trasate cu creionul, adăugă culoare mării şi pulberii roşiatice, cu creioane Prismacolor pentru tren şi creaturile mării, creând un efect mai moale folosind acuarele şi o tuşă uşoară din pensulă pentru inelul lunii, o pensulă lată, plată ca să coloreze marea de un verde-albăstrui închis.

Scup o întrerupse zgâriind la uşă. Darrah se aplecă şi îl lăsă să intre. Cineva îi legase o fundă albastră la gât, cu un bileţel de hârtie; Darrah o dezlegă şi citi biletul cu scrisul de mână al lui Rory: *Darrah*, *te iubim*.

Puse biletul pe birou, îl strecură sub bărcuţa de cositor pe care o luase tatăl său din baraca din port a bunicului său din Cobh. Apoi îşi făcu un ceai.

Pe o pagină nouă, făcu trei schiţe rapide: trenul intrând în portul la Atlantic cu numele de Arcachon, cu mii de scoici agăţate de pilonii din debarcader; pe o hartă, portul Arcachon apărea ca şi cum un monstru muşcase din

coasta Atlanticului din sudul Franţei; o dună înaltă cât un munte, cea mai mare dună de nisip din lume.

Numele dunei, La Pyla, apărea într-o bulă deasupra vârfului ei rotunjit, chiar puţin peste nivelului mării. Lăsând în urma ei o dâră de alge veni şi apă sărată, Dulse se plimba printre pinii cu vârfurile răsucite de vânt, uitându-se în sus la duna uriaşă, iar plevuşcă ce-i cădea din buzunare era înhăţată de pescăruşi. Pulberea de pe inelul lunii căzuse aici, acoperind nisipul alb cu un strat de praf roşiatic.

Dulse începu să urce. Scoase un sac de piele, se aşeză pe vine, folosi un os de balenă de culoarea ambrei ca să râcâie stratul de deasupra, vârând pulberea roşiatică a lunii în săculeţ. Apoi începu să bată un vânt puternic, făcând particulele roşii să danseze, trimiţându-le în aer şi în port, amestecându-le bine cu nisipul dunei. Dar până atunci Dulse strânsese deja tot ce-i trebuia.

Darrah trecu cu cerneală peste schiţa în creion, apoi începu să picteze cu acuarele delicate care să sugereze natura jucăuşă a pulberii din spaţiu. Şi ce însemna pulberea roşie a lunii pentru Dulse? Darrah nu încercă să-şi dea seama; abia pictă, apoi începu să haşureze umbre circulare fine ca să indice puterea vântului.

Când termină, deschise uşa – pentru prima oară de când se autoizolase în casă, în urmă cu două zile. Clipi în lumina puternică a soarelui. Scup alergă înaintea ei, pe aleea nisipoasă spre plajă. Darrah puse apărătoarea de vânt şi pomi după el, desculţă.

Trecură peste grătarul de lemn, pe lângă mormântul pisicuţei şi ieşiră pe nisip. Dunele acestea erau joase şi lungi; poteca dintre ele era lată. Darrah se uită după Scup, care alerga în jos, până la malul apei, adulmecând pe linia valurilor, şi se juca cu un calcan mort prins printre alge.

Se aşeză undeva sus pe plajă, pe nisipul fierbinte, cu dunele în spate. Trecându-şi degetele prin nisip, observă o piatră neagră de mică strălucindu-i pe piele. Îşi dorea să aibă un pieptene din os de balenă, ca Dulse, ca să poată

separa scânteierile.

Odată, când erau tineri, Harrison le dusese pe ea şi pe surorile ei la Mink Meadows, terenul de golf preferat al tatălui său la Vineyard Haven; puseseră magneţi într-un obstacol de nisip, îi plimbaseră pe-acolo şi descoperiseră dâre lungi de minereu de fier, particule aproape microscopice magnetizate între ele.

Oare asta era inspiraţia pentru ultima aventură a lui Dulse? Darrah nu era sigură. Ştia doar că ideile îi veneau de undeva din lăuntru, din propriile experienţe şi emoţii.

Stând acolo, abia le auzi venind. Dar le simţi chiar înainte să le vadă umbrele. Rory şi Delia coborâseră de la casa mare şi se aşezară lângă ea, de-o parte şi de alta.

— Te-am văzut, spuse Rory.

— Sunt aici, zise Darrah.

— Tot mai vrei să fit singură? întrebă Delia.

Darrah nu le răspunse. Îşi amintea în continuare de ziua cu magneţii, tot fierul acela pe care îl adunaseră, îl strânseseră într-o husă de piele a unei crose de golf, pe care Harrison o şterpelise din colecţia tatălui său.

— De ce se găsea fier în obstacolul de nisip? întrebă ea.

— Obstacolul de nisip? întrebă Delia.

— Cu Harrison! îşi aminti Rory. În ziua aceea cu magneţii.

— Există fier în tot nisipul, chiar şi aici pe plajă, explică Darrah. Însă nu ca în ziua aceea.

— Presupun că am crezut că e de la crosele de golf, spuse Delia. Toate chestiile alea de metal care se loveau de minge. Mă gândeam că bucăţele mici au tot sărit şi, de-a lungul anilor, s-au amestecat cu nisipul.

Darrah dădu din cap. Avea sens.

— Darrah, începu Rory. Îmi pare rău.

— Şi mie, spuse Delia.

— Ştiu, zise Darrah. Este în regulă.

— Asta sună atât de reţinut, spuse Rory tristă. Aş

prefera să ţipi la noi.

— De ce? întrebă Darrah. La ce-ar folosi?

— Tu eşti rănită, dar şi noi suntem, continuă Rory. N-am vrut să se întâmple aşa. Darrah, nu ne permitem să păstrăm casa aşa cum am ştiut-o şi am iubit-o în toţi anii ăştia. Cât va mai trece până vom avea nevoie de un nou acoperiş? Dar ferestrele care se zgâlţâie? Chiar şi fără taxe, cum să ţinem pasul cu reparaţiile?

— O iubim prea mult ca s-o lăsăm să se distrugă aşa, completă Delia.

O briză calmă aduse sunetul sirenei de pe Normans Land spre plajă. Darrah o auzi şi alte amintiri îi reveniră în memorie. Când era foarte mică şi familia ei aştepta feribotul, tatăl ei o plimbase pe lângă toate clădirile Institutului Oceanografie Woods Hole, arătându-i laboratorul pentru balize, unde balize ştiinţifice de patru niveluri – abia recuperate de pe poziţiile lor din Oceanul Atlantic – zăceau pe chei pentru reparaţii sau pentru recuperarea datelor.

— Ce înseamnă date? întrebase Darrah.

— Informaţii, răspunsese tatăl ei.

— Ce fel de informaţii?

— Păi, balizele astea mari sunt plasate în mijlocul mării ca să măsoare vântul, talazurile, înălţimea valurilor şi distanţa dintre un val şi următorul. Vântul dă naştere la valuri, iar aceste balize înregistrează anomaliile valurilor.

— Anom…?

— Variaţiile. Ciudăţeniile, valurile mai puternice. Oceanul nu stă niciodată nemişcat; vântul nu îi dă voie, îi explicase el. Un bun marinar ştie că totul este în schimbare tot timpul.

Şi aşa era. Aşa era şi viaţa. Darrah ascultă atentă la zăngănitul îndepărtat, adus de vânt.

— Am semnat hârtia, spuse Darrah uitându-se la piatra de mică de pe mâinile ei. S-a terminat vânzarea?

— Da, spuse Rory.

— Taxa de moştenire a fost plătită şi au rămas mulţi bani. Bart a scris câte un cec pentru fiecare dintre noi, explică Delia.

Scup veni în fugă cu un os în gură. Darrah îl ridică: de mărimea unei mingi de tenis, probabil că era o vertebră de balenă. Întregul moment părea ireal şi tot ce îşi dorea era să se întoarcă în casă şi să o mai deseneze puţin pe Dulse înainte de a împacheta.

— Vii cu noi? întrebă Rory.

— Nu acum, spuse Darrah.

— Te rugăm, zise Delia. Nu ştii tot despre vânzare. Trebuie să vezi ceva.

— Aţi discutat cu Andy? V-a spus despre casa pe care o construieşte pentru noi? întrebă Darrah.

— Da, răspunse Delia.

— Vino cu noi, o îndemnă Rory ridicându-se în picioare şi oferindu-i o mână ca să o ajute să se ridice.

Darrah o lăsă cu mâna întinsă şi era foarte evidentă reţinerea ei de a le urma. Dacă nu mai era a lor casă, nu era sigură că avea să mai pună vreodată piciorul înăuntru.

— Nu puteţi să-mi spuneţi pur şi simplu aici? întrebă Darrah.

Dar nu aveau să cedeze, aşa că merse cu ele. Traversând curtea, văzu camioneta lui Harrison parcată în spatele maşinilor surorilor ei. El stătea întins pe un prosop la soare, dar când le văzu venind, mormăi şi-şi desfăcu braţele pentru Darrah.

— Bună, dulceaţă, spuse el. Au fost nişte zile de rahat, nu-i aşa?

— Da, admise ea.

— Sunt aici pentru tine. Ştii asta. Dacă Andy nu ar trage de două ori mai tare la casă, aşa cum face, iar surorile tale nu ar fi venit cu planul ăsta sclipitor, ţi-aş fi făcut loc la mine, să ştii. Ţi-aş fi dat patul meu. Sau poate că l-am fi împărţit. Oricum ai fi vrut tu.

— Mulţumesc, Harrison, îi spuse ea.

Casa trebuia să arate la fel ca întotdeauna, însă lui Darrah nu i se mai părea la fel. Ea mătură exteriorul cu privirea, fiecare şindrilă, fiecare oblon, fiecare balustradă de pe verandă, fiecare ochi de geam neatins, întrebându-se ce lipsea. Acum era doar o casă mare cu vedere spre plajă, nu mai era casa familiei ei.

— Este în regulă, spuse Delia.

— Îl aduc eu, spuse Rory, alergând în casă.

Darrah văzu cete patru pisici strânse una într-alta lângă gard; oare le era dor de Dalia? Ea avea sentimentul că aşa era, că o căutau pe surata lor. Voia să le strângă pe toate, să le ia cu ea, să le asigure liniştea. Pe Andy nu l-ar fi deranjat, era sigură de asta.

Un minut mai târziu, auzi uşa de plasă închizându-se, o văzu pe Rory ieşind spre ea cu un plic în mână. Cecul, se gândi Darrah. Partea ei din vânzare.

Rory şi Delia zâmbiră.

— Le-am spus că nu putem vinde tot, explică Rory.

— La început nu au fost de acord, pentru că este o parte atât de fermecătoare a proprietăţii, continuă Delia. Dar apoi au acceptat să negocieze.

— Pentru ce?

— Deschide asta, spuse Rory dându-i plicul.

Darrah îl luă cu mâna plină de piatră de mica, lăsând urme negre strălucitoare pe plicul alb.

— Este un act de proprietate, spuse ea citind.

Înainte de a putea digera toate cuvintele, Delia începu să-i explice:

— Am schimbat fâşia de pământ din donaţie cu aceea pe care se află Hideaway.

— Este aproape de aceeaşi mărime în metri pătraţi, spuse Rory.

— Actul de proprietate este al tău, spuse Delia.

Darrah se uită cu ochii mari la hârtie.

Zâmbetele surorilor ei şovăiră puţin, vrând mai întâi să fie sigure că Darrah este în regulă, că este fericită, că

au procedat bine în ceea ce-o privea.

— Hideaway îţi aparţine, spuse Rory. Nu ar putea fi niciodată a altcuiva.

— Mulţumesc, spuse Darrah înmărmurită de uimire.

— Un singur lucru, spuse Harrison, i-ai rupe inima lui Andy dacă nu te-ai muta în casa pe care o construieşte… Jonathan a venit special să-i arate care ar fi cel mai bun loc pentru studioul tău de creaţie. Ferestre mari care dau spre nord, cu vedere la pajişte.

Darrah se întinse ca să îşi îmbrăţişeze surorile. Rămaseră strâns unite, cu capetele la un loc, nevrând să se mai desprindă.

— Dar pergamentul? întrebă ea în cele din urmă. Trebuie să-l predaţi împreună cu proprietatea efectivă?

— Nu. Bart şi Fitzgerald s-au interesat de asta, îi explică Rory.

— Ar trebui să-l dăm unui muzeu, spuse Darrah. M-am tot gândit la asta. Ce-ar fi să-l trimitem în Irlanda, împrumut, la Castelul Kanturk? Am putea să facem asta în memoria tatii.

— Îmi place ideea, spuse Rory.

— Şi mie la fel, fu şi Delia de acord.

Darrah se gândi să-l sune pe Tim, să le ajute cu oferta. Ea ar putea să scrie despre povestea tatălui lor, pe care să o trimită la castel împreună cu documentul de proprietate acordat de rege.

— Ascultă, începu Rory. Trebuie să plecăm curând. Nu am putut să plecăm până nu am clarificat toate astea cu tine. Darrah…

— Trebuie să ajungeţi acasă. Înţeleg.

— Dacă plecăm, putem să prindem un feribot de seară. Hai să mai intrăm pentru ultima dată în casă, spuse Rory.

— Hai, Darrah, te rog, interveni şi Delia.

Darrah vru să refuze, dar se răzgândi. Ea şi surorile ei intrară în casa mare, iar de această dată ştia că este

pentru a-şi lua rămas-bun. Stând în bucătărie, îşi dădu seama că încă mai păstra mirosul „de acasă”, şi probabil că mereu avea să fie aşa.

Intrând în sufragerie, priviră afară pe ferestrele dinspre mare. O egretă albă zbura fu înalt, cu picioarele galbene atârnându-i în urmă, în drumul ei domol, elegant, spre lacul sărat. Stuful foşni pe poteca dinspre plajă, şi iată-i pe cei patru vânători magnifici, cu feţele lor de tigri şi ochii de ambră privind din ascunzătoarea de iarbă înaltă.

Darrah se întoarse, se uită pentru ultima dată la camera mare în care familia ei venise de atâtea ori. Îşi lăsă privirea să se preumble peste vatra focului, peste şemineul de granit, scaunele de la geam, podelele de stejar tocite de vreme, sfeşnicele de alamă. Se gândi la muzica, la toate conversaţiile, sărbătorile şi durerile la care fusese martoră această cameră. Atinse în treacăt policioara căminului şi atunci ştiu că este pregătită.

— Ne oprim pe la tine imediat ce ducem bagajele la maşină, spuse Rory.

Darrah dădu din cap. Îşi sărută surorile şi ieşi pe uşă. Soarele apunea; Harrison îşi pregătise un cocktail; îl văzu urmărind cum norii sunt străbătuţi de fâşii roşietice de lumină. Scup stătea întins pe verandă alături de el, aşa că Darrah nu îi deranjă şi merse mai departe grăbită pe lângă fântâna veche, uşa de la pivniţă, merii bătrâni şi tufele de liliac.

Îşi dădu seama că Andy venise acasă de la lucru zărindu-i camioneta trasă pe alee. Intră şi îl găsi uitându-se pe fereastră.

— Mă întrebam pe unde-oi fi, spuse el.

— Cu surorile mele. S-au ţinut tari şi au reuşit s-o păstreze. Hideaway.

— Ştiu, spuse el.

— Asta era celălalt secret? întrebă ea.

El se uită la ea cu ochii veni pătrunzători.

— Trebuia să-ţi fi spus imediat. Dar mi-a fost teamă

că vei refuza când te voi întreba dacă te muţi cu mine. Încă mai poţi, acum, că ştii.

— Când e gata casa ta? vru ea să ştie.

— Intenţionez să ne mutăm acolo până în octombrie, înainte să se facă prea frig.

Darrah merse spre el, trăgându-l aproape de ea. Rămaseră îmbrăţişaţi vreme îndelungată, fără să-şi spună nimic. Şi le putea imagina pe surorile ei venind aici de-a lungul anilor. Avea să fie mereu legătura lor cu plaja, cu marea, legătura lor una cu cealaltă.

Îi fusese teamă că totul va părea incorect, ireal, după vânzarea proprietăţii Daggett's Way, centrul universului copilăriei sale. În schimb, se simţea mai uşoară. Avea certitudinea că tatăl ei pornise în călătoria lui plin de dragoste pentru familia sa. Darrah îşi odihni capul pe umărul lui Andy şi se uită în jos, la biroul ei. Razele soarelui întâlneau tăblia biroului dintr-un anumit unghi.

Scăldau în lumină creioanele, pensulele şi desenele ei, totul de pe birou. Prinse cu privirea marginea biletului de la surorile ei, *Darrah*, *te iubim*, iţindu-se de sub bărcuţa cositorită.

Darrah le auzi pe Rory şi Delia venind să-şi ia rămas-bun, oprindu-şi maşinile pe alee şi coborând în timp ce sporovăiau fericite. Ea rămase în braţele lui Andy, auzind râsetele de afară, fascinată de ceea ce vedea pe birou.

Doar un colţ din biletul alb, un fragment din scrisul de mână al surorii sale, se iţea de sub barca de cositor. Alchimia luminii soarelui transformase cositorul şters în veritabil argint strălucitor – singurul obiect pe care îl adusese tatăl ei în America de la bunicul său, o mică barcă de argint care ţinea la păstrare cuvintele de iubire ale fiicelor sale, perpetuând în acelaşi timp amintirile lungii călătorii pe care o întreprinseseră ele ca să-l aducă înapoi acasă.

Mulţumiri

Ca întotdeauna, îi sunt recunoscătoare Andreei Cirillo.

Sincerele mele mulţumiri se îndreaptă şi către Pamela Dorman Books/Viking şi Penguin Books, în special către Pam Dorman, Julie Miesionczek, Clare Ferraro, Kathryn Court, Dick Heffeman, Norman Lidofsky şi minunatele lor echipe de vânzări, Lindsay Prevette, Carolyn Colebum, Nancy Sheppard, Andrew Duncan, Rachelle Andujar, Stephen Morrison, John Fagan, Maureen Donnelly, Hal Fessenden, Leigh Butler, Roseanne Serra şi Amy Hill.

Îi sunt foarte recunoscătoare lui Ron Bernstein.

Mulţumesc, Amelia Onorato, pentru că mi-ai arătat procesul prin care ia naştere un roman grafic.

Îi sunt recunoscătoare şi lui Jessie Cantrell şi lui Mike O'Gorman. Pisicile mele ar vrea să-i mulţumească în special lui Ted O'Gorman şi lui Hallie Clarke.

Multe mulţumiri pentru Adrian Kinloch.

Mulţumesc, Andrey O'Brien Loggia, pentru că m-ai condus prin Vineyard, Galway şi St. Clerans.

Urări de bine pentru James Lee în Irlanda, cu mulţumiri pentru toate locurile minunate pe care mi le-a arătat.